

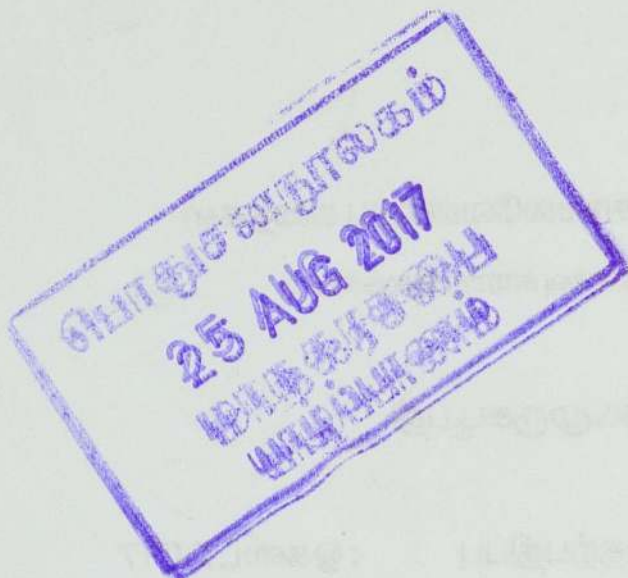
சொல்ல வேண்டிய கதைகள்

முருகபதி

9



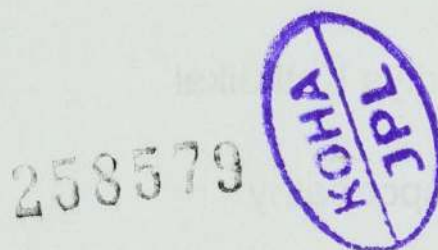
8



1224422

சொல்லை வேண்டிய கதைகள்

முருகபதி



ஜீவநதி வெளியீடு

2017

258579 22

சொல்லவேண்டிய கதைகள்

(புனைவு சாராத இலக்கியம்)

லெ.முருகபூபதி

முதற்பதிப்பு	: ஓகஸ்ட் 2017
உரிமை	: ஆசிரியருக்கு
வடிவமைப்பு	: க.பரணீதரன்
அட்டைப்படம்	: கலாநிதி மு. ஸ்ரீகௌரிசங்கர்
வெளியீடு	: ஜீவநதி, கலை அகம், அல்வாய்
நூலாக்கம்	: பரணீ அச்சகம், நெல்லியடி.
பக்கங்கள்	: 140
விலை	: 300/-

Sollavendiya Kathaikal

L.Murugapoopathy

First Edition	: August 2017
Copy Rights	: Author
Publication	: Jeevanathy, Kalaiaham, Alvai
Designed by	: K.Bharaneetharan
Cover	: Dr M.Srigowrishankar
Printers	: Baranee Printers, Nelliady
Pages	: 140
Price	: 300/-
ISBN	: 978-955-4676-68-8

ஜீவநதி வெளியீடு - 82



பேரக்குழந்தைகளுக்கு

உள்ளே...

பதிப்புரை

முன்னுரை

01. பொலிஸ்காரன் மகள்
02. குலதெய்வம்
03. யாதும் ஊரே
04. நாற்சார் வீடு
05. ஊருக்குப்புதுசு
06. மனைவி இருக்கிறாவா...?
07. திசைகள்
08. காவியமாகும் கல்லறைகள்
09. எங்கள் நாட்டில் தேர்தல்
10. தனிமையிலே இனிமை
11. படித்தவற்றை என்ன செய்வது...?
12. வீட்டுக்குள் சிறை
13. நடைப்பயிற்சி
14. கனவுகள் ஆயிரம்
15. நம்பிக்கை
16. ஸ்கைப்பில் பிள்ளை பராமரிப்பு
17. துண்டுகொடுக்கும் துன்பியல்
18. பேனைகளின் மகத்மியம்
19. இயற்கையுடன் இணைதல்
20. இலக்கியத்தில் கூட்டணி



பதிப்புரை

ஜீவநதியின் 82 ஆவது வெளியீடாக எழுத்தாளர் லெ.முருக பூபதியின் “சொல்ல வேண்டிய கதைகள்” பத்திக்கட்டுரைகளின் தொகுப்பு வெளியாகின்றது. இந்த பத்திக் கட்டுரைகள் 2013 தை மாத ஜீவநதியில் வெளிவரத் தொடங்கி ஜீவநதியின் 20 இதழ்களில் தொடராக வெளியானவை. இந்த தொடர் வாசகர்களிடையே பெரும் வரவேற்பை பெற்றிருந்தது. முருகபூபதி அவர்கள் தனது வாழ்வில் சந்தித்த மனிதர்கள், தன் வாழ்வியலுடன் தொடர்புடைய நிகழ்வுகள், மனதில் பதிந்த நிகழ்வுகள், சமூகத்திற்கு நன்மை பயக்கும் விடயங்களை சுவாரஸ்யமான மொழியில் மனதில் நிலைத்து நிற்கும் வண்ணம் தந்திருக்கின்றார். ஒவ்வொரு பத்தியில் இருந்தும் மக்களுக்கான செய்திகள் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

முருகபூபதி அவர்கள் நீண்டகால இலக்கிய அனுபவம் மிக்க பல்துறை ஆற்றல் மிக்கவர். பல்வேறு இலக்கியகாரர்களுடன் தொடர்பில் இருப்பவர்; தொடர்ச்சியான எழுத்துச் செயற்பாட்டில் ஈடுபட்டு வரும் உன்னத படைப்பாளி; பல மாநாடுகளை நடாத்தியர். இலக்கிய செயற் பாட்டாளராக திகழ்ந்து வருபர். பல்வேறு இலக்கிய பரீட்சயமிக்க இவர் பல நூல்களை வெளியிட்டு வாசகர் மனதை கவர்ந்தவர். ஜீவநதியுடன் நீண்ட காலமாக தொடர்புடையவர். முருகபூபதி அவர்களின் இந்த தொகுப்பும் வாசகர்களிடையே வரவேற்பை பெறும் என்ற எண்ணத்துடன் மகிழ்வுடன் இந்த தொகுப்பை வெளியிட்டு வைக்கின்றோம்.

க.பரணீதரன்

முன்னுரை

ஏற்கனவே “சொல்ல மறந்த கதைகள்” என்ற தொடரை எழுதி, எமது வாசகர்களுக்கு நூலாகவும் வழங்கியிருக்கின்றேன். அந்த வரிசையில் வெளியாகும் சொல்ல வேண்டிய கதைகள் தொடர் யாழ்ப்பாணம் அல்வாயிலிருந்து வெளியாகும் ஜீவநதியில் 20 மாதங்கள் வெளியாகியது.

முன்னைய நூலில் அரசியல் நெடி இருந்தது. ஆனால், இந்தத் தொகுப்பில் எனது குடும்பத்தில், சுற்றத்தில், நட்புகளில் ஆழ்ந்து நேசிக்கின்ற குழந்தைகளில், மற்றும் நான் அங்கம் வகிக்கும் அமைப்புகளில் கற்றதையும் பெற்றதையும்தான் பதிவுசெய்துள்ளேன். 2014 ஆம் ஆண்டில் எழுதப்பட்ட தொடர் என்பதனால் இந்தப்பதிவுகளின் காலத்தையும் அவதானித்துக்கொள்ளவும்.

ஜீவநதியில் வெளியான இந்தத்தொடர், வேறு சந்தர்ப்பங்களில் சில இணைய இதழ்களிலும் மறுபதிப்பாகியிருக்கின்றன. அதனால் அச்ச ஊடக வாசகர் பரப்பிற்கும், இணையத்தளங்கள், வலைப்பதிவுகள், முகநூல்களுக்கும் சென்றுள்ளன. பலரும் எனது மின்னஞ்சலில் தொடர்புகொண்டு தமது கருத்துக்களையும் மேலதிக செய்திகளையும் தந்தனர். அவ்வாறு என்னுடன் இணைந்திருக்கும் அன்பர்களுக்கும் இந்தத்தொடரை பதிவேற்றியவர்களுக்கும், முதலில் வெளியிட்ட ஜீவநதி ஆசிரியர் கலாமணி பரணீதரன் அவர்களுக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றேன். சொல்லவேண்டிய கதைகள் ஜீவநதி வெளியீடாக வருவதையிட்டும் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

இந்நூலுக்கான முகப்பு படத்தை எனக்கு வழங்கிய அவுஸ்திரேலியாவில் மெல்பனில் வதியும் இலக்கிய நண்பர் கலாநிதி மு.ஸ்ரீ கௌரி சங்கர் அவர்களுக்கும், நூலினை செம்மைப்படுத்துவதற்கு உதவிய மனைவி மால்திக்கும் எனது அன்பார்ந்த நன்றியை தெரிவிக்கின்றேன். சொல்லவேண்டிய இக்கதைகளின் ஊடாக வாசகர்களுக்கும் தாம் சொல்லவேண்டிய பல கதைகள் மனதில் கருக்கொண்டு விடுவதற்கான வாய்ப்புகளும் இருப்பதாகவே நம்புகின்றேன்.

அன்புடன்

முருகபதி

letchumananm@gmail.com

பொலிஸ்காரன் மகள்

அவுஸ்திரேலியாவுக்கு நான் புலம் பெயர்ந்து செல்வதற்கு பல காரணங்கள் இருந்தன. 1987 ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 06 ஆம் திகதி முற்பகல் விமானம் ஏறும்போது அம்மா பயணம் அனுப்ப வரவில்லை. முதல் நாள் இரவு என்னை அருகில் வைத்துக் கொண்டு அழுது கொண்டிருந்தார்கள்.

அதற்கு முன்னர் எனது தம்பிமார் மத்தியகிழக்கு நாடுகளுக்கு வேலைநிமித்தம் புறப்பட்டபோது அம்மா அப்படி அழ வில்லை. நான் மூத்த மகன். அப்பாவின் மறை விற்குப்பிறகு குடும்பத்தின் தலைமைப் பொறுப்பை அம்மா எனக்குத்தந்தார்கள். நான் அவர்களின் அருகிலிருந்து கவனிக்கவேண்டிய பல கடமைகள் இருப்பதை நினைவுபடுத்திய வாறே அழுதார்கள்.

அம்மாவுக்கு ஆறுதல் சொன்னேன்.

அம்மா சொன்ன கடமைகளை உலகில் எந்தப் பகுதிக்குச் சென்றாலும் நிறைவேற்றுவேன் என்று அம்மாவின் கைபற்றி உறுதியளித்தேன்.

சற்று அமைதியடைந்தார்கள். ஆனால், மறுநாள் அம்மா விமானநிலையம் வரவில்லை.

அயலில் சிலரது விமர்சனங்கள் அம்மாவை பாதித்திருந்தன.

1984 இல் இந்தியாவுக்குப்போனார்... புத்தகங்களுடன் வந்தார்.

1985 இல் சோவியத் நாட்டுக்குப்போனார்... புத்தகங்களுடன் வந்தார்.

1987 இல் அவுஸ்திரேலியாவுக்கு புறப்படுகிறார் என்னதான் கொண்டு வருகிறார் பார்ப்போமே...?

இந்த விமர்சனங்களை அம்மா என்னிடம் சொன்னார்.

எனக்கு பாரதியாரின் மனைவி செல்லம்மாதான் நினைவுக்கு வந்தார்.

விடைபெறும் போது “புத்தகங்களும் கொண்டு வருவேன்” என்று அம்மாவிடம் சொன்னேன். அம்மா என்னை வியப்புடன் பார்த்தார்.

சுமார் 11 வருடங்களின் பின்னர் (1997 இல்) மகனுடன் நான் தாயகம் திரும்பியபோது, எனது வாழ்வில் நிறைய மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து விட்டன. அதிர்ச்சியிலிருந்த அம்மாவுக்கும் சகோதரங்களுக்கும் ஆறுதல்கூறவந்தேன். அச்சமயம் திரும்பிச் செல்லும் போதும் அம்மா விமானநிலையம் வரவில்லை. அதன்பிறகு 1999 இல் அக்கா மகளின் திருமணத்திற்கு வந்து திரும்பியபோதும் அம்மா விமானநிலையம் வரவில்லை.

2002 இல் வந்து திரும்பியபோதும் அம்மா ஏனோ வரவில்லை. இவ்வாறு வந்து திரும்பும் சந்தர்ப்பங்களில் வீட்டில் சுவாமி அறைக்கு அழைத்துச்சென்று நெற்றியில் திருநீறு பூசி கன்னத்தில் முத்தமிட்டு என்னை வழியனுப்புவார்கள். நானும் அவர்களின் காலில் விழுந்து வணங்கி ஆசிபெறுவேன்.

2003 ஆம் ஆண்டு அவுஸ்திரேலியாவில் ஒருநாள் இரவு எனது உறக்கத்தை கலைத்தது ஒரு தொலைபேசி அழைப்பு.

மறுமுனையில் அம்மாவின் குரல். அம்மா அப்படி ஒருநாளும் இலங்கையிலிருந்து தொடர்பு கொண்டதில்லை. அப்பொழுது நீர்கொழும்பில் தம்பி வீட்டிலிருந்தார்கள்.

எனக்கு சற்று அதிர்ச்சியாகவும் ஆச்சரியமாகவும் இருந்தது.

“என்ன அம்மா...திடீரென்று எடுக்கிறீர்கள்...?” எனக்கேட்டேன்.

“தம்பி உனக்கு ஒரு நல்ல செய்தி...”

“என்னம்மா...?”

“உனக்கு உனது பறவைகள் நாவலுக்கு சாகித்திய விருது கிடைத்திருக்கிறது. நீ அவசியம் வந்து நேரில் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும்”

“அம்மா...தகவலுக்கு நன்றி. இந்தத்தகவல் நீங்கள் இப்பொழுது செல்லித்தான் எனக்குத்தெரியும். ஆனால், எப்படி நம்பமுடியும்” என்றேன்.

“இப்பொழுதுதான் தொலைக்காட்சியில் செய்தியில் சொன்னார்கள். ரூபவாஹினியில் பார்த்தேன். அந்தச்செய்தி சரியாகத்தான் இருக்கும். வேண்டுமென்றால் கொழும்பில் இருக்கும் உனது நண்பர்களிடம் கேட்டு உறுதிப்படுத்திக் கொள். உன்னை எதிர்பார்க்கின்றேன். கட்டாயம் வந்துவிடு.”

மறுநாள் கொழும்பில் மல்லிகைஜீவாவுடன் தொடர்பு கொண்டு கேட்டேன்.

ஆனால், அவர் ஏனோ திருப்தியான பதில் தரவில்லை. அவர் சொன்ன தகவல் சற்று வித்தியாசமாக இருந்தது.

“இதுபோன்ற அறிவிப்புகளை நாம் சொல்ல முடியாது பூபதி. நீர்தான் ஊடகங்களின் ஊடாகத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.”

பின்னர் நண்பர் ராஜமூலிகாந்தனை தொடர்புகொண்டு கேட்டேன்.

அவர் சிரித்துக்கொண்டு, “அம்மா சொன்னால்... அது சரியாகத்தான் இருக்கும். அம்மாவின் ஆசைப்படி வந்து

விருதை நேரில் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்” என்றார்.

மாலைவேளை தம்பி ஸ்ரீதரன் தொடர்புகொண்டு, “அண்ணா... அக்காவின் வீட்டு முகவரிக்கு கலாசார அமைச்சின் கடிதமும் அழைப்பிதமும் வந்திருக்கிறது. உங்கள் வருகையை இங்கு எல்லோரும் ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கிறார்கள்.” என்றான்.

கிடைக்கப்போவது விருதும் சான்றிதழும் 35 ஆயிரம் ரூபா பணமும். இதற்காக இலட்சங்களை செலவழித்துக் கொண்டு நான் போகத்தான்வேண்டுமா...? என்று யோசித்து விட்டு, சில நிமிடங்களில் தம்பியுடன் தொடர்பு கொண்டேன்.

“அலைச்சல்... வீண் செலவு... நீயே பண்டாரநாயக்க ஞாபகார்த்த சர்வதேச மாநாட்டு மண்டபத்தில் பிரதமர் ரணில் விக்கிரமசிங்காவிடம் அதனைப்பெற்றுக்கொள்... நான் வர வில்லை..” என்றேன்.

“அம்மாவிடமே... பேசிக் கொள்ளுங்கள்” எனச் சொல்லிவிட்டு தொலைபேசியை அம்மாவிடம் கொடுத்து விட்டான் தம்பி.

“நீ...வருகிறாய்...அவ்வளவுதான் சொல்வேன்” அம்மா கண்டிப்பாக சொல்லிவிட்டார்கள்.

அம்மாவுக்கு வீட்டில் நாம் வைத்திருக்கும் ஒரு பெயர் பொலிஸ்காரன் மகள்.

அம்மாவின் அப்பா பிரிட்டிஷாரின் ஆட்சியில் பொலிஸ் சார்ஜன்டாக பணியிலிருந்தவர். கண்டிப்பான மனிதர். அவருக்கு முன்னால் எவரும் சிகரட், பீடி, சுருட்டு புகைக்கமாட்டார்கள். எங்களையெல்லாம் வெருட்டிக் கொண்டு பாசமுடன் வளர்த்தவர். எனக்கு ஐந்து வயதாக இருக்கும்பொழுது திடீரென்று மாரடைப்பால் மறைந்தார். நான் பார்த்த முதலாவது மரணச்சடங்கு தாத்தாவுடையது.

இந்த பொலிஸ் தாத்தா பற்றிய சுவாரஸ்யமான கதைகளை ஏற்கனவே எழுதியிருக்கின்றேன். எனது அரசமரம் சிறுகதையிலும் இடம்பெற்றவர். மல்லிகை ஜீவா நினைவுகள்

நூலிலும் இந்த பொலிஸ் தாத்தா வருகிறார்.

எங்கள் குடும்பத்தில் நாம் அப்பாவுக்கு செல்லப் பிள்ளைகள். ஆனால், அம்மாவுக்கு நாம் பெற்றோர்களான பின்பும் பயந்தவர்கள். குடும்பத்தில் அம்மாவின் ஆட்சிதான். அம்மா சொன்னால் தட்டமுடியாது.

“சரி அம்மா வருகிறேன்.” என்றேன்.

அம்மாவுக்காகவே அந்தப்பயணம் வந்தேன். எங்கள் நீர்கொழும்பு வீட்டு முகவரிக்கு ஐந்து அழைப்பிதழ்கள் வந்திருந்தன. அம்மாவுடன் தம்பிமார் மற்றும் தங்கையின் பிள்ளைகளை அழைத்துக்கொண்டு சாகித்திய விருதையும் பணப்பரிசிலையும் வாங்குவதற்கு கொழும்பு சென்று திரும்பினேன்.

பத்துநாட்கள் இலங்கையில் நின்றேன். அப்பொழுது சாகித்தியரத்தினா விருது பெற்ற வரதர் அவர்களுக்கு கொழும்பில் நண்பர் பூபாலசிங்கம் ஸ்ரீதரசிங் அவர்களின் இல்லத்தில் நடந்த பாராட்டு தேநீர் விருந்துபசாரக் கூட்டத்திலும், திருமறைக்கலாமன்றம் பம்பலப்பிட்டி கதிரேசன் மண்டபத்தில் நடத்திய பவளவிழாநாயகர் டொமினிக்ஜீவா பாராட்டு நிகழ்விலும் கலந்துகொண்டு உரையாற்றினேன். தமிழ்ச்சங்கத்தில் அப்பொழுது தலைவராக இருந்த தினகரன் முன்னாள் பிரதம ஆசிரியர் சிவகுருநாதன் தலைமையில் எனக்கு பாராட்டு நிகழ்வு நடந்தது. பேராசிரியர் சோ. சந்திரசேகரன், மல்லிகைஜீவா, கம்பவாரிதி ஆகியோர் உரையாற்றினர்.

மினுவாங்கொடைக்குச் சென்று எங்கள் தமிழ் இலக்கிய அபிமானி வண.ரத்னவன்ஸ தேரோ அவர்களையும் சந்தித்தேன். அந்த பத்துநாட்களும் வேகமாக ஓடிவிட்டன.

நான் அவுஸ்திரேலியா புறப்படும் நாள் வந்தது. சுவாமி அறைக்குச்சென்று அம்மாவிடம் ஆசிபெறும்போது, “தம்பி நானும் ஏயார்பேட்டுக்கு வருகிறேன்.” என்றார்கள்.

எனக்கு வியப்பாகவிருந்தது. அம்மா அதற்கு முன்னர் அப்படி ஒருநாளும் சொன்னதில்லை. எனக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சி

யாக இருந்தது. சகோதரங்களும் ஆச்சரியப்பட்டார்கள்.

அம்மா அன்று விமானநிலையம் வந்து கட்டி அணைத்து முத்தமிட்டு வழியனுப்பி வைத்தார்கள்.

அவுஸ்திரேலியா திரும்பி சில நாட்களில் எனக்கு மாரடைப்பு வந்தது. அக்கா, தங்கை, தம்பிமாரிடம் நான் சுகவீனமுற்றிருக்கும் தகவலை அம்மாவிடம் சொல்ல வேண்டாம் எனச்சொன்னேன். அவர்களும் அம்மாவிடம் சொல்லவில்லை. எனக்கு பைபாஸ் சத்திரசிகிச்சைக்கு நாள் குறிக்கப்பட்டது. அதே வேளை அம்மாவுக்கும் திடீரென்று சுகவீனம் ஏற்பட்டது. அம்மாவின் சுகவீனத்தை எனது உடல்நலம் குறித்து குடும்பத்தினர் முதலில் மறைத்து விட்டார்கள். பின்னர் மனைவி ஊடாக அறிந்துகொண்டேன்.

ஒருநாள் அம்மா மறைந்தார்கள். அப்பொழுது எனக்கு சத்திரசிகிச்சை முடிந்துவிட்டது. என்னை சிகிச்சைக்குப் படுத்திய டொக்டரிடம் இலங்கை செல்ல அனுமதி கேட்டேன். அவர் மறுத்து விட்டார். அம்மாவின் மறைவுக்கு அவர் அனுதாபம் தெரிவித்தார். நான் அழுதுகொண்டே இருந்தேன். அவுஸ்திரேலியாவில் எனது வீட்டில் அம்மாவின் படம் அஞ்சலிக்காக வைக்கப்பட்டது. குடும்ப நண்பர்கள் வந்து ஆறுதல் சென்னார்கள்.

அம்மா நீர்கொழும்பில் தகனமாகும்போது நான் மனைவி பிள்ளைகளுடன் அவுஸ்திரேலியாவில் அமைதிப் பிரார்த்தனையில் இருந்தேன்.

எனக்கு மாரடைப்பு வந்ததோ, சத்திர சிகிச்சை நடந்ததோ தெரியாமலேயே அம்மா கண்களை நிரந்தரமாக மூடிக்கொண்டார்கள். அம்மாவின் மறைவுபற்றி “உயிர்வாழ” என்ற சிறுகதையை தினக்குரலில் எழுதியிருக்கிறேன். எனது “கங்கைமகள்” தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ளது.

நான் யோசித்துப்பார்த்தேன்.

பல தடவைகள் இலங்கை வந்து திரும்பியபோதும் விமானநிலையம் வரையில் வந்து வழியனுப்பாத அம்மா,

இறுதியாக தனது மறைவுக்கு முன்னர் மாத்திரம் ஏன் வந்தார்கள்...?

சாகித்தியவிருதை பெற்றுக்கொள்ள நான் வரத்தான் வேண்டும் அந்தக்காட்சியை தான் நேரில் பார்க்கத்தான் வேண்டும்... என்று எனக்கு ஏன் கண்டிப்பான உத்தரவு போட்டார்கள்...?

அந்தப்பயணம்தான் நான் அம்மாவை சந்திக்கின்ற இறுதிச்சந்தர்ப்பம் என்று அம்மாவின் உள்ளுணர்வு சொல்லி விட்டதோ...?

இறுதியாக அன்று விமானநிலையத்தில் விடை கொடுத்த அம்மா எங்கள் வீடுகளில் சுவர்களில் காட்சி தருகிறார். அம்மா மூன்று தசாப்த காலத்துக்கு முன்னர் எனக் கிட்ட கட்டளைகளை படிப்படியாக நிறைவேற்றியவாறு எனது பயணங்களை தொடருகின்றேன்.

அம்மா இப்பொழுதும் என்னுடன் பயணித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

குறைதய்வம்

இதனை வாசிப்பவர்களுக்கு “முருக பூபதிக்கு இப்படியும் ஒரு பக்கம் அல்லது ஒரு முகம் இருக்கிறதா...” என்று எண்ணத் தோன்றும்.

நாத்திகம், முற்போக்கு பேசுபவர்கள் இதனை பைத்தியக்காரச்சிந்தனை என்றும் கருதலாம். அல்லது எழுதலாம். எழுத்தாளர்களாக உருவாகி நடிகர்களாகவும் நபஞ்சகர்களாகவும் மாறிக்கொண்டிருப்பவர்கள் மத்தியில் வெளிப்படையாக வாழ முற்படும் ஒருவர் பைத்தியக்காரனாகத் தென்படலாம்.

மாக்கிஸம், கம்யூனிசம் பேசிய பலர் ஆத்மீகவாதிகளாகவும், ஏன் சாமியார்களாகவும் மாறிய கதைகள் பல எனக்குத்தெரியும்.

நாத்திகம் பேசியவாறே தெருவோர ஆலயங்களை கும்பிட்டுத் தொழுதவர்களையும் தேவமாத சிலைகளை தொட்டு வணங்கியவர்களையும் பார்த்திருக்கின்றேன். அதே சமயம் மதநம்பிக்கைகள் ஐதீகங்கள் முதலானவை குறித்து எந்தவித அலட்டலும் இன்றி

வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மனிதநேயவாதிகளையும் எனது வாழ்நாளில் கண்டிருக்கின்றேன்.

கடந்த 2012 இறுதியில் பல்வேறு பணிகள் நிமித்தம் நான் இலங்கை வந்த பொழுது, எனது தம்பி வீட்டின் முற்றத்தில் நான் கண்ட காட்சி என்னை பதறவைத்தது. தம்பி வீட்டில் தம்பி இல்லை. அவன் வெளிநாட்டில். மச்சாளையும் மகள்மாரையும் சற்று கடிந்துகொண்டேன்.

வாசலில் அநாதரவாகக் கிடந்த அந்த ஆட்டுக்கல்லும் குழுவியும் எத்தனை மகத்துவமான கருவிகள் என்பதை அவர்களுக்கு விளக்கிவிட்டு அவற்றின் கதையை சொன்னேன்.

கடந்து வந்த பாதையை மறப்போமேயானால் செல்லும் பாதை இருட்டாகிவிடும் என்று ஏற்கனவே பல பத்திகளில் எழுதியிருக்கின்றேன். அந்த ஆட்டுக்கல்லுக்கும் குழவிக்கும் பின்னால் நீண்ட கதை இருக்கிறது. அதனை நான் அவர்களுக்குச் சொன்னபோது, “அம்மிக்கும் ஆட்டுக்கல்லுக்கும் குழவிக்கும் விடைகொடுத்துவிட்டு, நவீன தொழில் நுட்பத் தயாரிப்பான கிரைண்டர் பாவனையில் மக்கள் இருக்கும் காலத்தில் எங்கள் பெரியப்பா இந்தக்கருங்கல் ஆட்டுக்கல் குழவி பற்றி சிலாகித்துக்கொண்டிருக்கிறாரே...” என்றனர்.

எனது கதை தொடரவும் அவர்கள் ஆழ்ந்த மௌனத்துடன் கேட்டனர்.

1950 களில் நன்றாக வாழ்ந்தது எங்கள் குடும்பம். அப்பா எனது பெயரில் நீர்கொழும்பில் ஒரு சைவ ஹோட்டலையே ஆரம்பித்தார். அவர் 1940 களில் தமிழ்நாட்டிலிருந்து தனது சில நண்பர்களுடன் ஒரு படகில் வந்து கற்பிட்டியில் ஒதுங்கியவர். விஜயன் குழப்படி செய்தமையால் தந்தை அவனையும் அவனது நண்பர்களையும் படகில் ஏற்றி அனுப்பினார் என்பது வரலாறு.

எங்கள் அப்பா அங்கே என்ன குழப்படி செய்தாரோ தெரியாது, பாளையங்கோட்டை வீட்டிலிருந்து திடீரென்று மாயமாகி விட்டார் என்பது உறவினர்களை நான் சென்னையி

லும் - மதுரையிலும் பாளையங்கோட்டையிலும் - சாத்தூரிலும் - திருநெல்வேலியிலும் சந்தித்த 1980களில் சொன்ன கதைகளிலிருந்து தெரிந்துகொண்டேன்.

அப்பா இலங்கையில் ஒரு சிங்களப் பெண்ணை மணந்து கொண்டு செட்டில் ஆகிவிட்டார் என்றும் அங்கு கதை பரவியிருந்தது. பாரதியாரும் சிங்களத்தீவு என்று பாடி விட்டதனால் அவர்களும் இலங்கையில் சிங்களவர்கள் தான் இருக்கிறார்கள் என்று நம்பியிருக்கிறார்கள்.

அவர்களுக்கு விளக்கம் கொடுத்து களைத்துமிருக்கின்றேன். எனினும் தமிழகத்தின் மூத்த படைப்பாளிகள் அப்பாவழி உறவினர்கள் தொ.மு. பாஸ்கரத்தொண்டமான், சிதம்பர ரகுநாதன் ஆகியோரின் இலங்கை வருகையும் எம் முடன் அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட உறவும் அந்தத் தவறான எண்ணத்தை காலப்போக்கில் போக்கிவிட்டன.

அப்பா ஒரு பரோபகாரி. அதனால் ஊதாறித்தனமும் அவரிடம் குடியிருந்தது. அந்த சைவஹோட்டல் திறக்கப்பட்டு சில வருடங்களில் நடத்தினால் மூடப்பட்டது. எஞ்சியிருந்தது ஒரே ஒரு வீடுதான். அதனையும் யாருக்கோ ஈடுவைத்து கடன் பெற்று பெரிய கடனாளியாகிவிட்டார். கடன் கொடுத்தவர்கள் வீட்டு வாசலுக்கு வரும்வரையில் அம்மாவுக்கு எதுவும் தெரியாது. நீதிமன்றில் சிலர் வழக்கு தொடுத்து விட்டனர். வீடு ஏலம்போகும் நிலைக்கு வந்துவிட்டது.

அப்பா கடன்காரர்களிடமிருந்து தப்பிக்க தலைமறைவானார். அம்மாகடன்களுக்கு பொறுப்பேற்று நீதிமன்றம் சென்று மன்றாடினார். நான் அம்மாவுடன் நீதிமன்ற படிக்கட்டுகளில் ஏறும்போது எனக்கு ஐந்து வயது.

அந்த நீதிபதி இரக்கம் காட்டினார். கடன்களை படிப்படியாக அடைப்பதாக அம்மா அளித்த வாக்குறுதியின் பிரகாரம் வீடு ஏலம்போவதிலிருந்து தப்பியது. அந்த வீடுதான் இன்றும் எங்கள் பூர்வீக சொத்தான நீர்கொழும்பு சூரிய வீதியில் அமைந்துள்ள 20 ஆம் இலக்க இல்லம்.

1970 இற்குப்பின்னர் இலக்கியவட்டாரத்தில் பேசப் பட்ட இல்லம். பல இலக்கிய சந்திப்புகள் இடம்பெற்ற இல்லம். பாஸ்கரத்தொண்டமான், சிதம்பர ரகுநாதன், மல்லிகை ஜீவா, பிரேம்ஜி, நாவேந்தன், தெணியான், சில்லையூர் செல்வராசன், எச்.எம்.பி மொஹிதீன், பூரணி மகாலிங்கம். ஐ. சாந்தன், மேமன் கவி, ஜீவகாருண்யன், அன்னலட்சுமி இராஜ துரை, ராஜபூரீகாந்தன், மு. கனகராஜன், தெளிவத்தை ஜோசப், துரைவிஸ்வநாதன், சுதந்திர ராஜா, சிவநேசச்செல்வன், தன பாலசிங்கம், திக்குவல்லை கமால், ஜவாத்மரைக்கார், ரத்ன சபாபதி அய்யர், பத்மநாப அய்யர், நிலாம், பஷீர், ஷம்ஸ்... இப்படி ஏராளமான படைப்பிலக்கியவாதிகளும் ஊடகவிய லாளர்களும் வந்து விருந்துண்டு சென்ற இல்லம்.

அந்த இல்லத்தில் 1956 காலப்பகுதியில் சோகம் குடியிருந்தது. வறுமை தாண்டவமாடியது. இயலாமை பரவியிருந்தது. அம்மா சமையலறையில் நெருப்பில் வெந்தார்கள். உளுந்தும் அரிசியும் ஊறவைத்து அந்த ஆட்டுக்கல்லில் அரைத்து புளிக்கவைத்து அதிகாலையே எழுந்து தோசையும் சுட்டு, சாம்பார் சட்னி வைத்து பாட்டியிடமும் என்னிடமும் அக்காவிடமும் கொடுத்து விடுவார்கள். அவற்றை வட்டில் களில் சுமந்துகொண்டு ஆளுக்கொரு திசையில் செல்வோம். நான் கடற்கரையில் வந்து குவியும் கடற்றொழிலார்களிடம் “தோசை... தோசை” என்று கூவி விற்பேன். அவர்களின் காலைப்பசி போக்குவேன். அதனால் அந்த கடற்கரை வட்டாரத்தில் “தோசை சிறுக்கன்” என்றும் பெயர் சூட்டப் பெற்றேன். ஏழுவயதிலேயே உழைக்கச்சென்ற பெருமையுடன் வாழ்கின்றமையால், என்னால் கடந்து வந்த பாதையை மறக்க முடியாமல் இருக்கிறது. அதனால் செல்லும் பாதையில் எனக்கு வெளிச்சம் தெரிகிறது.

ஒரு நாள் அம்மா ஆட்டுக்கல்லில் தோசைக்கு அரைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். இரண்டாவது தம்பி பசி தாங்க முடியாமல் அம்மாவின் பின்புறம் வந்து அம்மாவின்

தோள்களை பற்றிக்கொண்டு கதறி அழுகின்றான். அவனது பசி போக்கமுடியாமல் அம்மா கண்ணீர் சிந்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தக்காட்சியை பார்த்துக்கொண்டிருந்த பக்கத்து வீட்டுப்பெண் ஒருத்திகடைக்கு ஓடிச்சென்று கௌ அன்கேட்பால் மா வாங்கி வந்து கொடுத்த காட்சி இன்றும் எனது மனத்திரையில் ஓடுகிறது.

தோசை விற்றுவிட்டு வந்து பாடசாலை சென்ற அந்தக் காலங்களை மறக்கமுடியவில்லை. எனக்கு கொப்பி புத்தகம் வாங்குவதற்காக ஒரு நத்தார் தினத்தன்று பாட்டி கடலை விற்று காசு தேடியதையும் மறக்க முடியவில்லை. அம்மா கடன் அடைத்து வீட்டை மீட்டார்கள். அந்த உழைப்பில் வீட்டில் அம்மாவுக்கும் பாட்டிக்கும் தான்கூடுதல் பங்குண்டு. அத்துடன் காலம்பூராவும் வீட்டிலிருந்த எங்கள் பூர்வீகச் சொத்தான அந்த ஆட்டுக்கல்லுக்கும் குழவிக்கும் பெரும்பங்குண்டு.

உழைப்புக்கு மரியாதை கொடுப்போம்.

பாட்டா, பாட்டி, அம்மா, அப்பா மறைந்து விட்டார்கள்.

எங்கள் வீடுகளில் சுவாமி அறைகளில், சுவரில் படங்களாக காட்சி தருகிறார்கள். ஆனால், எங்கள் குடும்பத்திற்காக காலம்பூராவும் உழைத்த அந்த ஆட்டுக்கல்லும் குழவியும் முற்றத்தில் கவனிப்பாரற்று அநாதரவாக கிடக்கின்றன.

அவற்றை நிமிர்த்தி வைத்து தண்ணீர் ஊற்றி அபிசேகம் செய்தேன். அவற்றின் மீது மலர்களை வைத்தேன். ஒரு தீபம் ஏற்றினேன்.

அந்தக்கடமையை தினமும் செய்யுமாறு பணித்தேன். இன்று நீர்கொழும்பில் அக்கா, தங்கை. தம்பிமார் தனித்தனி வீடுகளில் குடும்பத்துடன் வாழ்கிறார்கள். நானும் எனது பிள்ளைகள் மூவரும் அவுஸ்திரேலியாவில் தனித்தனி வீடுகளில் குடியிருக்கின்றோம்.

அதற்கெல்லாம் காரணமான எங்கள் குடும்பத்தின் மூல உழைப்பாளிகளான அந்த ஆட்டுக்கல்லும் குழவியும் எங்கள் குலதெய்வம் அல்லவா...?

258579



யாதும் ஊரே...

சென்னை

எனது சில சிறுகதைகளையாவது சிங்களத்தில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட வேண்டும் என்று நீண்ட நாட்களாக எனது நீண்டகால நண்பர் திக்குவல்லைகமால் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். நாம் 2011 ஆம் ஆண்டு தொடக்கத்தில் கொழும்பில் நடத்திய முதலாவது சர்வதேச தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாட்டில் இடம்பெற்ற மொழிபெயர்ப்பு அரங்கை ஒழுங்குசெய்தவரும் கமால்தான்.

2012 இறுதியில் நான் தாயகம் வருவதற்கு சில மாதங்களுக்கு முன்பே சில கதைகளை தேர்வுசெய்து பிரதிகளை அவருக்கு அனுப்பியிருந்தேன்.

“பூபதி நீங்கள் வரும்போது உங்கள் கதைகள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு அச்சுக்கு தயாராகியிருக்கும்” என்று தொலைபேசி ஊடாகவும் அவர் சொல்லியிருந்தார்.

நானும் வந்துசேர்ந்தேன். திக்குவல்லை கமாலை கொழும்பில் கொடகே பதிப்பக பணி மனையில் சந்தித்தேன். எனது நூல் ஆனமடுவ

என்ற பிரதேசத்தில் தயாராவதாக அவர் சொன்னபோது எனக்கு மிகவும் வியப்பாக இருந்தது.

எங்கள் ஊர் நீர்கொழும்புக்கு அப்பால் யாழ்ப்பாணம் செல்லும் சிலாபம் வீதியால் சென்று ஆனமடுவ என்ற ஊருக்குச் செல்லவேண்டும்.

ஒருநாள் இரவு கமால் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு எனது நூலை பதிப்பிக்கும் ஆனமடுவ தோதன்ன பதிப்பாளரின் பெயரையும் தொலைபேசி இலக்கத்தையும் தந்து இயலுமானால் சந்திக்குமாறும் சொன்னார். அப்பொழுது இரவு 9 மணியிருக்கும். எனக்கு அந்தநேரம் நித்திராதேவி என்னை அரவணைக்கும் அவுஸ்திரேலியா நேரம்.

இலங்கைவரும்பொழுதெல்லாம் இந்த நித்திராதேவி என்னுடைய அன்றாட வாழ்வை குழப்பிக்கொண்டுதான் இருப்பாள். காரணம் சுமார் ஐந்தரை மணிநேர வித்தியாசம்.

நான் நீர்கொழும்பில் தங்கியிருக்கும் அக்கா, தங்கை, தம்பி வீடுகளில் அதிகாலை மூன்று மணிக்கே துயில் எழுந்துவிடுவேன்.

இந்த அங்கத்தை நான் எழுதும்போது இலங்கையில் அதிகாலை 4.45 மணி. அப்பொழுது அவுஸ்திரேலியாவில் காலை 10.15 மணி. அவுஸ்திரேலியாவில் காலை 5 மணிக்கே எழுந்துவிடுபவனுக்கு தாயகம் வந்தால் அதிகாலையிலேயே... அதாவது 3 மணிக்கே விழிப்பு வந்துவிடும். இந்தத்துன்பம் எனக்கு மட்டுமல்ல, என்னைப்போன்று தமது உறவுகளை நட்புகளை சந்திக்க வரும் புலம்பெயர்ந்த அனைவருக்கும் பொதுவானதுதான்.

இலங்கையில் நீர்கொழும்பில் எனது உடன் பிறப்பு களின் வீட்டில் அதிகாலை எழுந்து நான் நடத்தும் அட்ட காசங்களை சகித்துக்கொண்டிருக்கும் எனது இரத்த உறவு களுக்கு காலம்பூராவும் நன்றிசொல்லக்கடமைப்பட்டவன்.

மின்விளக்குகளைப்போட்டுக்கொண்டு சமையலறையில் எது கோப்பி போத்தல் எது சரக்குத்தூள் போத்தல்

(நெஸ்கபே என்ற அழகிய காகிதம் ஒட்டப்பட்ட கோப்பி போத்தலில் சரக்குத்தூளை வைத்திருந்தால் நான் என்னதான் செய்வது...?) என்று தெரியாமல் சமையலறையில் நான் தடு மாறும் சத்தம்கேட்டு யாராவது எழுந்துவந்து, எனக்கு கோப்பியோ, தேநீரோ தயாரித்து தருவார்கள். அதனால் அவர் களின் ஆழ்ந்த தூக்கம் களைந்துவிடும். இந்த சங்கடங்களை அவர்களுக்குத்தராமல், முதல்நாள் இரவே எது எது எங்கே இருக்கிறது என்பதை சமையலறையில் பார்த்து வைத்து விடும் பழக்கத்தை தற்போது வழக்கமாக்கிக் கொண்டேன்.

சரி இனி விடயத்துக்கு வருகின்றேன்.

கமால் குறிப்பிட்ட ஆனமடுவ என்னுமிடத்திலிருக்கும் பதிப்பாளர் தனது பெயரில் எங்கள் அவுஸ்திரேலியாவில் அயல் மாநில தலைநகரின் பெயரையும் தன்னுடன் இணைத்துக் கொண்டவர்.

சிட்னி மார்க்கஸ் டயஸ்.

அவருடன் தொடர்புகொண்டு மறுநாள் ஒரு புதன் கிழமை முற்பகல் வருவதாகச் சொன்னேன். மாலையில் எனக்கு மினுவாங்கொடை என்ற பிரதேசத்தில் என்னிடம் ஒரு காலத்தில் தமிழ்கற்ற பெளத்தபிக்குகள் மற்றும் சிங்கள சகோதர சகோதரிகளை சந்திக்கும் நிகழ்ச்சி நிரல் இருந்தது. அன்று இரவு கமால் தகவல்தரும்பொழுது எங்கள் ஊரில் அடைமழை. மின்னல் வெட்டியபோதும் ஒருவாறு தொலைக்காட்சியில் ஏனைய பிரதேச வெள்ள அநர்த்தங்களை பார்த்துக் கொண்டேன்.

திட்டமிட்டவாறு நான் ஆனமடுவவுக்கு புறப்பட்ட போது, “இந்த மழைக்குள்ள எங்கே போய் அலையப் போகிறாய்” என்று அக்கா நடுநடுக்கத்துடன் சத்தம்போட்டார். அக்காவுக்கு குளிர்காய்ச்சல்.

தங்கையோ, “ஆனமடுவ சிங்களப்பிரதேசம். ஏன் இப்படி தனியே புறப்படுகிறீர்கள்?” என்று கவலைப்பட்டாள்.

மனைவியோ எந்தக்கவலையும் இன்றி ஆழ்ந்த நித்திரை.

மனைவியை தட்டி எழுப்பி என்னைப்பற்றி குறைசொன்னாள் தங்கை.

“அந்த மனுஷன் சென்னாக்கேட்காது. எங்கேயாவது போகட்டும்” எனச்சொல்லிவிட்டு மறுபுறம் திரும்பி படுத்து விட்டாள் மனைவி.

என்னைக்கட்டிய புதிதில் அத்தான் என்றாள். சிறிது காலத்தில் அப்பா என்றாள். தற்காலத்தில் மனுஷன் என்கிறாள்.

எல்லா தமிழ் வீட்டிலும் இதுதானே....? அதனால் கவலையில்லை.

தங்கை எனது பாசமலர். அவளுக்கு ஆறுதல் சொல்லிப் புறப்படும் போது, ஏர்ணஸ்ட் சேகுவேரா செல்லியிருக்கிறார் “தனது காலடி பதியும் இடமெல்லாம் தனக்குச்சொந்தம்.” என்று சென்னேன்.

“புரியவில்லை” என்றாள் தங்கை.

“யாதும் ஊரே...யாவரும் கேளிர்..” அதனைத்தான் ஏர்ணஸ்ட் சேகுவேரா சொன்னார் என்றேன்.

“அது யார் அண்ணா ?” என்று கேட்டாள் எனது அப்பாவித் தங்கை.

“திரும்பிவந்து சொல்கிறேன்” எனச்சொல்லிவிட்டு புறப்பட்டேன்.

ஆனைமடுவ

ஆனையிரவு என்ற பெயர் எப்படி வந்தது..? யானைகள் இரவில் வந்த இடம் என்பதனாலா...?

ஆனையிரவை சிங்களத்தில் அலிமங்கட என்பார்கள். ஆங்கிலத்தில் Elephant Pass.

தமிழின விடுதலைப்போராட்டத்தில் கேந்திரமுக்கியத் துவம் மிக்க பிரதேசம். ஆயிரக்கணக்கானோரை காவுகொண்டு தற்போது காட்சிப்பிரதேசமாகியுள்ளது.

ஆனைமடுவவிலும் யானைகள் வாழ்ந்தமையால் அந்தப் பெயர் வந்திருக்கலாம். ஒரு காலத்தில் காட்டுப்பிரதேசம். சின்ன வயதில் என்னை அப்பா இங்கு அழைத்துச் சொன்றிருக்கிறார்.

அப்பொழுது அப்பா ஒரு கம்பனியின் விற்பனைப்பிரதிநிதி. விடுமுறை காலத்தில் கம்பனி வாகனத்தில் அந்தப்பிரதேசம் மட்டுமல்ல இலங்கையையே சுற்றிக் காண்பித் திருக்கிறார்.

எனக்கு ஆனைமடுவ நல்ல பரிச்சியமான ஊர். எனது இனிய தோழர் ஒருவர் ஒரு காலத்தில் இந்தத்தொகுதியில் நடந்த இடைத்தேர்தலில் போட்டியிட்டு தோல்வி அடைந்தார். அவருடன் போட்டியிட்ட மற்றவர் சிங்கள கலை இலக்கிய ரசிகர் மத்தியில் பிரபலமானவர். அவர்தான் ஆயிரக் கணக்கான மேடையேற்றங்களைக்கண்ட “சுப சக யச” என்ற அரசியல் நையாண்டி நாடகத்தின் நடிகர், இயக்குநர் சைமன் நவகத்தேகம. அவர் ஒரு செயின்ஸ்மோக்கர்.

ஒரு சிகரட்டை பற்றவைத்து அது அணையும் தருவாயில் அதன் நெருப்பில் மற்றுமொரு சிகரட்டை பற்ற வைத்துக்கொள்பவர். பல வருடங்களுக்கு முன்னர் கொழும்பில் சீனதூதரகத்திற்கு அருகிலிருந்த கலாசார திணைக்களத்தில் செயலாளராக பணியாற்றிய எனது இனிய நண்பர் கே.ஜி. அமரதாஸவை சந்திக்கச்சென்றபோது சைமன் நவகத்தேகம வுடன் உரையாடியிருக்கிறேன். அமரதாஸ பற்றி எனது நெஞ்சில் நிலைத்த நெஞ்சங்கள் நூலில் பதிவுசெய்துள்ளேன்.

1985 காலப்பகுதியில் ஆனைமடுவ தொகுதி எம்.பி.யாக விருந்த சத்தாதிஸ்ஸ வடிகமங்காவ எம்முடன் மாஸ்கோவில் நடந்த சர்வதேச இளைஞர் மாணவர் விழாவுக்கு வந்திருந்தார். ஸ்மைலோவா ஹோட்டலில் தங்கியிருந்தபோது உரையாடியிருக்கின்றேன்.

இவர்களை நினைத்துப்பார்த்தவாறே நீர்கொழும்பு பஸ் நிலையம் சென்று ஆனைமடுவவுக்கு பஸ்ஸை விசாரித் தேன். நான் விசாரித்த அலுவலர்கள் நல்ல புத்திசாலிகள்(?)

ஆனைமடுவ பிரதேசமும் வெள்ளத்தில் மூழ்கிய தகவலை எனக்குச்சொல்லவில்லை. சிலாபம் பஸ்ஸில் சென்று அங்கிறங்கி ஆனைமடுவ பஸ்ஸில் செல்லுமாறு சொன்னார்கள்.

நானும் ஒரு சிலாபம் பஸ்ஸில் ஏறினேன். அந்த பஸ்ஸின்

நடத்துனர் அதிபுத்திசாலி(?)

சுமார் முன்று கிலோ மீற்றர் தூரம் பஸ் நகர்ந்து கொண்டிருக்கும்போது என்னிடம் கட்டணம் வசூலிக்க அருகில் வந்தபோது சொல்கிறார்:- “மாத்தையா... மகாவெ வுக்கு அப்பால் பஸ் செல்லாது... அங்கே குளங்கள்... ஆறுகள் பெருக்கெடுத்து வெள்ளம்.”

இந்தத்தகவலை இந்தப்புத்திசாலிகள், பயணிகள் பஸ்ஸில் ஏறுவதற்கு முன்பே சொல்லியிருந்தால் சிலாபம் செல்லவிருந்த பயணிகள் சிரமப்பட்டிருக்கமாட்டார்கள்.

வெளியே வெய்யில் காய்ந்துகொண்டிருக்கிறது. எப்படியும் வெள்ளம் வடிந்துவிடும் என்ற நம்பிக்கை. இல்லை, நப்பாசை.

இந்த உலகத்திலேயே நாம் எதிர்த்துப்போராட முடியாத சக்தி இயற்கைதான் என்ற உண்மையை சுநாமி கடற்கோள் காலத்தில் அறிந்திருக்கின்றேன்.

மகாவெவ வரையிலுமாவது சென்று வெள்ளத்தை தரிசித்து திரும்புவோம் என்ற தீர்மானத்துக்கு வந்து நடத்துனர் கேட்ட கட்டணம் 48 ரூபாவை கொடுத்தேன். நல்ல நடத்துனர் மிகுதிச்சில்லறை தந்தார்.

பெரியமுல்லை, கட்டுவை, கடந்து கொச்சிக்கடை வந்தது. தமிழர்கள் பலர் கடைகளை நடத்திய இடம் கொச்சிக் கடை. எங்கள் ஊர் பிள்ளையார் கோயிலில் வருடாந்த உற்சவம் நடக்கும்போது ஏழாம் திருவிழாவின் உபயகாரர்கள் கொச்சிக் கடை மற்றும் அதற்கு சமீபமான ஊர் தங்கொட்டுவை ஆகிய இடங்களில் வியாபாரம் செய்த காரைநகர் வாசிகள். அவர்களின் உபயத்தினால் நாம் அந்த நாட்களில் திருவிழாக் காலங்களில் தவில் வித்துவான்கள் நாச்சிமார்கோயிலடி கணேசன், இணுவில் சின்னராசா, பஞ்சமூர்த்தி - கானமூர்த்தி சகோதரர்களுையெல்லாம் பார்த்தோம். சின்னமேளக்காரிகளின் அழகில் சொக்கியவர்களும் அப்பொழுது எங்கள் ஊரில் இருந்தார்கள்.

இந்தப்பிரதேசத்தில் தமிழ் டொக்டர்மாரும் கிளினிக்குகள் நடத்தியிருக்கிறார்கள்.

இனி நான் கடக்கும் கொச்சிக்கடைக்கு வருவோம்.

கடைகள் பல செறிந்துள்ள அந்த ஊரில் ஒரு மைதானம். மழையினால் செம்மண் சேறாகியிருந்தது. சில ஆட்டோக்கள் தரித்து நின்றன.

தேர்தல் காலத்தில் அந்த மைதானத்தில் இடதுசாரி ஐக்கிய முன்னணியை ஆதரித்து நடந்த பிரசாரக்கூட்டத்தில் கலாநிதி கொல்வின் ஆர். டி. சில்வா தலைமையில் நானும் பேசியிருக்கிறேன்.

பஸ் நடத்துனரை அதிபுத்திசாலி என்றேன்.

கொல்வினை அதிமேதை என்று சொல்லலாம். அவர் சட்டமேதை. 1972 இல் சிறிமா அம்மையார் ஜனநாயக சோஷலிஸ குடியரசாக எங்கள் தேசத்தை பிரகடனப்படுத்திய போது அரசியல் யாப்பை வரைந்த மேதை. தமிழ் மக்களை இரண்டாந்தரப் பிரஜைகளாக்கி இந்த நாட்டில் இரத்த ஆறு ஓடுவதற்கும் இலட்சக்கணக்கானோர் நாட்டை விட்டு ஓடுவதற்கும் அதிதீர்க்கதரிசனமாக அரசியல் யாப்பை தயாரித்த மேதை. அவர் விட்ட குறையை அவரைப்போன்று சட்டம் படித்த ஒரு பரீஸ்டர் மிஸ்டர் தர்மிஸ்டர் ஜே. ஆர். ஜயவர்த்தனா நிறைவேற்று அதிகாரம் கொண்ட தலைமையாக முடித்து வைத்தார்.

தேசம் மேதைகளின் மேதமையை அறுவடை செய்கிறது.

கொச்சிக்கடையை கடந்தால் வருகிறது வாய்க்கால் என்ற ஊர். செங்கல் சூளைகளும் ஓட்டுத்தொழிற்சாலைகளும் இங்கு அதிகம். வீடுகள் கட்டிடங்கள் கட்டுவதற்கான மூலப் பொருட்களை உற்பத்தி செய்யும் பிரதேசம். கொச்சிக்கடை, வாய்க்கால்... கவனியுங்கள். இவை தமிழ்ப்பெயர்கள்.

வென்னப்புவை வருகிறது. அப்பா நடக்கமுடியாமல் சிரமப்பட்ட காலத்தில் இந்தஊருக்கு வந்துதான் ஒரு சிங்கள் ஆயர்வேத வைத்தியரின் வீட்டில் தங்கியிருந்து அப்பாவை பராமரித்தேன். அப்பா சில நாட்களில் குணமடைந்தார். இங்

கிருந்த ஒரு தியேட்டரில் வீட்டுக்குத்தெரியாமல் நண்பர் களுடன் சிவாஜி-பத்மினி-கே.ஆர். விஜயா நடித்த இருவர் உள்ளம் படம் மெட்னிஷோ பார்த்தேன். அந்த தியேட்டர் இப்போது அங்கில்லை. மறைந்துவிட்டது. இருந்த சுவடும் தெரியவில்லை.

வென்னப்புவைக்கு அடுத்துவருகிறது மாறவிலை என்ற ஊர்.

இந்த ஊரில் ஒரு காலத்தில் பொருட்களின் விலைகள் மாறாதிருந்திருக்கவேண்டும். அதனால் மாறாதவிலையில் பொருட்களை வாங்கமுடிந்த பிரதேசம் காலப்போக்கில் மருவி மாறவிலை என்ற சிங்களப்பெயராக மாறியிருக்கலாம் என்று எனக்கொரு கற்பனை.

கேட்டுத்தெரிந்துகொள்வதற்கு மூத்தமுதியவர்கள் எங்கள் ஊரில் இல்லை. இறைவன் அவர்களை தன்னிடம் அழைத்துக்கொண்டார்.

நடத்துனர் குறிப்பிட்ட மகாவெவ என்ற ஊர் நெருங்குகிறது. மக்கள் வீதியில் நிற்கிறார்கள். வாகனங்கள் பல வீதியோரங்களில் தரித்து நிற்கின்றன. அப்பொழுது எனது கைத்தொலைபேசி பாடுகிறது.

மறுமுனையில் தோதன்ன பதிப்பகத்திலிருந்து சிட்னி மார்க்கஸ்டயஸ்.

“ஆனைமடுவவுக்கான போக்குவரத்தும் துண்டிக்கப் பட்டிருக்கிறது.” எனச்சொல்லிவிட்டு தொடர்ந்து கலை, இலக்கியம் பேசுகிறார்.

“ஆனமடுவவையும் உங்களையும் இந்தத்தடவை பார்க்க முடியாதுபோனாலும் எழுதுவதற்கு விடயம் கிடைத்திருக்கிறது. வெள்ளத்தினால் மக்கள் படும் அவலம் தெரிகிறது.” எனச்சொல்லிவிட்டு, நீர்ப்பாசனம் செய்வதற்கு இடம் தேடினேன்.

நான் ஒரு இனிமையான மனிதன். நான் இறந்தால் தகனம் செய்யவோ புதைக்கவோ வேண்டாம். ஒரு சீனித்

தொழிற்சாலைக்கு உடலைக்கொடுங்கள் என்று குடும்பத்திடம் சொல்லியிருக்கின்றேன்.”

பயணங்களில் இந்த நீர்ப்பாசன சேவையிலும் ஈடுபடுவேன்.

ஏற்கனவே வெள்ளப்பெருக்கு. மேட்டு நிலம் ஒன்றில் நீர்மட்டத்தை சற்று உயர்த்திவிட்டு ஒரு தேநீர்கடையினுள் நுழைந்து தேநீர் அருந்தினேன். 35 ரூபா அதற்குக் கொடுத்தேன்.

தெருவுக்கு வந்து நீர்கொழும்பிலிருந்து மகாவெவ வரையில் வந்து திரும்பும் ஒரு பஸ்ஸில் ஏறி “ போன மச்சான் திரும்பி வந்தார் பூ மணத்தோட...” என மனதுக்குள் பாடிய வாறு மீண்டும் 48 ரூபாவை அந்த பஸ்ஸின் நடத்துனரிடம் நீட்டினேன்.

இனி கணக்குப்பார்ப்போம் பஸ்கட்டணம் - தேநீர்... 131 ரூபா. அவுஸ்திரேலியா நாணயத்தில் ஒரு டொலருக்கும் சற்று அதிகம். வாழ்க நாணயப்பெறுமதி. வாழ்க பணவீக்கம்.

நீர்கொழும்பில் இறங்கி மினுவாங்கொடை உடுகம் பொலையில் கொரஸ கிராமத்தில் ஒருகாலத்தில் என்னிடம் தமிழ்கற்றவர்களை பார்ப்பதற்காக கம்பஹா செல்லும் பஸ்ஸில் ஏறினேன்.

வயல்களும் தென்னஞ்சோலைகளும் பலா, கமுகு, கித்துல் மரங்களும் நிறைந்த பசுமையான கிராமம் கொரஸவில் நான் இறங்கும்பொழுது, எனது முகத்தை மழைத்தூரல் முத்தமிட்டது.

நாற்சார்வீடு

ஜீவநதியில் குந்தவையின் சிறுகதை நீட்சியை படித்ததும் சில நிமிடங்கள் ஆழ்ந்த மௌனத்தில் கரைந்தேன். அச்சிறுகதை எனக்குள் ஏற்படுத்திய அதிர்வுகளை கட்டுப் படுத்திக்கொள்ளவே அந்த மௌனம்.

மௌனம் களைந்ததும் ஜீவநதி ஆசிரியர் பரணீதரனுடன் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு, குந்தவை எங்கே இருக்கிறார்...? அவருடன் உரையாடி வாழ்த்துக்கூற விரும்புகின்றேன்” எனச் சொன்னேன்.

“ஏன்...சேர்..?”

“உங்கள் ஜீவநதியில் வெளியான குந்தவையின் நீட்சி சிறுகதை என்னை மிகவும் பாதித்து விட்டது. அவருடன் தொடர்பு கொண்டு உரையாடவிரும்புகின்றேன். தொலைபேசி இலக்கம் தாருங்கள்” என்றேன்.

மறுமுனையில் சில கணங்கள் மௌனம். “சேர்... உங்கள் வாழ்த்துக்களை அவரை நேரில் சந்தித்து சொல்கின்றேன். ஆனால், நீங்கள் தொலைபேசியில் உரை

யாடுவது சற்று சிரமம். வாருங்கள் அவரது இருப்பிடத்திற்கே அழைத்துச்செல்கிறேன்.” என்றார். இந்த உரையாடல் நடந்த போது அவுஸ்திரேலியாவில் நின்றேன்.

குறிப்பிட்ட சிறுகதை பற்றி இந்தப்பத்தியில் நான் எதனையும் சொல்லமாட்டேன். இதனைப்படிக்கின்றவர்கள் குறிப்பிட்ட சிறுகதை வெளியான ஜீவநதி இதழை தேடி எடுத்துப்படித்தால் அதுவே எனக்கு மனநிறைவு தரும்.

அவுஸ்திரேலியாவில் வதியும் இலக்கிய நண்பர்கள் மற்றும் இலக்கிய ஆர்வமுள்ள சகோதரிகளிடம் அச்சிறுகதை பற்றி சிலாகித்தேன். அவர்களில் சிலர் படித்துவிட்டு, “ஆமாம் சமகாலத்தில் தரமான நல்ல சிறுகதை” என்றார்கள்

ஜனவரி மாதம் நண்பர் தெனியானின் பிறந்த நாளை முன்னிட்டு ஜீவநதி நடத்திய இலக்கிய நிகழ்வுக்கு தலைமை தாங்குவதற்காக வடமராட்சிக்கு வந்தேன்.

வந்ததும் பரணீதரனிடம் எனது முதலாவது வேண்டுகோள், “குந்தவையிடம் அழைத்துச்செல்லுங்கள்.”

அவரது மோட்டார்சைக்கிளில் தொண்டமனாறுக்கு புறப்பட்டோம். 1981 இல் முதல்தடவையாக செல்வச் சன்னிதிக்கு வந்திருக்கிறேன். பல ஆண்டுகளின் பின்னர் சன்னிதியானையும் தரிசித்துவிட்டு குந்தவையின் அந்த நாற்சார் இல்லத்தின் வளவுக்குள் வந்தோம்.

அந்த இல்லம் என்னை பெரிதும் கவர்ந்தது. அப்படி நாற்சார் இல்லங்கள் இலங்கையில் அபூர்வமாகவே எனது கண்களுக்கு தென்பட்டிருக்கின்றன. தமிழ்த்திரைப்படங்களில் தமிழக நாற்சார் வீடுகளை பார்த்திருக்கின்றேன். எனது ஆயுளுக்குள் எனக்கு வசதிவாய்ப்பு கிட்டுமானால் ஒரு நாற்சார் இல்லம் அமைக்கவிரும்புகின்றேன். அதுவும் எனது கனவுகளில் ஒன்று.

குந்தவை வசிக்கும் இல்லத்தின் சுற்றுப்புறம் சரியான கவனிப்பும் பராமரிப்புமின்றி தனிஅழகோடு காட்சி அளிக்கிறது. அந்த இல்லத்தில் முன்பு வாழ்ந்தவர்கள் நன்றாக

செழிப்போடு வாழ்ந்திருக்கவேண்டும்.

முற்றத்திலிருந்து குரல் கொடுத்தோம்.

“அம்மா...அம்மா...”

எமது குரல்கேட்டு அயல்வீட்டுப்பெண்தான் வெளியே வந்து, “ரீச்சர் உள்ளேதான் இருக்கிறாங்க...அவங்களுக்கு கொஞ்சம் சுகமில்லை...மீண்டும் கூப்பிட்டுப்பாருங்க...” எனச்சொல்லி விட்டு அகன்றார்.

இப்போது உரத்த குரலில் அழைத்தோம்.

“அம்மா...அம்மா..”

“வாரன்...வாரன்...” உள்ளிருந்து குரல் வந்தது.

“சேர். அது குந்தவையின் குரல்தான். வந்து இருங்கள்.” விறாந்தாவில் அமர்ந்தோம்.

“யார்...?” எனக்கேட்டவாறு வெளியே வந்தவரை, “சேர்... இவர்தான் குந்தவை. நீங்கள் பார்க்க விரும்பிய படைப்பாளி.” என்றார் பரணி.

கண்களை இடுக்கியவாறு “யார்...தம்பி பரணியா...? யார்...வந்திருப்பது...?” எனக்கேட்டவரின் அருகில் சென்று என்னை அறிமுகப்படுத்தினேன்.

அவரது தோற்றம் என்னை அதிர்வுகலந்த வியப்பில் ஆழ்த்தியது.

பலவருடங்களுக்கு முன்னர் குரும்பசிட்டியில் இரசிக மணி கனகசெந்தியையும் அளவெட்டியில் அ.செ. முருகானந்தனையும் நேரில் சந்தித்தபோதிருந்த உணர்வுகளையும் மீறியதாக அக்கணங்கள் என்னை வெகுவாகப்பாதித்தது. செவிப்புலன், கட்புலன் பாதிப்புக்குள்ளாகியிருந்தபோதிலும் தொடர்ச்சியான வாசிப்பு, எழுத்தாழியம் என வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் குந்தவையின் சிறுகதையொன்றை நாடக வடிவமாக்கி, லண்டனில் வதியும் பாலேந்திரா - ஆனந்தராணி தம்பதியர் தங்களின் அவைக்காற்றுக்கழகத்தின் ஊடாக ஐரோப்பிய நாடுகளில் மேடையேற்றினர்.

ஈழத்துச் சிறுகதையொன்று ஐரோப்பாவில் மேடை

யேறியதற்கு என்ன காரணம்...? அதற்குச் சர்வதேசத்தரம் இருந்தது. அகதி வாழ்வில் குழந்தைகள் எதிர்கொள்ளும் நெருக்கடிகள் ஈழத்து தமிழ் அகதிகளின் கதை மட்டுமல்ல. பாலஸ்தீனிய, அல்பேனிய, சோமாலிய, சிரியா அகதிகளுக்கும் பொதுவானதுதான். தொண்டமனாறு என்ற ஒரு புறநகர் பிரதேசத்தை வாழ்விடமாகக்கொண்டிருப்பவரிடம் ஒரு சர்வதேச தரம் வாய்ந்த கதையொன்று உருவானது தற்செயலானதாக இருக்கலாம். ஆனால், குந்தவைக்கு அந்த அங்கீகாரம் ஒரு பேறுதான்.

சிலநாட்கள் காய்ச்சலினால் அவதியுற்றதாகச் சொன்னார். அவரது முகத்தில் அந்த தாக்கம் தெரிந்தது. அந்த நடுப்பகலிலும் ஆழ்ந்த உறக்கத்திலிருந்தவரை, எங்கள் “அம்மா...அம்மா..” குரல்தான் துயில் எழுப்பியிருக்கிறது.

தன்னைத்தான் தேடிவந்திருக்கிறோம் என்பதறிந்து உற்சாகம்மேலிட இலக்கியம் பேசினார். மகுடம், கணையாழி இதழ்களை படித்துவிட்டு கருத்துச்சொன்னார். அ.யேசுராசா, பத்மநாப ஐயர் உட்பட சிலரை குறிப்பிட்டார். தற்கால விமர்சனங்கள் தனிநபர் தாக்குதலாக வெளியாவது குறித்து புன்முறுவலோடு வருந்தினார்.

கோகிலா மகேந்திரன், சித்திரலேகா மௌனகுரு, அன்ன லட்சுமி இராஜதுரை முதலான சில பெண் எழுத்தாளர்களை விசாரித்தார்.

“ஜீவநதியில் வெளியான நீட்சி சிறுகதைதான் அவுஸ்திரேலியாவிலிருந்து உங்களை தேடிவரச்செய்தது” எனச் சொன்னபோது ஒரு குழந்தையைப்போன்று நாணிச்சிரித்தார். தன்னைப்பற்றி அவர் எதுவும் சொல்லவில்லை. தனக்கிருந்த ஒரு அண்ணன் காலமாகிவிட்டதைச்சொல்லி சுவரில் மாட்டியிருந்த அவரின் படத்தை காண்பித்தார். அருகே எவரும் இல்லை. சில உறவுகள் வெளிநாட்டில். தனிமையில் அந்தவீடும் அவரும்.

தனிமைதான் அவரது உற்றசொந்தமோ என்று

யோசித்தேன். இல்லை. இலக்கியம் அவருடன் வாழும் சொந்தம் என்பது ஆறுதலானது.

ஜனவரி 6 ஆம் திகதி தெனியானின் விழா முடிந்ததும் அன்றிரவே புறப்படவேண்டிய நிகழ்ச்சிநிரல் எனக்கு, மீண்டும் வருவேன் எனச்சொல்லிவிட்டு புறப்பட்டேன் பயண ஒழுங்கு களில் திடீர் திருப்பங்கள், மாற்றங்கள். இதற்கிடையில் தமிழகப் பயணம். திட்டமிட்டவாறு அவரை மீண்டும் சந்திக்க தொண்டமனாறுக்குச்செல்ல முடியாமல் அவுஸ்திரேலியாவுக்குப்பயணமானேன்.

அவரது தோற்றமும் அந்த நாற்சார் இல்லமும் எனது மனதில் நிறைந்திருக்கிறது.

அவரது ஏற்கனவே வெளியான படைப்புகள் குறித்த மறுவாசிப்புகள் இலக்கியப்பரப்பில் நிகழவேண்டும். அவரை எம்மவர்கள் அவ்வப்போது சென்று பார்த்து உரையாட வேண்டும். அவரை இலக்கிய உலகம் கனம் பண்ணவேண்டும். புதிய தலைமுறைப்படைப்பாளிகளுக்கு குந்தவையின் படைப்புகள் அறிமுகமாகவேண்டும்.

இதுவே இந்த சொல்லவேண்டியகதையில் நான் சொல்லவிரும்பும் செய்தி.

இந்தப்பயணத்தின்போது, தமிழ்நாட்டில் கோயம்புத் தூரில் பிரபல மாக்கிய இலக்கிய விமர்சகர் கோவை ஞானி அவர்களைச்சந்தித்து நீண்டநேரம் உரையாடினேன். முற்றாக கண்பார்வை இழந்திருக்கும் அவர் ஒரு உதவியாளரை வைத்துக் கொண்டு படிக்கிறார். எழுதுகிறார். அவரது மனைவியும் காலமாகிவிட்டார்.

அன்று மாலைவேளை எனது கரம்பற்றியவாறு அருகில் வீதியோரமாக சுமார் ஒருமணிநேரம் நடந்தார். நடந்து கொண்டே இலக்கியம். அரசியல் பேசினார்.

சடுதியாக நின்று, “இவ்வளவு நேரம் உங்களுடன் பேசிக் கொண்டிருக்கின்றேன்...ஆனால், ஒரு படைப்பாளிக்கே உரித் தான மேட்டிமைக்குணத்தை உங்களிடம் காணமுடிய

வில்லையே முருகபூபதி. அது ஏன்...?” எனக்கேட்டார்.

அதற்கு என்னிடம் அவர்கேட்கும் விதமான சிரிப்பு மாத்திரமே பதிலாக வெளிப்பட்டது. வார்த்தைகளில் பதில் தெரியவில்லை.

கனகசெந்திநாதன், அ.செ.முருகானந்தன், குந்தவை முதலான எளியமனிதர்களுடன் பழகும் சந்தர்ப்பங்கள் கிடைத்தமைதான் அதற்குக் காரணமா என்ற பதில் எனக்கு அப்போது உடனடியாக வரவில்லை.

இந்தப்பதிவு வெளியானதன் பின்னர் கனடாவிலிருந்து நகுலசிகாமணி என்ற நண்பர் எனக்கு எழுதியிருந்த தகவல் எனக்குப்பதியது.

குந்தவையின் மூதாதையர்கள் அமெரிக்காவுக்கு கப்பல் செலுத்தியவர்கள். அந்த நினைவாக குந்தவை வழங்கிய ஒரு பெரிய நங்கூரம் வல்வெட்டித்துறை ஆவணக்காப்பகத்தில் இருக்கிறது.

ஊருக்குப்புதுசு

இயற்கைக்கு இரக்கமே இல்லையா என்று நினைக்கத்தோன்றுகிறது. நிலம், நீர், காற்று, நெருப்பு, ஆகாயம் என்பன பஞ்சபூதங்கள் என்கிறார்கள். சர்வதேசப்புகழ்பெற்ற இந்திய திரைப்பட இயக்குநர் தீபா மேத்தா Earth, Fire, Water ஆகிய படங்களை எடுத்தார். அதனால் பல வேதனைகளையும் சோதனைகளையும் சந்தித்தார். அதனால் தானோ என்னவோ, அவர் காற்று, ஆகாயம் தொடர்பாக இன்னமும் படம் எடுக்கவில்லையோ என்று யோசிக்கவைக்கிறது.

இயற்கையை தெய்வமாக வழிபடும் மக்கள் அன்றும் இருந்தார்கள். இப்பொழுதும் இருக்கிறார்கள். ஆனால், இயற்கையும் அதனைப் படைத்த கடவுளைப்போன்று மக்களை சோதனைக்கும் வேதனைக்கும் தள்ளிக்கொண்டுதான் இருக்கிறது.

இயற்கையை வழிபட்ட இலட்சக் கணக்கான ருஷ்ய மக்களை ஜார் மன்னன் நாடு கடத்த முற்பட்டபோது அவர்கள் கனடாவில்

கியூபெக் மாநிலத்துக்கு கப்பலில் சென்றார்கள். அவர்களின் போக்குவரத்து செலவுக்காக லியோ டோல்ஸ்ரோய் புதுயிர்ப்பு நாவலை எழுதி வெளியிட்டு அதில் கிடைத்த பணத்தைக்கொடுத்தாராம்.

இயற்கையை வணங்கினாலும் தண்டனை. இயற்கையும் தண்டனைதான்.

எதிர்பாராதவிதமாக 2013 இல் மீண்டும் சென்னைக்கு வர நேர்ந்தது. சில மாதங்களுக்கு முன்புதான் இங்கு வந்து திரும்பி யிருந்தேன். அந்தக்களைப்பு நீங்குமுன்பே இந்த எதிர்பாராத பயணம். தமிழகத்தை சூரியபகவான் இரக்கமின்றி சுட்டெரிக் கின்றார். ஆனால், மதுரையை எரித்த கண்ணகி போன்று சென்னையை அவர் எரிக்கவில்லை என்பது மாத்திரமே ஆறுதல்.

கத்திரி வெய்யில் என்று வர்ணிக்கப்படும் இந்த கோடை காலத்தில் பாடசாலைகளுக்கு விடுமுறை. அவுஸ்திரேலியாவில் குளிர்காலம் தொடங்கிவிட்டது. அந்தக்குளிரின் கொடுமையி லிருந்து தப்பிவந்து வெய்யிலின் கொடுமைக்குள் சிக்கியவாறு இதனை பதிவுசெய்தேன்.

இங்கு மின்வெட்டும் வந்து மக்களை சோதனைக் குள்ளாக்குகிறது. இயற்கையை மனிதன் வஞ்சித்து சூழலை கெடுத்தான். இயற்கை பழிக்குப்பழி வாங்குகிறது. பருவகால மழைபொய்த்துவிட்டால் விவசாயிகள் வாழ்வும் பொய்த்து விடுகிறது. வரட்சியினால் நிவராண உதவி வழங்கப்படுவதிலும் அரசுகளுக்கும் எதிர்க்கட்சிகளுக்கும் இடையே ஒத்த கருத்து இல்லை. பாதிக்கப்பட்ட ஏழை விவசாயி தற்கொலை செய்து கொள்ளும் சம்பவங்களும் தொடர்கின்றன.

எனது அக்கா மகனின் திருமணத்திற்காக வந்த இந்தப்பயணத்தில் கத்தரிவெய்யிலின் சோதனைக்குள்ளாகி யிருந்தபோது குடும்பத்தினரும் உறவினர்களும் மற்றுமொரு சோதனைக்கும் உள்ளாக்கினார்கள்.

சென்னையில் இடம், வலம் தெரியாத அவர்கள் தங்கள் அனைவரையும் பாண்டிபஜாருக்கு மணமக்களுக்கும் தமக்கும்

தேவைப்பட்ட உடுபுடவைகள் வாங்குவதற்கு அழைத்துச் செல்லுமாறு கேட்டுக்கொண்டார்கள்.

திருமணவைபவங்கள், பிறந்தநாள் மற்றும் விருந்தினர் ஒன்றுகூடல்கள், மரணச்சடங்குகள். குடும்ப நண்பர்களின் வீடுகளுக்கான விஜயம், ஆலயதரிசனங்கள். இலக்கிய நிகழ்வுகள் முதலானவற்றுக்கு மாத்திரமே மனைவியுடன் இணைந்து கொள்வேன். முடிந்தவரையில் தவிர்ப்பது மனைவியுடனான ஷொப்பிங். அதற்கு மாத்திரம் எனக்கு பொறுமை இல்லை. இந்தத்துன்பத்தை ஒருநாள் கனடாவில் வதியும் இலக்கிய நண்பர் அ. முத்துலிங்கத்திடம் அழாக்குறையாகச்சொன்னேன்.

அவரும் இத்தகைய துன்பங்களுக்கு ஆளாகியிருக்க வேண்டும். அவர் தனது அனுபவத்தைப்பகிர்ந்தார்.

மனைவியுடன் ஷொப்பிங் புறப்படும்பொழுது, குறிப்பிட்ட ஷொப்பிங்சென்ட்ருக்குள் நுழைந்த மறுகணம் அவர் அந்தக்கட்டிடத்தொகுதியில் அமைந்துள்ள ஏதாவது ஒரு தியேட்டருக்குள் நுழைந்துவிடுவாராம். திரைப்படம் சுமார் இரண்டரை மணிநேரம் ஓடும். அந்த நேரம் மனைவிக்கு ஷொப்பிங் செய்வதற்கு போதுமானது என்பது அவரது நம்பிக்கையாம்.

நானும் அதனை பின்பற்றத்தொடங்கினேன். அடிக்கடி மனைவி ஷொப்பிங் புறப்பட்டால் தியேட்டர்காரனும் அடிக்கடி படங்களை எனக்காக மாற்றவா முடியும். அதனால் கையோடு ஒரு நூலையும் எடுத்துச்செல்வேன். சுமார் நூறு பக்கங்கள் முடிவடைதற்குள் மனைவி வந்துவிட்டால் எனக்கு வாசிப்பு அனுபவத்தில் சிறு நட்டம் ஏற்பட்டாலும் பொருளாதாரத்தில் ஏற்படும் நட்டம் குறைவாகத்தான் இருக்கும்.

இப்படி சிந்திக்கும் எனக்கு, அன்று சென்னை பாண்டிபஜாருக்குள் நுழைந்தபோது தனுஷ் -நயன்தாரா நடித்த யாரடி நீ மோகினி படம்தான் நினைவுக்கு வந்தது. அதில் தனுஷ், நயன்தாரா குடும்பத்தினர் அனைவரையும் கிராமத்திலிருந்து ஒரு வாகனத்தில் அழைத்துக்கொண்டு பட்டினத்துக்கு உடுபுடவைகள் எடுப்பதற்கு செல்லுவார்.

அங்கே அவருக்கு முன்பே மனைவி மக்களுடன் புடவைகள் வாங்க வந்தவர்கள் பாய்தலையணைகளுடன் காட்சி தருவார்கள். ஒருவர் பல்துலக்கிக்கொண்டு நேற்றிலிருந்து இங்குதான்யா நிக்கிறேன் என்று மூக்கால் அழுவார். நான் மிகவும் ரசித்த காட்சி.

அந்த நிலைமை இங்கு எனக்கும் ஆகிவிடக்கூடாது என்று நிபந்தனை விதித்துவிட்டு அவர்கள் அனைவரையும் இங்கு பிரபலமான குமரன் சில்க்ஸ் புடவைக்கடைக்குள் அனுப்பி விட்டு வெளியே அவர்களது உடமைகளுக்கு காவல் இருந்தேன்.

அவர்கள் வெளியே வருவதற்கு பல மணிநேரங்கள் ஆகும் என்பது எனக்கு நிச்சயமாகத்தெரியும். வெளிவிறாந்தாவில் ஆசனங்கள் இருந்தன. கொளுத்தும் வெய்யிலின் தாகம் தணிக்க கைவசம் ஒரு போத்தலில் தண்ணீரும் வைத்துக் கொண்டேன். அது தீர்வதற்குள் உள்ளே சென்றவர்கள் திரும்பி விடவேண்டும் என்பதும் எனது பிரார்த்தனை.

அங்கு பல காட்சிகள் அரங்கேறிக்கொண்டிருந்தன. தினமும் அரங்கேறும் காட்சிகள்தான். ஊருக்குப்புதியவனான எனக்கு அக்காட்சிகள் புதுமையானவை. புதிரானவை.

சுட்டெரிக்கும் வெய்யிலையும் பொருட்படுத்தாமல் மக்கள் அலைமோதிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். வாகனங்கள் நெடுஞ்சாலையில் எதிரும் புதிருமாக வேகமாக ஓடிக் கொண்டிருக்கின்றன.

அந்த பிரமாண்டமான, வண்ணவண்ண சாரிகளின் புகழ் பெற்ற மாளிகையின் வாசலில் திருஷ்டிப்பூசணிக்காய்கள் சிதறிய அடையாளம் தெரிந்தது. நடைபாதை வியாபாரிகளும் சுறுசுறுப்பாக இயங்குகிறார்கள். தெருவுக்கு எதிர்முனையில் வண்ணக்குடைகளுக்குள் அமர்ந்தவாறு சிலர், ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் அவரவரவர் கைகளில் வண்ணஓவியங்கள் வரைகிறார்கள். பச்சை குத்திய காலம் கிராமங்களில் தொடருகிறது. பெருநகரங்களில் நாகரீகம் மாறுகின்றமையால்

கைகளில் படம் வரைகிறார்கள். இப்படி பல முழுநேரத் தொழில்கள் நடைபாதையோரங்களில் வெவ்வேறு வடிவங்களில் தினம் தினம் அரங்கேடுகின்றன.

குமரன் சில்க்ஸ் வாசலுக்கு உள்ளிருந்து ஒருவர் காலில் பாதணிகள் இன்றி வருகிறார். அவர் கரத்தில் விகாரமான முகம் வரையப்பட்ட ஒரு திருஷ்டிப்பூசணிக்காய். அதன் மீது ஒரு சூடம் கொளுத்தப்பட்டிருக்கிறது. அந்த நபரின் றக்கரத்தில் ஒரு எலுமிச்சம்பழம்.

அவருடன் மற்றும் ஒருவர் கையிலே ஒரு வர்சில்வர் செம்பில் தண்ணீருடன் வருகிறார். வாசலில் தெளிக்கிறார். பூசணிக்காய் நிலத்தில் அடித்து சிதறப்படுகிறது. எலுமிச்சம் பழத்தை காலின் கீழேவைத்து நசுக்கி எடுத்து சிதறிய பூசணிக்காயின் மீது ரசத்தை தெளிக்கிறார்கள். பின்னர் அனைத்தையும் எடுத்து ஒரு உரப்பையில் போட்டு திணிக்கிறார்கள். அந்தப் பொதியை வாசல் ஓரமாக வைக்கிறார்கள். அந்தக் கதையில் அதற்காகவே நியமிக்கப்பட்ட பணியாளர்களோ என்றும் யோசிக்கவைத்தன அவர்களது கடமைகள்.

“என்ன நடக்கிறது?” அருகிலிருந்த ஒருவரிடம் கேட்டேன்.

“திருஷ்டி கழிக்கிறார்கள்” என்றார்.

“அது என்ன திருஷ்டி?”

“இந்தக்கதையில் ஒருநாளைக்கு ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் வருகிறார்கள். இலட்சக்கணக்கில் பணம் புரளும் இடம். யாரும் பார்த்து கண்பட்டுவிட்டால் வியாபாரத்துக்கு திருஷ்டி வந்து, நட்டம் வரும் என்பது நம்பிக்கை. அதனால் பூசணிக்காயை சிதற அடித்து திருஷ்டி கழிக்கிறார்கள். காலம் காலமாக இந்த நம்பிக்கை இங்கே தொடருகிறது.” என்று சொல்லிவிட்டு என்னை ஏற இறங்கப்பார்த்தார்.

அந்தப்பார்வை “என்ன ஊருக்குப்புதுசா?” எனக் கேட்பது போலிருந்தது.

உணவுக்குத்தேவைப்படும் பூசணிக்காயும் எலுமிச்சம்

பழமும் இப்படி தெருவிலே எவருக்கும் பிரயோசனமின்றி வீணடிக்கப்படும் அதேவேளையில், அந்த சுட்டெரிக்கும் வெய்யிலில் கந்தல் சேலையுடன் ஏழைப்பெண்கள் கைகளில் குழந்தைகளை ஏந்தியவாறு பிச்சை எடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு குழந்தை வெய்யிலில் வாடிவதங்கி தாயின் கரத்தில் தலைகவிழ்ந்திருந்தது பார்க்கக்கொடுமையாக இருந்தது.

அருகே அழைத்து பணம் கொடுத்து “குழந்தைக்கு ஒரு தொப்பியாவது வாங்கிக்கொடம்மா” என்றேன். அவள் கையெடுத்துக்கூடப்பிட்டு பெற்றுக்கொண்டாள்.

அடுத்த கணம் இன்னுமொரு பெண் அதே கோலத்துடன் என்முன்னே தோன்றினாள். அவள் கரத்திலும் ஒரு குழந்தை. அந்தக்குழந்தையும் வெய்யிலில் வாடிவதங்கியிருந்தது. அவளுக்கும் பணம் கொடுத்தேன்.

அவளும் என்னை ஏறிட்டுப்பார்த்தாள்.

அந்த முகமும் “என்ன...ஊருக்குப்புதுசா...?” என்று கேட்பதுபோலிருந்தது.

சுமார் ஒரு மணிநேரமாக நான் அங்கிருந்து பல காட்சிகளை தரிசித்தேன். அந்த நேர இடைவெளிக்குள் இரண்டு பூசணிக்காய்கள் தரையில் சிதறிவிட்டன. ஒரு விலையுயர்ந்த காரில் எவர்சில்வர் கெரியர்கள் பலவற்றில் மதிய உணவு வந்திறங்கியது. அவை அந்த புடவை மாளிகையின் உரிமையாளர்களுக்கும் நிருவாகிகளுக்கும் தான் என்பது புரிந்தது.

அப்போது நண்பர் ஜெயமோகனின் கதை வசனத்தில் வெளியான அங்காடித்தெரு திரைப்படம் நினைவுக்கு வந்தது.

நடைபாதை வியாபாரி ஒருவரிடம் சென்று, “நீங்கள் எல்லாம் திருஷ்டிபூசணிக்காய் உடைப்பதில்லையா...?” எனக்கேட்டேன்.

“என்ன சார் சொல்றீங்க...எங்களுக்கு அந்தக்கடை மாதிரி இலட்சக்கணக்கிலா பணம் புரளுது. அஞ்சுக்கும் பத்துக்கும் இந்த வெய்யில்ல வெந்து ஓட்டிக் கொண்டிருக்கிறோம். அங்கே குளிர்சாதன வசதி இருக்குது. இங்கே வானமே கூரை.

வெய்யிலே வாழ்க்கை.” என்று சொல்லிவிட்டு என்னை ஏறிட்டுப்பார்த்தார்.

அந்தப்பார்வையும் “என்ன... ஊருக்குப்புதுசா...?” எனக் கேட்பது போலிருந்தது.

குமரன் சில்க்ஸில் புடவைகள் வாங்கச்சென்ற உறவினர்களிடம் நான் கண்ட காட்சிகளைச்சொன்னேன்.

அதில் ஒருவர் சொன்ன தகவல் என்னை அதிர்ச்சிக் குள்ளாக்கியது.

“அந்த ஏழைத்தாய்மாரின் கரத்தில் இருந்த குழந்தைகள் பெரும்பாலும் வாடகைக்கு எடுக்கப்பட்ட குழந்தைகளாகத் தான் இருக்கும்”

“எப்படியோ குழந்தைகள் குழந்தைகள் தான். உலகத்தில் நல்லவைகள் யாவும் குழந்தைகளுக்குத்தான் என்று மேதை லெனின் சொல்லியிருக்கிறார். ஆனால், குழந்தைகளை வெய்யிலில் வாட்டி வருவாய்தேடுபவர்களை இங்கு பார்க்க கின்றேன். ஒரு அம்மா முதலமைச்சராக இருக்கும் மாநிலத்தில் அம்மாமார் இப்படி குழந்தைகளை வெய்யிலில் வாட்டிக் கொண்டிருப்பது கொடுமையானது.” என்றேன்.

“நீங்க ஊருக்குப்புதுசா... அதனால்தான் இப்படி பேசுகிறீர்கள்.” என்றார் அந்த உறவினர்.

இதனை எழுதிக்கொண்டிருந்தபொழுது, தமிழகத்தில் தமிழக முதல்வர் தமிழ் அன்னைக்கு சிலைவைக்கப்போவதாக ஒரு செய்தி வருகிறது.

வீதியில் வெய்யிலில் வாடிக்கொண்டு கையேந்தும் அன்னையர்களுக்கு முதலில் நல்வழி காட்டினால் நல்லது.

தமிழ் அன்னை சிலையும் வெய்யிலில் காயத்தான் போகிறது.

தமிழகத்தின் அம்மா தற்போது மெரீனா கடற்கரையில் சமாதிக்குள் உறங்குகிறார். நான் அன்று கண்ட குழந்தைகளைப் போன்று அந்த சமாதியும் வெய்யிலில் குளிக்கிறது. மழையில் நனைகிறது.

மனைவி இருக்கிறாவா...?

இந்தப்பத்தியின் தலைப்பாக உபாதை என்றும் குறிப்பிட நினைத்தேன். ஏன் என்பதை வாசகர்கள் இறுதியில் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

அன்று ஒருநாள் மாலை... நான் எனது நூலக அறையில் கணினியில் எழுதிக் கொண்டிருந்தேன். வாசலில் அழைப்பு மணியோசைகேட்டது. யார் என்று பார்க்கும்படி மனைவிக்கு சற்று உரத்தகுரலில் சொன்னேன். மனைவி வீட்டின் பின்புறத்தில் தான் புதிதாக வளர்க்கும் பூஞ்செடிகளுக்கு நீர் விட்டுக் கொண்டிருந்திருக்கவேண்டும்.

“கையில் வேலை. நீங்களே போய்ப் பாருங்கள்” என்று அவளும் உரத்த குரலில் சொன்னாள்.

யார்... இந்த நேரத்தில் வந்திருக்கக் கூடும். எவரும் வருவதாக இருந்தால் முற் கூட்டியே சொல்லியிருப்பார்கள். தற்பொழுது நாம் இருப்பது மெல்பன் நகரிலிருந்து சுமார் 150 கிலோ மீற்றர் தொலைவிலுள்ள கிராம

மும் அற்ற மாநகரமும் அற்ற சனசந்தடி செறிவற்ற மிகவும் அமைதியான பிரதேசம். மெல்பனிலிருந்து இந்த மாலை வேளையில் எவரும் புறப்பட்டு வந்திருக்கமாட்டார்கள். வந்திருப்பது யாராக இருக்கும்...? என்ற யோசனையுடன் எழுந்துசென்று வாசல்கதவைத்திறந்தேன்.

ஒரு அழகிய இளம் யுவதி. முப்பது வயதிற்குள் மட்டிட லாம். புன்முறுவலுடன் மாலை வணக்கம் சொன்னாள். நானும் பதிலுக்குச் சொல்லிவிட்டு உள்ளே அழைத்தேன். அவள் உள்ளே வராமல் வாசல் கதவுக்கு வெளியே நின்ற வாறே உரையாடினாள். அவளது கைகளில் ஒளிப்படங்கள் பதிவுசெய்யப்பட்ட சிறிய அட்டைகள். அத்துடன் ஒரு ஹேண்ட்பேக்.

எமது உரையாடல் ஆங்கிலத்தில் அமைந்தது. அதனை தமிழ்ப்படுத்தினால் இப்படித்தான் இருக்கும் என நம்புகின்றேன்.

“சொல்லுங்கள்... என்ன விடயம்...?”

“நான் வேர்ல்ட் விஷன் அவுஸ்திரேலியாவிலிருந்து வருகின்றேன். ஒரு ஏழைப்பிள்ளைக்கு உங்களால் உதவ முடியுமா...?”

“ஏற்கனவே நாங்கள் இலங்கையில் போரிலே பெற்றவர் களை இழந்த ஏழைப்பிள்ளைகளுக்கு உதவி வருகின்றோம்.”

“அப்படியா...? மிக்க மகிழ்ச்சி. நீங்கள் இலங்கையரா...? இலங்கையில் கொழும்பா...?”

“இல்லை அதற்கு சமீபமாக உள்ள ஒரு மேற்கு கரை யோர நகரம் நிகம்பு. நீங்கள்..?”

“இந்தியா. வடக்கு... பஞ்சாப்.”

“நல்லது இந்தியரான நீங்கள் ஆபிரிக்க நாட்டுப் பிள்ளைகளுக்கு உங்கள் அமைப்பின் ஊடாக உதவுகின்றீர்கள். சிறந்த மனிதாபிமான பணிகளை வேர்ல்ட்விஷன் செய்வது அறிவேன். எனது மகனும் ஒரு பிள்ளைக்கு உதவிவருவதாக அறிகின்றேன்.”

“அப்படியா... நல்லது. மகன் எங்கே இருக்கிறார்...?”

“அவன் தொலைவில் தென்அவுஸ்திரேலியா மாநிலத்தில் இருக்கிறான். தற்பொழுது உடல்நலக்குறைவினால் நான் வேலைக்குச்செல்வதில்லை. அதனால் சற்று பொருளாதார நெருக்கடி. பிறிதொரு சந்தர்ப்பத்தில் உங்கள் சேவைக்கு உதவமுடியும். ஏற்கனவே எமது குடும்பம் இலங்கையில் சில பிள்ளைகளுக்கு உதவிவருகிறது. தற்பொழுது உங்களது வேண்டுகோளை என்னால் நிறைவேற்ற முடியாமைக்கு வருந்துகின்றேன்.”

“பரவாயில்லை... நீங்களும் பிள்ளைகளுக்கு உதவுவதாக சொல்கிறீர்கள்... நல்லது. அதுபற்றிய ஏதும் பிரசுரங்கள் இருக்கிறதா... பார்க்க விரும்புகின்றேன்.”

“ஆம்... நிச்சயமாக... உள்ளே வாருங்கள். எடுத்து வருகின்றேன்.”

நான் வீட்டினுள்ளே திரும்பிச்சென்று எமது இலங்கை மாணவர் கல்வி நிதியத்தின் 40 பக்க அறிக்கை மற்றும் வரவு-செலவு அறிக்கை அடங்கிய பிரசுரத்தை எடுத்து வந்து கொடுத்தேன். அப்பொழுதும் அந்த யுவதி வீட்டினுள்ளே வராமல் வெளியே நின்றவாறு அந்தப்பிரசுரத்தை பார்த்து விட்டு... “இதனை நான் எடுத்துக்கொள்ளலாமா...?” எனக் கேட்டாள்.

“தாராளமாக” என்றேன்.

சில கணங்களில் அவள் கேட்ட கேள்வி என்னை துணுக்குறச்செய்தது.

“உங்கள்... மனைவி தற்பொழுது வீட்டில் இருக்கிறாள்...?”

“ஆம்... இருக்கிறாள். பின்புறம் தோட்டத்தில் மரங்களுக்கு தண்ணீர் விடுகிறாள். அழைக்கட்டுமா...?”

“இல்லை... வேண்டாம்...” எனச்சொல்லிவிட்டு... சற்று தயங்கினாள். பின்னர் மூன்று செக்கண்டுகளில்... உங்களது குளியலறையை பாவிக்கலாமா...?” எனக்கேட்டாள்.

“ஆம்... வாருங்கள் உள்ளே...”

நன்றி சொல்லிவிட்டு, கொண்டு வந்த பேக்கையும் பிரசுரங்களையும் தரையில் வைத்துவிட்டு உள்ளே வந்தாள். அழைத்துச் சென்று குளியலறையை காண்பித்தேன். அதற்கிடையில் மனைவியும் வீட்டின் பின்புறமாக வந்து விட்டாள். மனைவியைக்கண்டதும் அவளுக்கும் மாலைநேர வணக்கம் சொன்ன அந்த யுவதி, தனது உபாதையை போக்கி விட்டு கைகளை கழுவி சுத்தம் செய்தவாறு வந்து மனைவியுடனும் சிறிது நேரம் உரையாடினாள்.

“இந்தப்பிரதேசம் மிகவும் அமைதியானது. உங்கள் நாட்டவர்களை மட்டுமல்ல எங்கள் இந்தியர்களையும் இந்தப் பிரதேசத்தில் அரிதாகவே பார்க்க முடிகிறது. உங்களுக்கு போரடிக்கவில்லையா...? இந்த இடம் உங்களுக்கு பிடித்த மானதா...?” எனக்கேட்டாள்.

நான் குறுக்கிட்டு... “இல்லை போரடிக்கவில்லை. எவருக்குமே தாய்நாடு விருப்பமானதுதான். ஆனால், ஏதோ விதிவசத்தால் இங்கு நாமெல்லோரும் புலம்பெயர்ந்து வந்து விட்டோம். இனம், மொழி மதங்களுக்கு அப்பால் நாங்கள் மனிதர்கள் என்ற அடையாளத்துடன் வாழ்ந்தால் எல்லோருமே நேசத்துக்குரியவர்கள்தான்” என்றேன்.

“சரியாகச் சொன்னீர்கள்... மீண்டும் சந்திப்போம்” எனச் சொல்லிவிட்டு புறப்படத்தயாரானாள்.

“ஏதும் கோப்பி... தேநீர் அருந்துகிறீர்களா...?” என்று மனைவி அவளை உபசரிக்க முனைந்தாள்.

“வேண்டாம். நன்றி. உங்கள் குளியலறையை பயன் படுத்துவதற்கு உதவியதே பெரிய உபசரிப்புத்தான். மீண்டும் சந்திப்போம்” அவள் விடைபெற்றாள்.

“பாவம் அந்தப்பிள்ளை” என்றேன்.

“ஏன்...?” எனக்கேட்டாள் மனைவி.

“அவளுக்கு வந்த உபாதையை போக்குவதற்கு சிரமப் பட்டிருக்கவேண்டும். தெருவிலே ஆட்களின் நடமாட்டமே

இல்லை. எங்கள் வீட்டுக்கு வந்தாவது தனது சிரம பரிகாரத்தை முடித்துக் கொள்ள நினைத்திருக்கிறாள். எனினும் முன்னெச்சரிக்கையாக “உங்கள் மனைவி வீட்டில் இருக்கிறாவா..?” என்று கேட்டுக்கொண்டாள்.”

நான் அப்படிச்சொன்னதும் மனைவி, “அவள் புத்திசாலிப் பெண். பிழைத்துக்கொள்வாள். நாட்டில் நடக்கும் பாலியல் வல்லுறவு தாக்குதல் சம்பவங்களை அறிந்திருப்பாள் தானே..?” என்றாள்.

சிறுநீர் உபாதை எத்தகையது என்பது என்னைப் போன்ற நிரிழிவு நோய் இருப்பவர்களுக்குத்தெரியும். எழுத்தாளர் - நண்பர் டானியல் ஒரு சமயம் எனக்குச்சொன்னார், “தம்பி நான் தூரப்பயணங்கள் வெளியூர் பயணங்களை முடிந்த வரையில் தவிர்த்துக்கொள்வதற்கு எனக்குள்ள நீரிழிவு வியாதியும் ஒரு காரணம்.”

ஆம், உண்மைதான். வெளியூர்ப்பயணங்களில் எங்காவது இரவில் தங்கநேர்ந்தால், அந்த இடத்தில் அல்லது இல்லத்தில் எங்கே மலகூடம் இருக்கிறது என்பதை கேட்டுத் தெரிந்து வைத்துக்கொள்வேன். இரவில் இருட்டில் தட்டுத்தடுமாறி விடக்கூடாது என்பதற்காகத்தான்.

தமிழக இலக்கியவாதி தமிழ்ச்சி சுமதி தங்க பாண்டியனின் பாம்படம் என்ற கட்டுரைத்தொகுதியில், புறவழிச்சாலை என்னும் கட்டுரையில் பெருந்தெருக்களின் அருகே வளர்ந்திருந்த மரங்களை அழித்திருக்கும் கொடுமை பற்றி உருக்கமாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

அருப்புக்கோட்டை புறவழிச்சாலையில் கொளுத்தும் வெய்யிலில் தலையில் முக்காடுபோட்டுக்கொண்டு இளநீர் விற்கும் ஒரு பெண்ணைப்பற்றி பதிவுசெய்கிறார்.

வெய்யிலில் தாகம் எடுத்தாலும் தான் விற்கும் இளநீரைக்கூட குடிக்காமல் எச்சிலை விழுங்கியவாறு தனது உபாதையை கட்டுப்படுத்தும் அந்தப்பெண்ணின் வார்த்தைகளை இங்கே பாருங்கள்:-

“இங்கன இருந்த மரமெல்லாம் வெட்டி... ரோடு போட்டப்ப நானும் காண்ட்ராக்ட்ல வேலை செஞ்சேன். அப்பவும் சரி இப்பவும் சரி... ஒதுங்குறத்துக்கு எங்க போறதுங்கிறதுதான் பொம்பிளைகளுக்குப் பெரும்பாடு. மரத்துக்குப்பின்னாடி இன்னொருத்தி காவலுக்கிருந்தா படக்குன்னு ஒதுங்கிட்டு வந்துடலாம். இதனாலயே இத்தனை இளநி இருந்தும்... நா தாகத்துக்கு ஒண்ணும் குடிக்கிற தில்லை. எச்சியை முழுங்கிட்டே இறங்கு வெயில் வரைக்கும் தாக்குப் பிடிச்சுடுவேன். அந்த முணு நாட்களில் இன்னும் சித்ரவதை. சமயத்துல தூக்கு மாட்டிச் செத்துடலா மான்னு இருக்கும். அட... அதுக்கும் ஒரு மரமில்லாம நாதியத்துப் போச்சு”

நடுவீதியில் உபாதைகள் வந்தால் ஒதுங்க ஏதாவது ஒரு இடம்வேண்டும். அந்த உபாதைகளை எழுத்தில் சொல்வ தாயின் வார்த்தைகளும் வேண்டும்.

திசைகள்

வானம் அழுதுகொண்டிருந்த அந்தக் காலைப்பொழுதில் எனது பேத்தி மாயாவும் அழத்தொடங்கிவிட்டாள். எப்பொழுதும் மாயப் புன்னகையுடன் தோன்றும் அவளை அழுகையுடன் பார்க்கச் சகிக்கவில்லை.

திருவிளையாடல் படத்தில் நாகேஷ் தருமி, சிவாஜி சிவனிடம் கேட்கும் கேள்விகளில் ஒன்று சகிக்கமுடியாதது...? பதில் பச்சிளம் குழந்தையின் அழுகை. ஆம்... உண்மை தான். இயக்குநரும் வசனகர்த்தாவுமான ஏ.பி.நாகராஜன் தனது அனுபவத்தில் தான் அதனை எழுதியிருப்பார் என்று சொல்ல வேண்டிய அவசியம் இல்லை. எல்லோருடைய அனுபவமும் அப்படித்தான்.

தொடர்ந்து மூன்று நாட்களுக்கு மழை பெய்யும் என்று வானிலை அவதான நிலையத் தினர் தொலைக்காட்சிகளிலும் வானொலி மற்றும் ஊடகங்களிலும் சொல்லியிருந்தனர். அத்தகைய மழைக்காலத்தில் ஒருநாள் மருத்துவ பரிசோதனை முடிந்து மெல்பனிலிருந்து

தொலைவில் உள்ள எனது புதிய ஊருக்குச் செல்ல விருந்தேன்.

ரயிலையும் பஸ்ஸையும் தவறவிட்ட படியால் மெல்பனிலிருக்கும் மகள் வீட்டுக்குச்செல்லும்போது இரவு 11 மணியாகிவிட்டது. பேத்தி ஆழ்ந்த உறக்கம். காலை எழுந்த தும் அவளுடன் விளையாடலாம், பொழுதைப்போக்கலாம் என்று நம்பியிருந்தேன். பேத்தி வாரத்தில் ஒருநாள் குழந்தை பராமரிப்பு நிலையத்துக்கு சென்று வருகிறாள் என்பதை அறிந்தவுடன் சற்று கவலை வந்துவிட்டது. மறுநாள் விடிந்தால் வெள்ளிக்கிழமை. அன்று பேத்தி குறிப்பிட்ட பராமரிப்பு நிலையத்திற்குப்போகவேண்டும்.

மகளும் மருமகனும் காரைரயில் நிலையத்தில் தரித்து விட்டு நகரத்திற்கு வேலைக்குச்செல்லவேண்டும். அத்துடன் மகளை வாரத்தில் ஒருநாளாவது பராமரிப்பு நிலையத்தில் விட வேண்டும்.

நான் அந்த வீட்டிலிருந்து பேத்தியை பார்த்துக் கொள்ளலாம். ஆனால், எனக்குத்தெரியாது. அதற்கும்இங்கு பயிற்சி முக்கியம். இங்கு குழந்தை பராமரிப்புக்கும் விசேட பயிற்சிகள் இருக்கின்றன. இலங்கையில் எனது குழந்தைகளையும் அக்கா, தங்கை குழந்தைகளையும் நன்றாக பராமரித்து வளர்த்த அனுபவம் இருந்தபோதிலும் அந்த அனுபவம் இந்த கடல்குழந்த கங்காரு நாட்டுக்குப் பயன்படாது.

“அப்பா... உங்கள்...பேத்தி வெளியே ஏதாவது ஒரு பராமரிப்பு நிலையத்தில் வாரம் ஒருமுறையாவது சில மணி நேரங்கள் இருந்தால்தான் தன்னம்பிக்கையுடனும் சூழலைப் புரிந்துகொண்டும் வாழப்பழகுவாள் அங்கே இவளைப் போன்று பல பிள்ளைகள் வருகிறார்கள். அவர்களுடன் இவள் பேசிச்சிரித்து விளையாடினால்தான் பின்னர் பாட சாலைக்குச்செல்லும்போது தயக்கம் பயம் இல்லாமல் படிப்பாள்” என்று எனக்கு ஆறுதல் சொன்னாள் மகள்.

மகளது கருத்தையும் ஏற்றுக்கொண்டு, அவர்களின்

காரில் நானும் புறப்பட்டேன். பேத்தி உற்சாகமாகத்தான் சிரித்தவாறு புறப்பட்டுவந்து காரில் ஏறி தனக்குரிய ஆசனத்தில் அமர்ந்தாள்.

மகள், “அப்பா... இவளை அங்கே விட்டுவிட்டு புறப்படும் பொழுது BYE என்ற மூன்று எழுத்துக்களை சொல்ல வேண்டாம்...” என்று எச்சரித்தாள்.

அப்படிச்சொன்னால் அவள் அழத்தொடங்கி விடுவாளாம். அதாவது விட்டுவிட்டு போவதற்கான அடையாளச் சொல்தான் அந்த BYE

அந்தக் குழந்தை பராமரிப்பு நிலையத்திற்கு (Child Care Centre) வெளியே நின்றவாறு உள்ளே கண்ணாடி ஊடாகப் பார்த்தேன். அங்கு அந்த குளிர்காலவேளையிலும் எனது பேத்தியின் வயதை ஒத்த சில குழந்தைகள் வந்து விளையாடிக்கொண்டிருந்தன. மகளும் மருமகனும் பேத்தியை அங்கு கடமையிலிருந்த பெண்ணிடம் ஒப்படைத்தபோது அவள் விம்மி விம்மி அழத்தொடங்கிவிட்டாள். என்னால் அந்தக் காட்சியை சகிக்கமுடியவில்லை.

நான் எனக்குள் அழத்தொடங்கிவிட்டேன். மகளும் மருமகனும் வெளியே வந்தார்கள். எனது வாடிய முகத்தைப் பார்த்த மகள் சொன்னாள், “அப்பா முன்பொரு காலத்தில் இலங்கையில் நீங்களும் வேலைக்குப்போகும்போது என்னை பாலர் பாடசாலையில் (Kinder Garden) விட்டுச்சென்றீர்கள் தானே...? அப்பொழுதும் நான் அழுதிருப்பேன். அது போன்றே இதனையும் ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள். உங்கள் பேத்தி இப்போது அழுவாள். பிறகு சமாதானமடைந்து ஏனைய குழந்தைகளுடன் விளையாடத்தொடங்கிவிடுவாள்.” என்று எனக்கு ஆறுதல்சொன்னாள்.

எனினும் கனத்த மனதுடன் அவர்களிடமிருந்து விடை பெற்று வேறு ஒரு திசையில் செல்லும் ரயிலில் ஏறினேன். பேத்தியின் விம்மிய முகமே கண்களை நிறைத்திருந்தது. மகளும் மருமகனும் நகரத்திற்கு வேலைக்குச் செல்லும்

திசையில் ரயில் ஏறினார்கள்.

உலகத்தில் எல்லோருமே வெவ்வேறு திசைகளில்தான் பயணித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தத்திசைகள் சிந்தனையாகவும் இருக்கிறது.

மனிதப்பிறவியில் குழந்தைப்பருவத்திற்கும் முதுமைப்பருவத்திற்கும் இடையே நிரம்ப ஒற்றுமைகள் இருக்கின்றன.

குழந்தைகளும் முதியவர்களும் குறிப்பிட்ட பருவத்தில் பராமரிப்புக்குரியவர்கள்தான். அதனால்தான் உலகெங்கும் குழந்தை மற்றும் முதியோர் பராமரிப்பு நிலையங்கள் பல்கிப் பெருகியுள்ளன.

இயந்திரமாக மக்கள் இயங்கிக்கொண்டிருக்கும் நான் வாழும் அவுஸ்திரேலியா உட்பட மேலைநாடுகள் எங்கும் இந்த நிலையங்களில் பணியிலிருப்பவர்கள் விசேட தொழிற் பயிற்சிகளுக்குச் சென்று சான்றிதழும் பொலிஸ் சான்றிதழ் மற்றும் Working with children, Working with elderly people அடையாள அட்டையும் பெற்றிருக்கவேண்டும். பின்னர் காலத்துக்குக் காலம் நடக்கும் பயிலரங்குகளிலும் பங்கேற்க வேண்டும். முதலுதவி சிகிச்சைகள் பற்றிய அனுபவங்கள் பெற வேண்டும்.

இலங்கையில் பலாங்கொடையில் எனது அக்காவின் கணவர் ஒரு தேயிலைத் தோட்டத்தில் Field officer ஆக பணியிலிருந்தார். பாடசாலை விடுமுறைக் காலங்களில் அக்கா வீட்டிற்கு வந்துவிடுவேன். மச்சானுடன் தோட்டத்தை சுற்றிப் பார்க்கப்போவேன். அங்கே கொழுந்து பறிப்பவர்களையும் தேயிலைக்கொழுந்து நிறுக்கும் இடம் மற்றும் பிள்ளை மடுவம் ஆகியனவற்றையும் அதிசயத்துடன் பார்ப்பேன்.

தோட்டப்புறங்களில் பிள்ளை மடுவத்தில் தேயிலைத் தோட்டத்தொழிலாளர்களின் பச்சிளம் குழந்தைகள் அழும், விளையாடும், தொட்டில்களில் உறங்கும் காட்சிகளைப் பார்த்த வேளைகளிலும் என்னால் சகிக்கமுடியாதிருக்கும். அந்தப் பிள்ளை மடுவங்களையும் நாம் ஆங்கிலத்தில் Child care எனச்

சொல்லலாம்.

சில வருடங்களுக்கு முன்னர் லண்டனில் நண்பர் ராஜகோபால் வெளியிடும் தமிழன் இதழில் ஒரு விளம்பரம் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டேன்.

இதுதான் அந்த விளம்பரம்: “80 வயது தமிழ் அம்மா வுடன் காலை 8 மணி முதல் மாலை 5 மணிவரையும் பேசிக் கொண்டிருப்பதற்கு பெண் தேவை. வாராந்த ஊதியம் தரப்படும்.”

இதனைப்படிக்கும் நாம் அந்த விளம்பரத்தின் பின்னணியை புரிந்துகொள்வது இலகுவானது. அந்த வீட்டிலிருக்கும் கணவன், மனைவி வேலைக்குப்போய்விடுவார்கள். பிள்ளைகள் பாடசாலைக்கோ அல்லது வேலைக்கோ சென்று விடுவார்கள். வயது முதிர்ந்த அந்த மூதாட்டியை பகல் பொழுதில் பராமரிக்க ஆள் தேவைப்படுகிறது. முதியோர் இல்லத்திற்கு அந்த மூதாட்டி செல்ல விருப்பமற்றவராக இருக்கலாம். அல்லது அதற்கான செலவை சமாளிக்க முடியாமல் வீட்டுக்கு ஒரு ஆளை சில மணிநேரங்களுக்கு நியமித்து பராமரிக்க முடிவுசெய்திருக்கலாம்.

அந்த மூதாட்டிக்குத்தேவையான மதிய உணவு குளிர்சாதனப்பெட்டியிலிருக்கலாம். பகலில் பராமரிக்க வருபவர் அதனை எடுத்து சூடாக்கி உண்ணக்கொடுக்கலாம். தொலைக்காட்சியை இயக்கிவிடலாம். தேநீர், கோப்பி, சூப் தயாரித்துக்கொடுக்கலாம். குளியலறைக்கும் மலகூடத்துக்கும் கைபற்றி அழைத்துச்செல்லலாம்.

குறிப்பிட்ட விளம்பரத்தை லண்டன் இதழில் பார்த்து சுமார் பத்துவருடங்களின் பின்னர் இலங்கையில் கொழும்பில் ஒரு தமிழ் தினசரியிலும் அதே போன்றதொரு விளம்பரம் பார்த்து அதிசயித்தேன். அப்படியாயின் இலங்கையிலும் இயந்திரகதியான வாழ்க்கை முறையா...?

இலங்கையிலும் பல இடங்களில் முதியோர் இல்லங்களை காணமுடிகிறது. வெள்ளவத்தையில் ஒரு தமிழ் முதி

யோர் இல்லத்தை பார்த்தேன். அங்கிருக்கும் மூதாட்டிகளின் பிள்ளைகள் வெளிநாடுகளில் வசிக்கிறார்கள்.

பணம் கிரமமாக வருகிறது. அதனால் அவர்கள் அங்கு சிறப்பாக பராமரிக்கப்படுகிறார்கள். வெளிநாடுகளில் வாழும் எம்மவருக்கும் அந்திமகாலம் முதியோர் பராமரிப்பு நிலையம்தான் என்பது தெளிவானது.

ஒரு சம்பவத்தை இச்சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லாம். ஒரு மூதாட்டியை அவளது மகள் ஒரு முதியோர் பராமரிப்பு நிலையத்தில் அனுமதிப்பதற்கு அழைத்துச்சென்றாள்.

அந்த மூதாட்டி அழத்தொடங்கிவிட்டாள். “ஏனம்மா என்னை இங்கே அழைத்துவருகிறாய். வீட்டிலே நான் பேரப் பிள்ளைகளை பார்த்துக்கொண்டு சந்தோஷமாக இருந்திருப் பேனே...” என்று கலங்குகிறார்.

உடனே மகள், “அம்மா ஒரு காலத்தில் நீங்கள் என்னை Child Care இல் விட்டுவிட்டு வேலைக்குப்போனீர்கள். தற்போது நீங்கள் முதுமையடைந்துவிட்டீர்கள். நான் வேலைக்குப்போகவேண்டும். கணவரும் போகவேண்டும். எனது பிள்ளைகள் பாடசாலைக்குப்போகவேண்டும். அதனால் தான் உங்களை Age care இல் அனுமதிக்கின்றேன்.” எனச் சொன்னாள்.

மாமியாரும் ஒரு வீட்டு மருமகளே என்பதுபோன்று மகளும் ஒரு நாளைக்கு மூதாட்டிதான். வாழ்க்கையின் இந்த சுழற்சியிலிருந்து எவரும் தப்பவே முடியாது.

ஓரிடத்தில் பிறந்தாலும் பயணங்கள் வேறு வேறு திசையில்தான். எனது மகளும் என்னை ஒரு நாள் முதியோர் இல்லத்தில் விடலாம். அதேபோன்று தற்போது குழந்தை பராமரிப்பு நிலையம் செல்லும் எனது பேத்தியும் தனது தாயை அதாவது எனது மகளை ஏதாவது ஒரு முதியோர் இல்லத்தில் விடலாம்.

அப்பொழுது விஞ்ஞான தொழில் நுட்பங்களும் மாறி இருக்கலாம்.

காவியமாகும் கல்லறைகள்

எந்தவொரு உயிரினத்துக்கும் கருவறை இருக்கிறது. ஆனால், எல்லா உயிரினங்களுமே மரணித்தவுடன் கல்லறைகளுக்குச் செல்வதில்லை. பெரும்பாலான நிலத்திலும் நீரிலும் வாழும் ஜீவராசிகள் ஆற்றிவு படைத்த மனிதர்களினால் கொல்லப்பட்டதும் உணவாகி வயிற்றறைக்குச்சென்று செமிபாடாகி விடுகின்றன.

இந்த மனிதர்களுக்கு மாத்திரம் கல்லறைகள் இருப்பதாக நாம் கருதமுடியாது. மேலைநாடுகளில் தமது செல்லப்பிராணிகள் மரணித்தவுடன் அவற்றை அடக்கம் செய்து கல்லறை அமைக்கின்ற நாகரீகம் பரவியுள்ளது. இந்துசமயத்தவர்கள் இறந்தால் தகனக்கிரியை செய்து அஸ்தியை எங்காவது புனித கங்கைகளில் அல்லது கடலில் கரைத்து விடுவார்கள். எல்லா இந்துக்களும் அப்படி அல்ல. கல்லறைகளுக்குள் அடக்கமானவர்களும் இருக்கிறார்கள்.

கத்தோலிக்கர்களும் இஸ்லாமியரும்

பூதவுடலை அடக்கம்செய்துவிடுகிறார்கள். கத்தோலிக்கர்களின் பூதவுடல் அடக்கம் செய்யப்பட்ட இடத்தில் நினைவு சமாதி அமைப்பார்கள். மறைந்தவர்களின் பிறந்த நாள், மறைவு நாட்களில் மயானம் சென்று சமாதியில் மலர்களை வைத்து அஞ்சலி செலுத்துவார்கள்.

அரசியல் தலைவர்கள், கலைஞர்கள், படைப்பாளிகள் மற்றும் மறைந்தவர்களின் நினைவுக்கல்லறைகளை பார்த்திருக்கிறேன். ஈழப்போராட்டம் தொடங்கியதும் மாவீரர் துயிலும் இல்லங்களையும் தரிசித்திருக்கிறேன்.

தமிழ்நாட்டில் சென்னை மெரீனா கடற்கரையில் மீளாத்துயிலிருக்கும் முன்னாள் தமிழக முதல்வர்கள் அண்ணாதுரை, எம்.ஜி.ஆர். ஆகியோரின் கல்லறைகளை பார்த்திருக்கும் எனக்கு, தஞ்சாவூரில் அடக்கமாகிவிட்ட எமது எழுத்தாளர் டானியலின் கல்லறையைத்தான் தரிசிக்க சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை. அதுபோன்று இங்கிலாந்தில் கார்ல்மாக்ஸின் கல்லறையையும் பார்க்க சந்தர்ப்பம் கிடைக்காதபோதிலும் கியூபாவில் சாந்தாகிளாரா என்னுமிடத்தில் அமைந்துள்ள ஏர்ணஸ்ட் சேசுவேராவினது கல்லறையை தரிசித்தேன்.

மாஸ்கோ செஞ்சதுக்கத்தில் துளசிவாசம் கமழும் மண்டபத்தில் நீண்ட நெடுங்காலமாக நிரந்தர துயில் கொள்ளும் மேதை லெனின் பொன்னுடலையும் தரிசித்திருக்கின்றேன். அவுஸ்திரேலியாவில் தஸ்மானிய மாநிலத்தில் போர்ட் ஆதர் என்னுமிடத்தில் அமைந்துள்ள அவுஸ்திரேலியா இலக்கியப்படைப்பாளி ஹென்றி லோசனின் கல்லறையையும் பார்த்திருக்கிறேன்.

அவுஸ்திரேலியாவில் வதியும் கவிஞர் அம்பி அவர்கள் தான் இலங்கையின் தமிழ் மருத்துவ முன்னோடி டொக்டர் சாமுவேல் ஃபிஸ்க் கிறீன் அவர்களின் வாழ்வையும் பணிகளையும் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தமிழ்மக்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தியவர். 1848 இல் மானிப்பாயில் மருத்துவ சிகிச்சை நிலையம் ஒன்றை அமைத்த இந்தப்பாதிரியாரைப்

பற்றி தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் எழுதிய அம்பி, அத்துடன் நில்லாமல் அமெரிக்காவில் மசாகுசெட் மாநிலத்தில் வுஸ்டர் என்ற கிராமத்திலிருக்கும் கிறீனின் கல்லறையையும் சென்று பார்த்துவிட்டு வந்து தனது அனுபவங்களை பதிவுசெய்தார். கிறீனின் அந்தக்கல்லறையில் Medical Evangelist to the Tamils என்று பொறிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

சரி, இனி சென்னை மெரீனா கடற்கரைக்கு வருகின்றேன். ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் அண்ணா, எம்.ஜி.ஆர் சமாதிகள் அமைந்துள்ள இந்த இடத்தில் ஆயிரக்கணக்கில் மக்கள் திரளுகிறார்கள். தமிழகத்தின் அம்மா மறைந்த பின்னர் அவருக்கும் இங்கு சமாதி அமைந்துவிட்டது. ஒரு தடவை அங்கே சென்று ஜனசமுத்திரத்துக்குள் நானும் குடும்பத்தினரும் திக்குமுக்காடிப்போனோம்.

1990 இல் எனது தாயாரையும் குடும்பத்தினரையும் அழைத்துச்சென்றபொழுது நான் கண்ட காட்சி வியப்பில் என்னை ஆழ்த்தியது. ஒரு கிராமப்புறப் பெண், தனது குழந்தையை எம்.ஜி.ஆரின் கல்லறை மீது வைத்து, “ஐயா... சாமி...என் பிள்ளையை ஆசிர்வாதம் பண்ணுங்க தலைவரே...” என்றாள்.

அங்கு கடமையிலிருந்த ஒரு பொலிஸ்காரரிடம் எனது வியப்பை பகிர்ந்துகொண்டபொழுது, “இதென்ன சார் அதிசயம். தமிழ்நாட்டில் பல கிராமங்களில் கிழவிகள், எம்.ஜி.ஆர் தற்போது இல்லை என்ற உண்மையையும் ஏற்கத் தயாராக இல்லை” என்று சொல்லி என்னை மேலும் வியப்பிற்கு ஆளாக்கினார்.

எம்.ஜி.ஆர் ஏன் மண்ணுக்குள் அடக்கமானார் என்பதற்கும் பல கதைகள் சொல்லப்படுகின்றன. அவர் திராவிட அரசியல் பாரம்பரியத்தில் வந்தமையால் அண்ணாதுரையைப் போன்றே அடக்கமானதாகவும் சொல்லப்படுகிறது. அதேசமயம் அவர் தகனம் செய்யப்பட்டிருந்தால் எத்தனைபேர் அந்தச் சிதையில் பாய்ந்து தீக்குளித்திருப்பார்

களோ...? என்ற அச்சமும் இருந்ததாம். ஏன்... தமிழக முதல்வராகவும் எம்.ஜி.ஆரின் அரசியல் வாரிசாகவுமிருந்த செல்வி ஜெயலலிதா கூட உடன்கட்டை ஏறவிருந்ததாக வெளி வந்த செய்தியும் மறைவதற்கு பலகாலம் எடுத்தது. ஆயினும் அந்தப் பாக்கியம் கிட்டாத ஜெயலலிதாவுக்கு அவர் அருகிலேயே கல்லறையில் உறங்கும் வரப்பிரசாதம் கிட்டி யிருக்கிறது.

கல்லறைகள், அதனுள் உறங்குபவர்களின் உறவினர் களுக்கும் நண்பர்களுக்கும் காவியம்தான்.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் நான் அறிந்த செய்தியொன்றும் என்னைவியப்பில் ஆழ்த்தியிருக்கிறது.

ஐரோப்பிய நாடொன்றில் அகதியாக புகலிடம் பெற்ற எங்கள் ஈழத்து தமிழ் இளைஞர்களுக்கு, அரசின் உதவிப்பணம் செலவுக்கும் ஊருக்கு அனுப்புவதற்கும் போதவில்லை என்ற காரணத்தினால், அவர்கள் வருமானத்துக்காக புதிய உத்தியொன்றை கையாண்டார்களாம்.

தங்கவைக்கப்பட்டுள்ள அகதி முகாமுக்கு சமீபமாக இருக்கும் மயானங்களுக்குச் சென்று, சமீபத்தில் மறைந்து கல்லறைகளுக்குள் அடக்கமானவர்களின் சமாதிகளை பார்வையிட்டு அவர்களின் பிறந்த திகதி - மறைந்த திகதிகளை ஒரு டயறியில் குறித்துக்கொண்டு வந்துவிடுவார்களாம். குறிப்பிட்ட முக்கியமான நாட்களில் மறைந்தவர்களின் நெருங்கிய உறவினர்கள் அங்கே வருவதற்கு முன்பே சென்று கல்லறை அமைந்துள்ள இடத்தில் வளர்ந்துள்ள புல், புதர்களை வெட்டி சுத்தப்படுத்தி அழகுபடுத்துவார்களாம். உறவினர்கள் அஞ்சலி செலுத்தவரும்பொழுது அந்த சுத்திகரிப்பு வேலையை தாமே செய்ததாகச் சொல்லி அவர்கள் தரும் பணத்தை நன்றியுடன் பெற்றுச்சென்றார்களாம்.

இந்தப்புண்ணியத்தை இலங்கையில் செய்ய முடியாமல் தடுத்துவிட்டார்கள் ஆட்சியாளர்கள். இன விடுதலைப்போரில் வித்தானவர்களின் துயிலும் இல்லங்கள் அழிக்கப்பட்டது கொடுமையிலும் கொடுமை. கல்லறைகள்

என்ன பாவம் செய்தன.

ஒரு சிங்களத்திரைப்படத்தின் கதையையும் சொல்லி விடுகின்றேன்.

போரில் கொல்லப்பட்ட இராணுவவீரனின் சடலம் சீலிடப்பட்ட சுவப்பெட்டியில் எடுத்துவரப்பட்டிருக்கிறது என நம்பிக்கொண்டு, குடும்பத்தினர் அதனை திறந்து பார்க்காமலேயே அடக்கம் செய்கின்றனர். படிப்பறிவற்ற பாமரனான அந்த வீரனின் தந்தையான கிராமவாசிக்கோ, சுவப் பெட்டியிலிருப்பது தனது மகன் அல்ல என்ற உள்ளுணர்வு. ஏனென்றால் படையிலிருந்த மகனின் கடிதம் சமீபத்தில்தான் தந்தைக்கு கிடைத்திருக்கிறது. ஒரு நாள் விடியுமுன்பே மண் வெட்டியுடன் புதைகுழிநோக்கிச் செல்லும் தந்தை, நிலத்தைக் கிண்டி சுவப்பெட்டியை எடுத்து திறந்து பார்க்கிறார். உள்ளே அவருக்கு பேரதிசயமும் பேராச்சரியமும் காத்திருக்கிறது. மகனின் சடலத்துக்குப்பதிலாக இரண்டு வாழை மரக் குற்றிகள் அதனுள்ளே கிடத்தப்பட்டிருந்தன.

பிரஸன்னவிதானகேயின் “புறஹந்த களுவர” திரைப் படத்தைத்தான் இங்கே குறிப்பிட்டேன். இந்தப்படம் பற்றிய பதிவை ஜீவநதி வாசகர்கள் ஜீவநதியின் பார்த்திருக்கலாம். இந்தப்படத்திற்கு முன்னைய ஆட்சியாளர்களினால் சிறிது காலம் தடைவிதிக்கப்பட்டிருந்தது. ஜோ அபேவிக்கிரம என்ற பிரபல சிங்கள திரைப்படக்கலைஞர் தந்தையாக அற்புதமாக நடித்திருந்தார். அவர் அந்தப்படத்தில் பேசும் வசனங்கள் ஒரு சிலவே.

இலங்கையில் பிரபல சிங்கள திரைப்பட நடிகை ருக்மணிதேவி. எங்கள் நீர்கொழும்பு ஊரைச்சேர்ந்தவர். 1978 ஆம் ஆண்டு நீர்கொழும்பு - கொழும்பு வீதியில் ஜா-எல என்ற இடத்தில் நடந்த வாகனவிபத்தில் கொல்லப்பட்டார். இந்த விபத்தை நான் வேலைக்குச்சென்றுகொண்டிருக்கும்பொழுது பார்த்தேன்.

அவரது பூதவுடல் நீர்கொழும்பு மயானத்தில் அடக்கம்

செய்யப்பட்டது. அவர் அணிந்திருந்த விலையுயர்ந்த சாரியை யும் விலையுயர்ந்த சவப்பெட்டியையும் இரவோடு இரவாக தோண்டி களவாடி எடுத்துச்செல்ல சில கயவர்கள் முயன்ற பொழுது மயானக்காவலர்களினால் கையும் மெய்யுமாகப் பிடிக்கப்பட்டு பொலிஸாரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டனர்.

இந்தச்சம்பவம் 1978 அக்டோபர் மாதத்தில் நடந்தது எனக்கு நல்ல நினைவு. நீண்ட காலத்திற்குப்பின்னர் நீர் கொழும்பில் ஒரு மரணச்சடங்கில் கலந்துகொண்டபொழுது அந்த மயானத்துக்குச்சென்று ருக்மணிதேவியின் கல்லறையை பார்த்தேன். அந்தக்கல்லறை சரியான பராமரிப்பின்றி சிதில மாகியிருந்தது. மயானத்தை பராமரிக்கும் காவலர்களிடம் விசாரித்தேன். அவர்கள் என்னை அங்கிருந்த ஒரு கட்டிடத் திற்கு அழைத்துச்சென்றார்கள். அதனைத்திறந்து அவர்கள் காண்பித்தவற்றை பார்த்து வியப்புற்றேன்.

அங்கே ருக்மணிதேவியின் முகத்துடன் ஒரு வெள்ளைச் சிலை, அவர் நடித்த அனைத்து திரைப்படங்களின் பட்டியல் பதிந்த சீமெந்துப்பலகை, அலங்கார தூண்கள், வளைவுகள் அனைத்தும் தூசுபடிந்து அலங்கோலமாக காட்சி அளித்தன.

“ஏன்...இப்படிக்கிடக்கின்றன?” எனக்கேட்டேன். “எல்லாம் குடும்ப அரசியல்தான்” என்றார்கள். மேலும் விபரித்தார்கள்.

நீர்கொழும்பு மாநகரசபையின் ஆளுகைக்குள் அமைந் துள்ள ராஜபக்ஷபூங்காவின் அருகில், ருக்மணிதேவிக்காக ஒரு நினைவு இல்லம் அமைந்துள்ளது. பிரேமதாஸ பிரதம ராக பதவியிலிருந்த காலப்பகுதியில் டவர் பவுண்டேஷன் மூலமாக ருக்மணிதேவிக்காக கட்டப்பட்ட இல்லம். அதனை அவருக்கு பிரதமர் சம்பிரதாயபூர்வமாக ஒப்படைக்கவிருந் தார். ஆனால், எதிர்பாராதவிதமாக ருக்மணிதேவி விபத்தில் கொல்லப்பட்டதும், அந்த இல்லத்தை அடைவதற்கு ருக்மணி தேவியின் குடும்பத்தினரும் உறவினர்களும் போட்டியிட்டனர்.

“எவருக்குமே இல்லை” என மறுத்துவிட்ட பிரேம

தாஸ, அதனை அன்றைய ஜனாதிபதி ஜே.ஆர். மூலம் திறந்து வைத்து டவர்பவுண்டேஷனின் பொறுப்பில் விட்டுவிட்டார். அந்தக்கோபம்தான் இங்கு அந்த நடிகையின் கல்லறையின் இன்றைய கோலம்.

உறவினர்களுக்கோ, கல்லறையில் பாசம் இல்லை. காசில்தான் பாசம் இருந்திருக்கிறது. இத்தனைக்கும் தனக் கென ஒரு வீட்டை சொந்தமாக வாங்கிக்கொள்ளாமல் இரவு பகலாக ஓய்வின்றி நடித்து உழைத்து உறவினர்களுக்கு சோறுபோட்டவர்தான் ருக்மணிதேவி. அவரது கல்லறையின் கதை இப்படி இருக்கிறது என்றால், எங்கள் டானியலின் தஞ்சை கல்லறைபற்றியும் தெரிந்துகொள்ளுங்கள்.

அவரை அங்கு அடக்கம்செய்யும்பொழுது அருகிலிருந்தவர்கள் எமது நண்பர்கள் செ. கணேசலிங்கன், பிரான்ஸில் வதியும் இளங்கோவன்.

சிறிது காலத்தின் பின்னர் அங்குசென்ற இளங்கோவன் பேரதிர்ச்சியடைந்துள்ளார். குறிப்பிட்ட இடத்தில் டானியலின் கல்லறையை காணவில்லையாம். புதர்கள் மண்டிய நிலையில் அந்த மயானம் காட்சி அளித்திருக்கிறது. இளங்கோவனின் பதிவை இங்கு சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

இலங்கை தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுசன இயக்க அமைப்பாளரும் - மக்கள் கலை இலக்கியப் பெருமன்றத்தின் தலைவரும் - தலித் இலக்கியப் பிதாமகர் - முன்னோடி எனப் போற்றப்படுபவரும் - பொதுவுடமைவாதியுமான கே. டானியல் 23 - 03 - 1986 இல் தஞ்சாவூரில் காலமானார். அங்கு வடவாற்றங்கரையில் நாத்திகர்கள் - பொதுவுடமைவாதிகள் அடக்கம் செய்யப்படும் இடத்தில் பெருமளவிலான கலை இலக்கிய - அரசியல் தோழர்கள் முன்னிலையில் அவரது அடக்கம் இடம்பெற்றது.

புரட்சிப் பண்பாட்டு இயக்கத்தின் சார்பில் அமைக்கப் பட்ட கல்லறை - நினைவுச் சின்னத்தைப் பேராசிரியர் பா. கல்யாணி 1987 இல் திறந்து வைத்தார். சில வருடங்களுக்குப்

பின்னர் டானியல் புதல்வர்கள் - பேராசிரியர் அ. மார்க்ஸ் ஆகியோரின் முயற்சியினால் அது புதுப்பிக்கப்பட்டது. ஆனால், இன்றைய நிலை கவலையளிக்கிறது.

கடந்த 11 - 05 - 2012 காலை தோழர் பசு. கௌதமன் மற்றும்மொரு தோழருடன் டானியல் கல்லறையைப் பார்க்கப் போனேன். அடையாளம் காணமுடியாதபடி முட்புதல்களால் மூடப்பட்டிருந்தது. நினைவுச்சின்னத்தைக் காணவில்லை.

அது மறைந்த மாயம் என்ன..? அது பொருத்தப்பட்ட இடம் சிறிது சிமெந்து பூசி மறைக்கப்பட்டிருந்தது.

புகழ் பெற்ற படைப்பாளியும் சமூக விடுதலைப் போராளியுமான டானியல் மற்றும் திராவிட இயக்கத் தலைவர்களில் ஒருவரான பட்டுக்கோட்டை அழகிரி ஆகியோரின் கல்லறைகள் அமைந்த இடத்தை இப்படியா பராமரிப்பது...? தஞ்சை நகரசபை கண்திறக்குமா..?

இது குறித்து டானியலின் உற்ற தோழரான பேராசிரியர் அ. மார்க்ஸின் கவனத்திற்கு கொண்டுவரப்பட்டுள்ளது...!

ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் மல்லிகையில், ஜீவா ஒரு கேள்வி - பதில் பகுதியில், “என்றைக்காவது ஒருநாள் டானியலின் கல்லறையை பெயர்த்தெடுத்து இலங்கைக்கு கொண்டுவர வேண்டும்” - என்று ஒரு குழந்தையுள்ளத்தோடு குறிப்பிட்ட தும் தற்பொழுது ஞாபகத்திற்கு வருகிறது.

ஒவ்வொரு கல்லறைகளிலும் விடுதலைப்போரில் உயிர்த்தியாகம் செய்தவர்களின் துயிலும் இல்லங்களுக்குப் பின்னாலும் கதைகள் இருக்கின்றன.

எந்தவொரு பூதவுடலுக்கும் மரியாதை தரப்படுகிறது. பொலிஸார், படையினரும் தமது தொப்பியை கழற்றி தலைவணங்குவார்கள். இது உலகப்பொது நாகரீகப்பண்பு. எனவே கல்லறைகளும் மரியாதைக்குரியவை. அவற்றுக்கு காவிய மரபு இருக்கிறது.

எங்கள் நாட்டில் தேர்தல்

தேர்தல் என்றவுடன் இலங்கையில் நடக்கும் தேர்தல்கள் பற்றித்தான் ஏதோ சொல்லப் போகின்றேன் என்ற முடிவுக்கு வந்து விடாதீர்கள்.

அவுஸ்திரேலியாவில் வதிவிட உரிமை பெற்றவுடனேயே எனது தாயகம் எனக்கு இரவல் தாய்நாடாகிவிட்டது. அதனால் இலங்கையில் நடக்கும் தேர்தல்கள் பற்றி பேசுவதற்கு எனக்கு அருகதையில்லை.

ஆனால், அங்கு வாழ்ந்த காலத்தில் தேர்தல்களும் பார்த்து வாக்கும் அளித்து இடதுசாரிகளுக்காக மேடையேறிப்பேசியும் ஓய்ந்து ஓடிவந்துவிட்டாலும், தாயகம் மீதான பற்றுதல் எள்ளளவும் குறையவில்லை.

அங்குவந்தால் நிற்பதற்கு ஒரு மாத காலம் தான் விசா. மேலும் தரித்து நிற்பதாயின் தினமொன்றுக்கு குறைந்தது 160 ரூபாயாதல் வாடகை செலுத்தவேண்டும். அதனால் தான் இலங்கை எனக்கு வாடகை செலுத்தும் இரவல் தாய்நாடாகிவிட்டது. எனக்கு மட்டு

மல்ல, என்னைப்போன்று புகலிட நாடுகளில் வதிவிட உரிமை பெற்ற அனைத்து இலங்கையர் நிலையும் இதுதான்.

இலங்கையில் பலவருடங்களாக தாமதித்துக் கொண்டிருந்த வடமாகாண சபைத்தேர்தலுக்கு சில வாரங்களுக்கு முன்பே அதாவது 2014 செப்டெம்பர் 7 ஆம் திகதி சனிக்கிழமை அவுஸ்திரேலியாவின் பாராளுமன்றத்தேர்தல் நடந்து முடிந்து லிபரல் கட்சியின் ரோனி அப்பட் 28 ஆவது பிரதமராக தெரிவாகிவிட்டார்.

இந்த நாட்டில் தேர்தல் வருவதுபற்றியோ வெற்றி தோல்விகள் பற்றியோ பொதுமக்கள் பெரிதாக அலட்டிக் கொள்வதில்லை. அதனால்தான் இங்கு ஜனநாயகம் வாழ்கிறது, மதிக்கப்படுகிறது என நினைக்கின்றேன்.

அவுஸ்திரேலிய பிரஜைகள் வாக்களிக்கத் தவறினால் அதற்காக தண்டப்பணம் செலுத்த நேரிடும். தேர்தல் சமயத்தில் வெளிநாடுகளில் இருந்தால் அங்குள்ள அவுஸ்திரேலிய தூதரகம் சென்று வாக்களிக்கவேண்டும். சுகவீனமுற்று வாக்களிக்கத்தவறினால் மருத்துவ சான்றிதழ் அனுப்ப வேண்டும். அல்லது முன்னதாகவே தபால் மூலம் வாக்களித்து விட வேண்டும்.

எவரும் “கள்ளவோட்” போட முடியாது.

இலங்கையில் 1977 இல் நடந்த பொதுத்தேர்தலில் கொழும்பு மத்தியில் நடந்த வேட்பாளர் தெரிவின்பொழுது கம்யூனிஸ்ட் கட்சி வேட்பாளர் பீட்டர் கெனமனின் வாக்கினை அவர் தேர்தல் சாவடிக்கு வருமுன்னரே யாரோ வந்து போட்டுவிட்டுப்போய்விட்ட தகவலையும் இங்குசொல்லி விடுகின்றேன்.

சிங்கப்பூரில் நடந்த தனது மூத்த சகோதரியின் மரணச் சடங்கிற்கு சென்ற எனது மனைவிக்கு நினைவூட்டி, அவரை அங்குள்ள தூதரகத்தில் வாக்களிக்கச்சொன்னேன்.

அவுஸ்திரேலியாவில் நான் தற்பொழுது வாழும் புதிய பிரதேசம் மோர்வல் என்ற இடத்தில் எங்கே வாக்களிப்பு

நிலையங்கள் இருக்கின்றன என்ற விபரத்தை கணினியில் கண்டுபிடித்தேன். தேர்தலுக்கு முதல் நாள் கண்ணில் லேசர் சிகிச்சை நடந்தமையினால், வரைபடத்தில் வீதிகளை கண்டு பிடிப்பதில் சிரமப்பட்டேன்.

தெருவுக்குச்சென்று யாராவது கண்ணில் தென்படுபவர் களிடம் கேட்டுத்தெரிந்துகொள்ளலாம் என்றால், எங்கள் தெருவில் ஆட்களின் நடமாட்டமே இல்லை. பெயர் தெரியாத பட்சிகள்தான் பறந்துகொண்டிருந்தன.

அடுத்ததெருவில் ஒரு பெரிய கட்டிடமும் மைதானமும் கண்களில் தென்பட்டன. பெரும்பாலும் அது ஒரு பாட சாலையாக இருக்கலாம் என நம்பிக்கொண்டு அங்கே வாக்குச் சாவடி இருக்கும் என்ற எண்ணத்தில் அங்கு சென்றேன். எனது கணிப்பு பொய்த்தது. டெனிஸ், உதைபந்தாட்டம் நடக்கும் இடத்துக்கு வந்துள்ளேன். சுற்றும் முற்றும் பார்க்கிறேன்.

பட்சிகள்தான் தென்படுகின்றன. அவை கொடுத்து வைத்தவை அவற்றுக்கு பிரஜா உரிமையும் இல்லை வாக்களிப் பும் இல்லை. வாழ்விடமும் இல்லை. என்னே சுதந்திரம்....!!!!

மைதானம் அருகே ஒரு கார் மாத்திரம் நின்றது. அருகே சென்றேன். உள்ளே ஒரு இளைஞன் கைத்தொலைபேசியில் பேசிக் கொண்டிருந்தான். என்னைக்கண்டதும் காரின் கண்ணாடியை தாழ்த்தியவாறு தொலைபேசியில் பேசியதையும் நிறுத்தினான்.

“தேர்தலுக்கு வாக்களிக்க வேண்டும். இடம் தெரிய வில்லை.” என்றேன்.

தானும் இடத்தை தேடிக்கொண்டு வந்ததாகச் சொன்னான். யாரோ நண்பனுக்கு தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு இடத்தை தெரிந்துகொண்டிருப்பதாகவும் சொன்னான். பிறகு என்னைதனது காரில் ஏறச்சொன்னான்.

எனக்கு மிகவும் ஆச்சரியமாக இருந்தது. அவனது முகத் தில் கருணையிருந்தமையால் தயக்கமின்றி ஏறி அமர்ந்தேன்.

ஐந்து நிமிடத்தில் என்னை வாக்குச்சாவடி அமைந்

துள்ள ஒரு பாடசலைக்கு அழைத்துவந்து அவனும் என்னுடன் வரிசையில் நின்றான். அவனுக்கும் தேர்தலில் யார் வென்றாலும் மகிழ்ச்சியில்லை. எவர் தோற்றாலும் கவலைஇல்லை.

தேர்தலில் வாக்களிக்கத்தவறினால் சுமார் 150 அவுஸ்திரேலியன் வெள்ளிகள் (இலங்கை நாணயத்தில் சுமார் பதினெட்டாயிரம் ரூபா) தண்டப்பணம் செலுத்த நேரிடும் என்ற கவலைதான் இருந்தது.

அந்த வரிசையில் நிற்கும்பொழுது இறைச்சி வாட்டும் மணம் வந்தது. திரும்பிப்பார்க்கின்றேன். இரண்டு ஆண்களும் ஒரு பெண்ணும் சிறிய கடைவிரித்து பாணுக்குள் வைத்துக் கொடுக்கும் ஹோட்டோக் வாட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். கோப்பி, தேநீரும் விற்பனைக்கு இருந்தன. வரிசையில் நின்றசிலர் பணம்கொடுத்து வாங்கி உண்டவாறு உரையாடினார்கள்.

தேர்தலில் போட்டியிடும் பிரதான தொழிற்கட்சி, லிபரல்கட்சி மற்றும் இதர கட்சிகளின் வேட்பாளர்களின் படங்கள் அச்சிடப்பட்ட பிரசுரங்களை அந்தந்தக்கட்சிகளின் ஆதரவாளர்கள் விநியோகித்துக்கொண்டு நிற்கிறார்கள். தமது கட்சி பதவிக்கு வந்தால் என்ன செய்வோம் என்பது பற்றிய அவர்களது சுருக்கமான தேர்தல் விஞ்ஞாபனம் அந்தப் பிரசுரங்களில் அச்சாகியிருந்தன.

எல்லோருடை முகங்களிலும் புன்னகை. எதிர் எதிர் அணியினராகவிருந்தாலும் பரஸ்பரம் சுகம் விசாரிக்கின்றனர். பருவகாலம் பற்றி உரையாடுகின்றனர். எவரும் அரசியலும் பேசவில்லை, தமது கட்சிக்காரருக்குத்தான் வாக்களியுங்கள் என்று கோரவும் இல்லை.

வாக்களித்துவிட்டு வெளியே வந்தால், வந்ததற்கு நன்றியும் சொன்னார்கள். எந்தவொரு வாக்குச்சாவடியிலும் பொலிசார் கண்களில் தென்படவேயில்லை. தெருக்களிலும் பொலிசாரின் நடமாட்டம் இல்லை.

கடந்த 30 வருடகாலத்தில் இந்தப்பெரிய கண்டத்தில் பல பாராளுமன்ற மற்றும் மாநிலத்தேர்தல்களை பார்த்து

விட்டேன். வழக்கம்போலவே அமைதியாக ஒவ்வொரு தேர்தலும் நடந்து முடிகிறது. தேர்தல் நடந்த நாளன்று இரவு தொலைக்காட்சியில் முடிவுகளைப்பார்த்து விட்டு மக்கள் நித்திரைக்குப்போகிறார்கள். பலர் அதனையும் பார்ப்பதில்லை.

தேர்தலுக்காக யாரும் உயிரை விட்டதும் இல்லை. இரத்தம் சிந்தியதும் இல்லை. எந்தவொரு தீவைப்புச் சம்பவமோ தாக்குதல் சம்பவமோ நடைபெறவும் இல்லை.

முன்னாள் பிரதமர் கெவின் ரட் தேர்தல் முடிவு தெரிந்ததும் வாக்காளர்களிடம் தங்கள் தோல்வியை ஒப்புக் கொண்டு, கட்சியின் தலைமைப்பொறுப்பிலிருந்தும் தாம் விலகுவதாகச் சொல்லி சிரித்த முகத்துடன் விடைபெற்றார்.

தேர்தலில் வெற்றிபெற்ற ரொனி அப்பர்ட், நாட்டை தொடர்ந்தும் அபிவிருத்திப் பாதையில் அழைத்துச் செல்வதாகச் சொன்னார்.

அவர்களின் உரைகளை தொலைக்காட்சியில் பார்த்து விட்டு நானும் உறங்கச்சென்றேன். மறுநாளும் வழக்கம் போல் விடிந்தது.

பட்சிகள் எனது வீட்டு முற்றத்தில் எதனையோ கொத்தி கொரித்துக்கொண்டிருந்தன.

இனி இந்தக்கதையை எமது இலங்கையின் தேர்தல் களுடன் ஒப்பிட்டுப்பார்த்துக்கொள்ளுங்கள். இலங்கைத் தேர்தல்கள் பற்றி எனக்குச்சொல்ல அருகதையே இல்லைத் தானே. எனது தாயகமே... எனது இரவல் தாய்நாடே... உன்னை நினைத்து என்னால் மனதுக்குள் அழத்தான் முடிகிறது.

தொடர்ந்தும் அவுஸ்திரேலியாவில் அரசாங்கத் தேர்தல்கள் இப்படித்தான் நடக்கின்றன.

ஆனால், நான் வாழும் விக்ரோரியாவில் இலங்கை இந்துத்தமிழர்களும் இந்திய இந்துக்களும் இணைந்துள்ள இந்து சமயம் சார்ந்த பெரிய சங்கம் ஒன்றின் ஆண்டுப் பொதுக் கூட்ட தேர்தல் பொலிஸ் பாதுகாப்புடன்தான் நடந்திருக்கிறது.

நாம் இன்னும் திருந்தவில்லையா....?

தனிமைமில் இனிமை

சும்மா இருப்பதே சுகம் என்றார் யோகர் சுவாமிகள்.

சும்மா இருப்பது என்றால் என்ன...? தமிழ் அகராதியில் சும்மா என்ற சொல் இல்லையாம் என்று இலங்கையில் பாரதி நூற்றாண்டு நிகழ்வுகள் நடந்த காலப் பகுதியில் பிரதேச அபிவிருத்தி அமைச்சர் செல்லையா இராஜதுரை பம்பலப்பிட்டி சரஸ்வதி மண்டபத்தில் நடத்திய பாரதி விழாவில் உரையாற்ற வந்திருந்த தமிழக (முன்னாள்) கல்வி அமைச்சர் இரா. நெடுஞ் செழியன்தமது உரையில் குறிப்பிட்டார்.

இந்த சும்மா எங்கள் வாழ்வில் தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கிறது. இதனை எழுதிக் கொண்டிருந்தபொழுது முன்னர் ஆசிரியையாக பணியாற்றிய எனது மனைவி குறுக்கிட்டு ஒரு அகராதியை காண்பித்தார். அதில் சும்மா என்பதற்கு அர்த்தம் சொல்லப் பட்டிருந்தது.

என்ன செய்கிறீர்...?, என்ன பார்க்

கிறீர்...? எனக்கேட்டால், சும்மா இருக்கிறேன். சும்மா பார்க்கிறேன் என்ற பதில்தான் முதலில் வரும். உலகில் இப்படி சும்மா இருப்பவர்களின் எண்ணிக்கை நாளுக்கு நாள் பல்கிப்பெருகிக்கொண்டிருக்கிறது.

நான் வீட்டில் கணினியில் ஏதும் எழுதிக் கொண்டிருந்தால், எனது மனைவி அருகே வந்து சும்மா உதில் தட்டிக் கொண்டிராமல் வந்து வெளியே புல்லை வெட்டும் அல்லது எனது சமையல் வேலைக்கு உதவும் என்று சமகாலத்தில் சொல்லிவருகிறாள்.

காரணம் இப்போது நானும் சும்மாதான் இருக்கின்றேன். ஆனாலும் எழுதுகின்றேன். படிக்கின்றேன். தொலைக்காட்சி திரைப்படம் பார்க்கின்றேன். நான் சம்பந்தப்பட்ட கல்வி நிதியப்பணிகளில் கூடுதல் நேரத்தை செலவிடுகின்றேன். வெளியே நடக்கின்றேன். பயணங்களில் ஈடுபடுகின்றேன். மனைவியின் கட்டளைகளுக்குப்பணிந்து அவ்வப்பொழுது வீட்டுப்பணிகளும் செய்கின்றேன். பேரப்பிள்ளைகளுடன் கொஞ்சி விளையாடுகின்றேன். என்னதான் செய்தாலும் சும்மா இருக்கிறேன் என்ற புகாரிலிருந்து தப்பமுடியவில்லை.

வாழ்க்கை முதுமையை நோக்கி பயணிக்கும்பொழுது தனிமையுடன் இந்த சும்மாவும் இணைந்து கொள்வது தவிர்க்க முடியாததுதான்.

பிரான்ஸில் 70 சதவீதமானவர்கள் தனிமையில் இருப்பதாக புள்ளிவிபரம் கூறுவதாக படித்தேன். வெளிநாடுகளில் தனிமையிலிருக்கும் முதியவர்கள் முதியோர் இல்லத்தில் தஞ்சமடைகின்றனர். இலங்கையும் இந்தப்பாதையில் பயணிக்கத்தொடங்கியிருக்கிறது.

தனிமைக்கு பல முக்கிய காரணங்கள் இருக்கின்றன.

அவர்களுக்கு உறைவிடமாக வீடு இருந்தாலும் தனித்திருக்க தயங்குகிறார்கள். திடீரென்று சுகவீனமுற்று மரணித்தாலும் வெளியே எவருக்கும் தெரியாது. வெளியே

இருக்கும் பிள்ளைகள் உறவினர்கள் நண்பர்கள் தொலைபேசியில் தொடர்புகொண்டாலும் பதில் இல்லையாயின் ஆள் வீட்டில் இல்லை என்ற முடிவுக்கு வந்துவிடுவார்கள். தொடர்ந்தும் தொடர்பு இல்லையாயின்தான் சந்தேகம் எழும். வீட்டுக்கு நேரில் வந்து தட்டிப்பார்த்தும் பதில் இல்லையாயின் கதவைத்தான் உடைக்கநேரிடும்.

அவுஸ்திரேலியாவில் தொடர் மாடிக் குடியிருப்புகளில் தனித்து வாழ்ந்த முதியவர்கள் வீட்டினுள்ளே அமைதியாக உயிர்துறந்த கதைகள் பலவுண்டு. சில நாட்களில் பரவும் துர்நாற்றம்தான் உண்மையை கண்டுபிடிக்கும்.

அவுஸ்திரேலியாவுக்கு வந்த புதிதில் நானும் தனியே ஒரு தொடர்மாடிக்குடியிருப்பில்தான் வாழ்ந்தேன். ஒரு நாள் இரவு எனக்கு திடீரென்று நெஞ்சுநோ வந்ததும் அம்புலன்னை அழைக்காமல் எனது நண்பர் ஒருவருக்கு தொலைபேசியில் தகவல் சொல்லிவிட்டு வீட்டின் கதவைத்திறந்து வைத்துவிட்டு சோபாவில் சாய்ந்திருந்தேன். அந்த நண்பர் தமது காரில் வந்து என்னை உடனடியாக மருத்துவமனைக்கு கொண்டுசென்றார்.

இச்சம்பவம் நடந்து சுமார் 20 வருடங்களின்பின்னர் ஓரிரவில் நெஞ்சுவலி வந்தபொழுது அருகில் மனைவியும் பிள்ளைகளும் இருந்தார்கள். மகள் உடனடியாக தனது காரில் என்னை மருத்துவமனைக்கு அழைத்துச் சென்றாள். அங்கு எனக்கு வந்த நெஞ்சுவலி மாரடைப்புதான் எனக் கண்டுபிடித்து பைபாஸ் சத்திரசிகிச்சைக்குட்பட்டேன்.

இந்தத்தருணங்களில் தனிமையின் கொடுமை எத்தகையது என்பதை புரிந்துகொண்டேன்.

நான் அறிந்திருந்த சில எழுத்தாளர்கள் தனிமையில் வாழ்ந்தவர்கள்தான்.

தருமு சிவராம், ஏ.ஜே. கனகரத்னா, அ.செ. முருகானந்தன், சி. சுதந்திரராஜா.

இவர்களில் தருமு சிவராம் திருகோணமலையிலிருந்து

தமிழ்நாட்டுக்குச்சென்று தனிமையிலேயே வாழ்ந்து மறைந்தவர். அதனால் நான் அவரைப்பார்த்திருக்கவில்லை.

நண்பர் ரத்னசபாபதிஐயர், சிலவருடங்களுக்கு முன்னர் வெளியான மல்லிகை ஆண்டு மலரில் தருமு பற்றி விரிவான பல தகவல்களை எழுதியிருக்கிறார். கொழும்பில் பிரபல்யமான பண்டாரநாயக்கா சர்வதேச மாநாட்டு மண்டபம் அமைந்துள்ள நிலத்தில் ஒரு காலத்தில் சிறுகட்டிடத்தில் தனித்து வாழ்ந்தவர்தான் தருமு சிவராம்.

தமிழ்நாட்டிற்கு சென்றதும் வீச்சான கவிதைகளும் விமர்சனங்களும் எழுதினார். எண் சோதிடத்தில் ஆராய்ச்சிகள் செய்து தனது பெயரை அடிக்கடி மாற்றிக்கொண்டார். தருமு சிவராம், பிரமீன், பிரமீன் பானு சந்திரன், அருப் சிவராம் என்றெல்லாம் மாற்றிக்கொண்டார்.

சென்னையில் வாழ்ந்த ஒரு அறையிலிருந்து அன்றாட வாழ்வைத்தொடர்ந்தபொழுது அந்த அறையின் சுவர்களிலெல்லாம் எண்களையும் ஆங்கில எழுத்துக்களையும் தாராளமாக எழுதியிருந்ததாக அவரையும் அந்த சுவர் எழுத்துக்களையும் பார்த்துவிட்டுவந்த மல்லிகை ஜீவா குறிப்பிட்ட தகவல்களை அடிப்படையாகக்கொண்டு அந்த வாரம் வெளியான வீரகேசரி வாரவெளியீட்டில் இலக்கியப்பலகணி பகுதியில் தருமு சிவராமின் படத்துடன் ஒரு குறிப்பினை எழுதினேன்.

அதனைப்படித்த ஒரு அன்பர் மறுவாரமே திருகோணமலையிலிருந்து வீரகேசரி ஆசிரிய பீடத்துக்கு வந்துவிட்டார். தருமு சிவராம் தமது உறவினர் என்றும் நீண்டகாலமாக அவரைத்தேடிக்கொண்டிருப்பதாகவும் வீரகேசரியில் அவரது படமும் குறிப்பும் வெளியானமையினால் தருமுவை சந்திப்பதற்கு உதவுமாறும் கேட்டார். யாழ்ப்பாணத்திலிருக்கும் மல்லிகை ஆசிரியரை சந்தியுங்கள். அவருக்குத் தான் தருமுவின் சென்னை முகவரி தெரியும் எனச்சொல்லி அந்த அன்பரை யாழ்ப்பாணத்திற்கு அனுப்பிவைத்தேன்.

அதன்பிறகு என்ன நடந்தது என்பது தெரியாது.

அறையில் தனிமையிலிருந்த தருமு சிவராம் சிலகாலம் ஒரு மலையடிவாரத்தில் குகை ஒன்றில் வாழ்ந்ததாகவும் எப்பொழுதாவது வெளியே வந்து விருட்சம் முதலான சிற்றிதழ்களில் கடுமையான விமர்சனங்களை எழுதிவிட்டு மறைந்துவிடுவார் என்றும் அவுஸ்திரேலியாவுக்கு வந்திருந்த ஒரு தமிழக எழுத்தாளர் என்னிடம் சொல்லியிருக்கிறார்.

எண்சாத்திரம் தொடர்பாக தாம் எழுதவிருக்கும் புதிய நூல் உலகில் பரபரப்பாகப்பேசப்படும் என்று மல்லிகை ஜீவாவிடம் சொன்ன தருமு சிவராமின் தனித்த வாழ்வு புதிர்கள் நிறைந்தது. அவரும் தனிமையில் இனிமை கண்டவர்தான்.

உலகம் அதிசயிக்கவிருந்த எண்சோதிட நூலை ஆங்கிலத்தில் எழுத முற்பட்டவரின் அந்திமகாலமும் தனிமையில் நிறைவடைந்தது.

அளவெட்டியில் ஒரு குடிசையில் தனித்து நைஷ்டிக பிரம்மச்சரியத்தை கடைப்பிடித்த அ.செ.முருகானந்தன் இறுதியில் முதியோர் இல்லத்திலேயே அமரத்துவம் எய்தினார். இவரது பெயரில் யாரோ ஒருவர் இறந்துவிடவும், இறந்தது எழுத்தாளர் அ.செ.முருகானந்தன் என்ற செய்தி பத்திரிகைகளில் வெளியானது.

உயிருடனிருந்தபோதே தனது மரணச்செய்தியை பார்த்த பாக்கியவான்தான் அ.செ. முருகானந்தன். அவரும் தமது வாழ்நாள்பூராகவும் தனிமையில் இனிமை கண்டவர்தான்.

மார்க்ஸீய இலக்கிய விமர்சகரும் சுவாரஸ்யமானவருமான ஏ.ஜே. கனகரத்தனாவும் இல்லற பந்தமின்றி தனித்தே வாழ்ந்து மறைந்தார். ஆனால், அவரைச்சுற்றி பல கருத்தோட்டம் மிக்க நண்பர்கள் எப்பொழுதும் இருந்தனர். அவர் தனித்து வாழ்ந்திருந்தாலும் நூல்களும் நண்பர்கள் வட்டமும் அவரது தனிமையை தவிர்த்தன.

யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு வீட்டில் தனித்து வாழ்ந்து

கொண்டிருக்கும் எழுத்தாளர் சுதந்திர ராஜாவை இலங்கை சென்றசமயம் நண்பர் கருணாகரனுடன் சென்று பார்த்தேன். மழைக்குறி நாவல் உட்பட பல சிறுகதைகளும் எழுதியிருக்கும் சுதந்திரராஜா 1970 களில் கொழும்பில் ஒரு தனியார் நிறுவனத்தில் நல்ல உத்தியோகத்திலிருந்த காலத்திலேயே எனக்குத்தெரியும். இவருடைய பல சிறுகதைகள் மல்லிகையில் தான் வெளியாகின. இன்றும் தனித்தே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றார்.

வாழ்க்கையில் வெற்றியின் இரகசியம் எழுதியவரும் மூத்த படைப்பாளியும் இடதுசாரி முற்போக்குச் சிந்தனையாளரும் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் கீதத்தை இயற்றியவருமான அ.ந. கந்தசாமி அந்திம காலங்களில் கொழும்பில் தனித்தே வாழ்ந்தவர். எழுத்தாளர் செ. கணேசலிங்கன், கலைஞர் லட்சுமீரமணி முதலானோர் அவரை குறிப்பிட்ட அந்திமகாலத்தில் மருத்துவமனையில் பராமரித்தார்கள். அ.ந. கந்தசாமியின் படத்தை மல்லிகை அட்டையில் பிரசுரித்துவிட்டு பிரதியை மருத்துவமனைக்குச் சென்று காண்பித்தார் மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக்ஜீவா. அ.ந.க. வின் வெற்றியின் இரகசியம் தனிமையில் முடிந்தது.

அவுஸ்திரேலியாவில் 95 வயதையும் கடந்துவிட்ட எழுத்தாளர் கலைவளன் சிசுநாகேந்திரன், அந்தக்காலத்து யாழ்ப்பாணம், பிறந்த மண்ணும் புகலிடமும் ஆகிய நூல்களும், பழகும் தமிழ்ச்சொற்களின் மொழி மாற்று ஆகராதியும் சில சிறுகதைகள், கட்டுரைகளும் எழுதியிருப்பவர்.

சிட்னியில் இயங்கும் கம்பன் கழகத்தின் மாருதி விருது அவருக்கு வழங்கப்பட்டதாக தகவல் வந்தது. உடனே அவருக்கு தொலைபேசியில் வாழ்த்துக்கூறினேன்.

அதற்கு நன்றி சொன்ன அவர், இந்தவயதில் அந்த விருதை வாங்குவதற்கு எப்படிப்போவது...? உடல்நலமும் திருப்திகரமாக இல்லை என்றார். தனிமையில்தான் ஒரு அன்பரின் வீட்டில் வசிக்கின்றார்.

கம்பன் கழகத்தினர் மெல்பனுக்கு வந்து கம்பன் விழா வெடுத்து நாகேந்திரனுக்கு மாருதி விருதை வழங்கினார்கள்.

நிர்மலா, குத்துவிளக்கு முதலான ஈழத்து திரைப் படங்களிலும் பல நாடகங்களிலும் நடித்திருக்கும் சிசு. நாகேந்திரன், ஒரு காலத்தில் சானா. சண்முகநாதன் இலங்கை வானொலிக்காக தயாரித்த மத்தாப்பு நிகழ்ச்சியில் சக்கடத்தார் நாடகத்திலும் நடித்திருக்கிறார். வெளி அரங்குகளில் ஆயிரம் தடவைகளுக்கு மேல் மேடையேறியுள்ள சக்கடத்தார் புகழ் சிசு. நாகேந்திரனும் நீண்ட காலமாகவே தனித்தே ஒரு ரிஷியைப் போன்று வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார். நோய் உபாதைகள் இருந்தபோதிலும் உற்சாகமாகவே இயங்குகிறார்.

இலக்கிய ஆய்வாளர் பேராசிரியர் பொன். பூலோக சிங்கம் சிட்னியில் ஒரு முதியோர் இல்லத்தில் பராமரிக்கப்படுகிறார். தமிழ் உருப்பெழுத்துக்களும் கணினியும் பற்றி தீவிரமாக ஆராய்ச்சி செய்தவரும் அவுஸ்திரேலியாவில் தமிழ் உலகம் என்ற இருமொழி மாதப்பத்திரிகையை வெளியிட்டவரும் தீவிர தமிழ்ப்பற்றாளருமான மருத்துவ கலாநிதி பொன். சத்தியநாதன் அவர்கள் நினைவுமறதி நோயினால் பாதிக்கப்பட்டு, மெல்பனில் 24 மணிநேர நேரடிக்கண்காணிப்பில் ஒரு பராமரிப்பு நிலையத்தில் தனித்திருக்கிறார்.

நோபல் பரிசு பெற்ற தென்னமெரிக்க எழுத்தாளர் காப்ரியேல் கார்சியா மார்க்கேஸ் நினைவு மறதிநோயினால் பாதிக்கப்பட்டு இறந்தவர். அமெரிக்காவின் முன்னாள் ஜனாதிபதி டொனால்ட் ரேகனும் அந்திமகாலத்தில் இந்த நோயினால் தனிமைப்பட்டார்.

இவ்வாறு தனித்திருப்பவர்கள் இலக்கிய மற்றும் பொதுவாழ்வில் நன்கு அறியப்பட்டவர்களாயின், அவர்கள் பற்றி நாம் எழுதுகின்றோம். அறியப்படாதவர்கள் எண்ணிறைந்து இருக்கலாம்.

மனிதவாழ்வில் தனிமை தவிர்க்கமுடியாததுதான். ஆனால் முதுமையில் வரும் தனிமை அனுபவித்துப் பார்த்

தால் கொடுமையானதுதான். உலகின் மிகப்பெரிய புரட்சி யின் ஆளுமையும் கியூபாவின் முன்னாள் அதிபருமான பிடல் காஸ்ட்ரோவும் கூட இந்தத்தனிமையிலிருந்து தப்பமுடிய வில்லை. முதுமையில் தனிமைவரும்பொழுது பால்ய காலமே நினைவுக்கு வந்துகொண்டிருக்கும். இந்திராபார்த்த சாரதியின் உச்சிவெய்யிலில் நாவலை படித்துப்பாருங்கள். தனிமைப் பட்டு விடும் ஒரு தந்தையின் குணச்சித்திரம் அதில் அழுத்த மாகப்பதிவாகியிருக்கும்.

உச்சிவெய்யிலில் இயக்குநர் சேதுமாதவனால் மறு பக்கம் என்ற பெயரில் திரைப்படமாக வெளியானது. அந்தப் பாத்திரத்தை உணர்ந்து நடித்தார் நடிகர் சிவகுமார். இத்திரைப்படத்துக்கு தேசிய விருதும் கிடைத்தது.

வாழ்க்கை சுழற்சியில் தனிமை எப்பொழுதாவது வருவது நிச்சயமானதுதான் என்பதை முற்கூட்டியே தெரிந்துவைத்திருப்பதனாலும் பலர் தமது சுயசரிதைகளை எழுதத்தொடங்குகின்றனர். அவ்வாறு எழுதுபவர்களின் அனுபவங்களும் தனிமையைத்தான் அதிகமாகப்பேசியிருக் கின்றன.

படித்தவற்றை என்ன செய்வது...?

முன்னர் அணிந்த உடைகளை என்ன செய்வோம்...? என்பதற்கு அவரவர் தரப்பில் பதில்கள் இருக்கின்றன. பொதுவாக இல்லாதவர்களுக்கு கொடுப்பார்கள். இலங்கையில் ஒரு காலத்தில் பழைய ஆடைகளை கொடுத்து விட்டு புதிய பாத்திரங்கள் வாங்குவதை சிறுவயதில் பார்த்திருக்கிறேன்.

தற்பொழுதும் இந்த வழக்கம் இலங்கையிலிருக்கிறதா...? என்பது தெரியாது.

சுனாமி கடற்கோள் பாதிப்புக்கு உதவுமாறு அவுஸ்திரேலியா மெல்பனில் அன்பர்களிடம் வேண்டுகோள் விடுத்தபொழுது - பெட்டி பெட்டியாக பாவித்த உடைகள் தான் முதலில் வந்து குவிந்தன. ஏனைய நிவாரணப்பொருட்கள் அதன்பிறகுதான். இரண்டு கொள்கலன்களில் அவற்றை நிரப்பி கப்பல் மார்க்கமாக இலங்கைக்கு கொண்டு சேர்த்ததும் - பின்னர் அவற்றை கொழும்பு துறைமுகத்திலிருந்து வெளியே எடுத்து பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு விநியோகிக்க

பட்ட கஷ்டங்களும் நீண்டதொரு கதை.

வாசிக்கும் பழக்கம் உள்ளவர்களிடம் நூல்கள், பத்திரிகைகள், வார- மாத இதழ்கள் குவிந்துவிடும். இவற்றில் பத்திரிகைகள் இதழ்கள் இலங்கையில் எடைபார்த்து கிலோவுக்கு இன்னவிலை என்ற நிர்ணயம் இருக்கிறது. பழைய பேப்பர்கள் வாங்கும் கடைகள் இலங்கையில் இருக்கின்றன.

அவுஸ்திரேலியாவில் வீடுகளில் Recycling Bin இருக்கிறது. மாநகரசபை அவற்றை நிலவரி செலுத்தும் ஒவ்வொரு வீடுகளுக்கும் வழங்கும். வாரத்திற்கு ஒரு தடவை நகரசுத்தி தொழிலாளர்கள் வீட்டுக்கழிவு குப்பைகளை எடுத்துச் செல்லும் பொழுது குறிப்பிட்ட Recycling Bin களில் கொட்டப் பட்டிருக்கும் பழைய பேப்பர்கள் இதழ்கள் காகிதாதிகள் மற்றும் பிளாஸ்டிக் போத்தல்கள் - பொருட்களையும் எடுத்துச் செல்வார்கள்.

அவை மீள் உற்பத்திக்குப் பயன்படுகின்றன.

பொது நூலகங்களில் பெரும்பாலான வாசகர்களினால் படித்து முடிக்கப்பட்ட பழைய நூல்கள் ஒரு டொலர் அல்லது ஐம்பது சதத்திற்கு விற்கப்படுகிறது. கனடாவில் எழுத்தாளர் முத்துலிங்கம் தெருவோரத்தில் ஐம்பது சதத்திற்கு கிடைத்த ஷேக்ஸ்பியரின் நாடக நூல் ஒன்றை வாங்கிவந்ததாக ஒரு பத்தியில் சுவாரஸ்யமாகக் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

இலங்கையிலும் தமிழ்நாட்டிலும் அவுஸ்திரேலியாவிலும் பழைய நூல்கள் இதழ்கள் விற்பனை செய்யப்படும் கடைகளை பார்த்திருக்கின்றேன். முன்னர் படித்திராத நூல்கள் பலருக்கு இங்கு கிடைத்திருக்கலாம். அவ்வாறு கிடைப்பது அபூர்வமான தருணங்கள்தான்.

ஜெர்மனியில் ஒரு வீதியில் ஒரு வீட்டின் முன்னால் ஏராளமான நூல்கள் வரிசையாக அடுக்கிவைத்திருப்பதை பார்த்துவிட்டு - எனது உறவினரிடம் அவை பற்றிக் கேட்டேன். அந்த வீட்டுக்காரர்கள் படித்து முடித்த பழைய நூல்கள். தெருவில் செல்வோருக்கு இலவசமாக கொடுக்

கிறார்கள் என்ற பதில் கிடைத்தது.

முன்னர் பஸ், ரயில், விமானம், ட்ராம் முதலானவற்றில் நூல்கள் இதழ்கள் வாசிப்பவர்களைத்தான் அதிகமாகப் பார்த்திருக்கின்றேன். ஆனால், கைத்தொலைபேசி ஐபேர்ட், லெப் டொப் ஆகியனவற்றின் அறிமுகமும் பாவனையும் அதிகரித்த பின்னர் பெரும்பாலானவர்களின் கைகளில் நூல்கள் இதழ்களுக்குப்பதிலாக மேற்குறித்த நவீன சாதனங்கள்தான் தவழுகின்றன. பயணங்களில் எந்தப்பக்கம் திரும்பினாலும் யாராவது ஒருவர் கைத்தொலைபேசியில் தகவல் அனுப்பிக் கொண்டோ அல்லது முகநூலில் சஞ்சரித்துக்கொண்டோ தான் இருக்கிறார்கள்.

இலக்கியப்பிரவேசம் செய்த காலம் முதல் என்னிடமும் ஏராளமான நூல்கள் இதழ்கள் பத்திரிகைகள் சேர்ந்து விட்டன. இலங்கையில் 1983 வன்செயல் இடப்பெயர்வின் பொழுது பல பெட்டிகளில் சேகரமாக இருந்த நூல்களை அரியாலைக்கு எடுத்துச்சென்று ஒரு வீட்டில் பத்திரமாக வைத்திருந்தேன்.

ஒருநாள் நண்பர் புதுவை ரத்தினதுரை அவற்றை தங்கள் இயக்கத்தின் நூலகத்திற்கு தருமாறு கேட்டார். கொடுக்க சம்மதித்தேன். ஒரு ஹைஏஸ் வாகனத்தில் அவற்றை ஏற்றி எடுத்துச்சென்றார். யாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக அவ்வியக்கம் என்ற பெருமிதத்துடன் ஊர் திரும்பி - பின்னர் புலம்பெயர்ந்தும் வந்துவிட்டேன்.

தற்பொழுது அந்த நூல்களும் நண்பர் புதுவையும் எங்கே....? என்று யோசித்துக்கொண்டிருக்கின்றேன்.

இலங்கை வரும்பொழுதும் எனக்கு நூல்கள் சேர்ந்து விடும். முடிந்தவரையில் புறப்படும் முன்னர் படித்து விடுவேன். படிக்காதவற்றை எடுத்துவருவேன். படித்தவை அக்கா - தங்கை வீடுகளில் பெட்டிகளில் சேகரமாகிவிடும். மறு பயணத்தில் மேலும் நூல்கள் சேர்ந்துவிடும். மீண்டும் படிப்பு. படிக்காதவற்றை எடுத்துவருவது. படித்தவற்றை விட்டு வருவது.

ஒரு பயணத்தின்போது - படித்தவற்றை எமது ஊரில் நான்முன்னர் கல்விபயின்ற இன்றைய விஜயரத்தினம் இந்து மத்திய கல்லூரி நூல் நிலையத்திற்கும் கிளிநொச்சி மகா வித்தியாலயம் மற்றும் முள்ளியாவளை வித்தியானந்தா கல்லூரி ஆகியனவற்றுக்கும் கொடுத்துவிட்டேன்.

அவுஸ்திரேலியாவிலும் நூற்றுக்கணக்கான படித்த நூல்களை இதழ்களை இங்குள்ள இலக்கிய நண்பர்களுக்கு பெட்டி பெட்டியாகக்கொடுத்துவிட்டேன். ஒரு தமிழ் அமைப்பு நூலகம் ஒன்றை அமைப்பதற்கு முன்வந்தவுடன் அந்த அமைப்பிற்கும் கொடுத்தேன்.

என்சைக்கிளோபீடியா தொகுப்புகள் பல இருந்தன. தற்பொழுது கூகுளில் தேடினால் எல்லாம் கிடைக்குமே... ஏன் இவற்றை வைத்திருக்கிறீர்கள் என்று பிள்ளைகள் கேட்டார்கள்.

சரி அவற்றுக்கும் விடுதலை கொடுத்துவிட்டேன். அவை தற்பொழுது முல்லைத்தீவில் முள்ளியாவளை வித்தியானந்தா கல்லூரி நூலகத்தில் வாசம் செய்கின்றன.

படித்தவற்றை என்னதான் செய்வது...?

இந்தக்கேள்வி என்னைப்போன்று பல எழுத்தாளர் களின் மனதையும் ஓயாமல் குடைந்துகொண்டுதானிருக்கும். இதிலே மற்றுமொரு சங்கடமும் இருக்கிறது. சக எழுத் தாளர்கள் தமது வாழ்த்துக்குறிப்புடன் ஒப்பமிட்டுத்தரும் அவர்தம் நூல்களை வெளியே கொடுப்பதற்கு மனம் இடம் தராது. ஆனாலும் பலருக்கு அந்தமனத்தடையும் இல்லை.

அவுஸ்திரேலியா சிட்னியில் இயங்கும் ஒரு தமிழ் நூலகத்திற்குச் சென்றிருந்தேன். அங்கிருந்த எனது நூல்களைப்பார்த்துவிட்டு அதிசயித்து எடுத்துப்பார்த்தேன். ஒருவருக்கு நான் எனது ஒப்பமும் திகதியும் இட்டு அன்பளிப் பாக வழங்கிய நூல்கள் அவை. அந்த அன்பர் படித்தாரா...? படிக்காமலேயே நூலகத்திற்கு வழங்கினாரா....? என்பதற் கான பதில் தெரியாமலிருப்பது நல்லதுதான்.

இங்கு நான் அடிக்கடி பயணிக்கும் ரயில் மார்க்கத்

தில் அமைந்துள்ள ரயில் நிலையங்களில் ஒரு வழக்கத்தை கடைப்பிடிக்கிறார்கள்.

ரயில் நிலையங்களில் ஒரு வாசகம் தென்படுகிறது. நீங்கள் படித்து முடித்த பழைய நூல்களைத் தாருங்கள். மற்றவர்களுக்கு பயன்பட்டும்.

என்னவென்று விசாரித்துப்பார்த்தேன். ரயில் வரும் வரையில் காத்திருப்பவர்கள் படிப்பதற்கு வழங்குவதற்காக அந்த சேகரிப்புகள் பயன்படுகின்றன என்று ரயில் நிலைய ஊழியர் சொன்னார். அவ்வாறு வாங்கிப் படித்துவிட்டு மீண்டும் திருப்பிக்கொடுத்துவிட்டுச்செல்லும் பயணிகளையும் பார்த்திருக்கின்றேன். அவர்கள் முதியவர்கள். இளம் தலைமுறையினர் கைத்தொலைபேசியிலும் ஐபேர்டிலும் தமது பயணத்தை கரைத்துக்கொள்கிறார்கள்.

இலங்கையில் ரயில் நிலையங்களில் இந்த நடை முறையை பின்பற்றலாம். காங்கேசன்துறை வரையில் ரயில் ஓடுகிறது. நாடெங்கும் போக்குவரத்தும் சீராக இருக்கிறது.

ரயில் கடக்காத வேளைகளில் ரயில்நிலையங்கள் பெரும்பாலும் வெறிச்சோடித்தான் இருக்கின்றன. பழைய நூல்கள் பத்திரிகைகளுக்காக எவராவது கடைவிரித்துப் பார்க்கலாம்.

இலங்கையில் நண்பர் மாத்தளை கார்த்திகேசு எனக்குச் சொன்ன சம்பவம் வெகு சுவாரஸ்யமானது.

அவர் கொழும்பு பம்பலப்பிட்டியில் ஒரு காலத்தில் சைவஹோட்டல் நடத்தியிருக்கிறார். அப்பொழுது அங்கு சாப்பிடவரும் வாடிக்கையாளர்கள் கைதுடைப்பதற்காக பழையபேப்பர்களை வாங்கிவருமாறு ஹோட்டல் ஊழியரை அனுப்பியிருக்கிறார். அந்த ஊழியர் கொண்டு வந்த பழைய பேப்பர்களுடன் ஒரு முக்கியமான எழுத்தாளரின் முதலாவது சிறுகதைத்தொகுப்பின் பிரதிகளும் இருந்தனவாம். உடனே மாத்தளை கார்த்திகேசு அந்த பழையபேப்பர்கள் விற்பனை செய்யும் கடைக்கு விரைந்துசென்று பார்த்திருக்கிறார். அங்கே

குறிப்பிட்ட முக்கியமான எழுத்தாளரின் குறிப்பிட்ட முதல் கதைத்தொகுப்பின் பல பிரதிகளையும் அவருடைய ஒரு பழைய நாட்குறிப்பையும் கண்டெடுத்திருக்கிறார்.

அந்த நாட்குறிப்பில் ஒரு முக்கியமான விமர்சகர் (பேராசிரியர்) குறித்து கடும் விமர்சனங்களும் பதிவு செய்யப்பட்டிருந்ததாம். பின்னாளில் அந்தப் பெறுமதியான நாட்குறிப்பு எங்கோ தவறிவிட்டது என்று மாத்தளை கார்த்திகேசு கவலை தெரிவித்தார்.

இந்தச்செய்தி எனக்குள் சிறைப்பட்டு நீண்ட நாட்களாக யோசிக்கவைத்தபடி இருந்தது. அதற்கு விடுதலை கொடுக்கவிரும்பினேன்.

கதைத்தொகுப்பின் கதை என்ற சிறுகதையை எழுதினேன். அந்தக்கதையும் ஜீவநதி 2012 ஆண்டுமலரில் வெளியாகியிருக்கிறது. யார் அந்த முக்கியமான எழுத்தாளர்...? அமரர் செ. கதிர்காமநாதன். நூல்கொட்டும்பனி.

யாரோ படித்த - யாரோ ஒரு பிரபலம் எழுதிய பெறுமதியான நூல்கள் வெளிநாடுகளில் ஐம்பது சதத்திற்கும் தெருவோரத்தில் கிடைக்கிறது. இலங்கையில் பழைய பேப்பர் கடைகளிலும் கிடைக்கிறது.

எழுத்தாளர்களே கவனம். நீங்கள் இல்லாத காலத்தில் நீங்கள் படித்த நூல்களை என்ன செய்யவேண்டும் என்று முற்கூட்டியே குடும்பத்தினருக்கு சொல்லிவைத்துவிடுங்கள்.

இல்லையேல் நீங்கள் படித்த நூல்கள் மாத்திரமின்றி - விற்பனையாகாமல் தேங்கியிருக்கும் உங்கள் நூல்களும் பழைய பேப்பர்கடைகளுக்குச்சென்றாலும் ஆச்சரியமில்லை. படித்த நூல்களை மட்டுமன்றி எழுதிவைத்திருக்கும் நாட்குறிப்புகளுக்கும் ஒரு வழியை கண்டுபிடித்துவிடுங்கள். அவை ஏலம் போனால்... அந்தப் பொற்காலத்தை தரிசிக்காத அபாக்கியவாதிகள்தான் என்று ஆறுதல்பட்டுக் கொள்ளுங்கள்.

படித்தவற்றை என்ன செய்வது...? இன்னும் யோசிப்போம்.

வீட்டுக்குள் சிறை

மனிதன் எதனுடனும் போராடி வெற்றி கொள்ள முடியும். ஆனால் இயற்கையுடன் போராட முடியுமா...? பஞ்சபூதங்கள் எனப்படும் நிலம், நீர், காற்று, நெருப்பு, ஆகாயம் என்பன மக்களுக்கு இன்றியமையாதவை தான்.

ஆனால் - அவற்றுக்கும் கோபம் வந்தால் அந்தக்கோபம் பொல்லாதது. அழிக்கும் சக்தியைக்கொண்டது.

பூமாதேவி பொறுமை காப்பாள் என்று தான் ஐதீகங்கள் சொல்கின்றன. ஆனால் நில நடுக்கம் பூமி அதிர்ச்சி, பூகம்பம் வந்தால்...?

நீர்வீழ்ச்சி பார்க்க அழகானதுதான். அங்கு உற்பத்தியாகி நதியாகி ஓடுவதையும் பார்த்து பரவசப்படலாம். அதன் நீர்மட்டம் அதிகரித்தால் பிறகு வெள்ளக்காட்டையும் அதன் அழிவுகளையும் பார்க்கலாம். அதே போன்றது தான்கடலும். கடலில் கொந்தளிப்பு வந்து சுநாமியும் கருக்கொண்டால் ஆழிப் பேரலையின் அவலத்தை காணலாம்.

தென்றல் வீசினால் இதமாக இருக்கும்.

அதுவே புயலாக சூறாவளியாக மாறினால்...?

நெருப்பும் அத்தகையதே. காட்டுத்தீ பரவினால்...? நிலத்திலிருந்து தண்ணீரை உறிஞ்சி மேகமாகத் தேக்கி வைத்து மழையை ஆகாயம் தந்தால் அது நிலத்தை குளிர்விக்கும். தொடர்ச்சியாக அடைமழை பொழிந்தால் என்ன வாகும்...? பயிர் பச்சைகள் சேதமாகும். வெள்ளப்பெருக்கு ஏற்பட்டு மக்கள் நிர்க்கதியாவார்கள்.

பஞ்சபூதங்கள் பொருத்தமான பெயர்தான். பூதம் என்றாலே பயத்தின் அடையாளம்.

ஏன்... எல்லோருக்கும் தெரிந்ததையே மீண்டும் சொல்கிறேன் என்று வாசகர்கள் கேட்கக்கூடும்.

கடந்த 2014 ஜனவரி 13 ஆம் திகதி முதல் 17 ஆம் திகதிவரையில் நான் வீட்டுக்குள் சிறைப்பட்டேன். என்னைப் போல் இந்தக்கண்டத்தில் ஏராளமானவர்கள் - எண்ணிலடங்காதவர்கள் வீட்டினுள்ளே சிறைப்பட்டுத்தான் போனோம்.

ஏன்...? சூரியபகவானின் கருணைதான். கோடை கால விடுமுறையில் வெளியே சென்றவர்கள் கொடுத்து வைத்தவர்கள். மேற்கு அவுஸ்திரேலியா மாநிலத்தில் காட்டுத்தீ. அதன் பாதிப்பு அயல் மாநிலங்களையும் தாக்கியது.

அனைத்து மாநிலங்களும் சுட்டெரிக்கும் வெய்யிலில் குளித்தன. காய்ந்தன. தமது குழந்தைகளை காரினுள் விட்டு விட்டு ஷாப்பிங் சென்றவர்கள் பொலிசாரினால் தண்டிக்கப்பட்டனர்.

எவராவது சிகரட்டை பற்றவைத்துவிட்டு அதனை அணைக்காமல் விட்டெறிகிறார்களா என்பதை முக்கியமான இடங்களில் மறைவாக பொறுத்தப்பட்ட கமராக்கள் கண்காணிக்கின்றன.

யாருக்காக நாம் தைப்பொங்கல் பண்டிகையை கொண்டாடுகிறோமோ அவரே எங்களை வஞ்சிக்கின்றார். சூரியபகவானுக்காக இலங்கை இந்தியாவில் வீட்டு வாசலில் அல்லது வயல் வெளிகளில் பொங்கல் வைத்து கொண்டாட

முடியும்.

ஆனால் - அவுஸ்திரேலியா கண்டத்தில் முடியாது. அவ்வாறு பொங்கல் வைக்க முனைந்தால் பொலிஸ் நிலையத்தில் அல்லது சிறையில் பொங்கல் சாப்பிடவேண்டி வரும்.

இந்த நாட்டில் தமிழர்கள் ஒருவருக்கொருவர் தைப் பொங்கல் வாழ்த்துக் கூறிய அதேசமயம் தாம் அனுபவித்த கோடை வெப்பத்தின் கொடுமையையும் பகிர்ந்து கொண்டார்கள்.

தொடர்ச்சியாக சில நாட்கள் வெளியே செல்லாமல் வீட்டினுள்ளே அடைபட்டுக்கிடந்தேன். இரவு இருட்டுப் படுவதற்கு இரவு 9 மணியும் ஆகிவிடும். ருஷ்யாவில் கோடை காலத்தை வெண்ணிற இரவுகள் என வர்ணிப்பார்கள்.

லெனின் கிராட் நகரம் 24 மணிநேரமும் வெய்யில் வெளிச்சத்தில் இருக்குமாம். சோவியத் எழுத்தாளர் தஸ்தயே வ்ஸ்கி வெண்ணிற இரவுகள் என்ற நாவலையே எழுதியிருக்கிறார்.

சுட்டெரிக்கும் வெய்யிலினால் காட்டுத்தீ பரவுகிறது இந்த புல்வெளிதேசத்தில். யூகலிப்டஸ் மரங்கள் செறிந்து வாழும் இந்தக்கண்டத்தின் காடுகளை தீயின் நாக்குகள் தீண்டினால் அங்கு வாழும் கோலா, கங்காரு, உட்பட பல உயிரினங்களும் நெருப்பில் கருகி அழிந்துவிடுகின்றன. தீயணைப்பு படையினரின் விடுமுறைகள் ரத்துச்செய்யப்பட்டு அவர்கள் எப்பொழுதும் உஷார் நிலையில் தயாராக இருக்கின்றனர்.

வெய்யிலின் உக்கிரத்தினால் வீதிகளில் சமிக்கை விளக்குகளும் இயங்காமல் போய்விடுகிறது. பொலிசார் அவ்வாறு நடக்கும் பிரதானமான சந்திகளில் நின்று போக்கு வரத்தை சீர் செய்கின்றனர். இல்லையேல் விபத்துக்கள் பெருகி மேலும் ஒருதலையிடி அரசுக்கும் மக்களுக்கும் வந்துவிடும்.

மிருகக்காட்சி சாலைகள், சரணாலயங்களில் இருக்கும் விலங்குகள், பறவைகள், உயிரினங்கள் கோடை வெப்பத்தினால்

பாதிக்கப்படாமல் இருப்பதற்கான துரித நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படுகின்றன.

இயற்கை எவ்வாறெல்லாம் இந்த நாட்டு மக்களை சோதிக்கிறது என்பதற்கான காட்சியையே இங்கு பதிவு செய்தேன்.

வீட்டினுள்ளே முடங்கியிருந்த எனக்கு பேச்சுத் துணைக்கு மனைவி இருந்தபோதிலும், அவ்வப்பொழுது அவளும் வெக்கை தாங்கமுடியாமல் சினந்துகொண்டே இருந்தாள். வெய்யில் ஏறுவதற்கு முன்பே அதிகாலை எழுந்து அன்றாட சமையல் வேலைகளை முடித்துவிட்டு குளிர் சாதனத்தின் முன்னால் அமர்ந்துவிடுகிறாள்.

எனக்கோ தொலைக்காட்சியும் கணினியும் இணையத் தளங்களும் புத்தகங்களும் தான் துணை.

தொடர்ந்து ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்தால் ஆயுள் குறையும் என்று வேறு சொல்லப்படுகிறது. அதற்காக அவ்வப்பொழுது வீட்டினுள்ளே நடமாடினேன்.

ஆயுள் குறையும் என்ற கவலை ஏன் வருகிறது...? போக வேண்டிய நேரத்தில் போய்விட வேண்டியதுதானே...? என்றும் ஞானம் பிறக்கிறது.

கோடை வெப்பம் கொடுமைதான். ஆனால் எனக்கு அதில் கிடைத்த நன்மையை நினைத்து ஆறுதல்பட்டேன்.

நிறைய வாசித்தேன். நிறைய எழுதினேன். எல்லாம் நீண்ட நேரம் அமர்ந்துதான். ஆயுளைப்பற்றி எனக்கென்ன கவலை. இயற்கைக்கு எம்மை தயார் செய்துகொண்டு அதனோடு இணைந்து வாழப்பழகுகின்றோம். வேறு என்ன தான் சொல்வது...?

இதனை எழுதிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது தொலைக் காட்சி செய்தியை பார்த்துவிட்டு ஓடி வந்த மனைவி சொல்கிறாள்: -

“இன்றும் வெய்யில் அதிகமாம் 42 டிகிரிக்கும் மேல் போகும் போலத்தெரிகிறது. உங்கள் முக்கியமான ஆவணங்

களை அத்தியாவசிய மருந்துகளை ஒரு பேக்கில் வைத்து எதற்கும் தயார் நிலையில் இருங்கள்.”

எதற்கு என்று கேட்கிறீர்களா...? காட்டுத்தீ பரவினால் வெளியே ஓடித்தப்புவதற்குத்தான். எங்கள் ஊரிலும் புல் வெளிகள் புதர்கள் யுகலிப்ட்ஸ் மரங்கள் செறிந்திருக்கின்றன.

ஆதனால் - வெய்யில் அதிகரிக்கும் முன்னர் காலை வேளையிலேயே இந்த ஆக்கத்தை எழுதி உடனடியாக ஜீவநதி வாசகர்களுக்கு அனுப்பிவிடுகிறேன். அடுத்த சொல்ல வேண்டிய கதைகள் எழுதுவதற்காகவாவது எனது கணினியை நான்காப்பாற்றிக்கொள்ள வேண்டாமா...?

வெளியே ஓடினால் கணினியுடனும் ஓடுவேன்.

எப்படி இருக்கிறது எங்கள் வாழ்க்கை...?

நடைப்பயிற்சி

“ஒவ்வொரு நாள் நடைப்பயிற்சியின் போதும் பார்க்கின்றேன் - உடல்நலத்திற்காக நடப்பவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்துக் கொண்டேயிருக்கிறது. பயம் தான் அவர்களை நடக்கவைக்கிறது. ஒவ்வொரு அடி வைக்கும் போதும் பதற்றமாகவே நடக்கிறார்கள். பலரது நடையிலும் எரிச்சலும் வேண்டா வெறுப்புமே விஞ்சியிருக்கிறது. நடத்தலின் இனிமையை நாம் உணர்வதேயில்லை.”

இவ்வாறு 2014 ஜனவரி தீராநதி இதழில் தமிழக எழுத்தாளர் எஸ்.ராம கிருஷ்ணன் எதிர்த்திசை என்ற தொடர் பத்தியில் புத்தனோடு நடப்பவர்கள் என்ற தலைப்பில் எழுதியிருக்கும் கட்டுரையில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

நான் அனுபவித்து வாசித்த கட்டுரை. ராமகிருஷ்ணன் சொல்வதில் யதார்த்த பூர்வமான உண்மை இருக்கிறது.

இலங்கை வரும் காலப்பகுதியில் என்னை அதிகம் சிந்திக்கவைத்த விடயங்களில்

இந்த நடைப்பயிற்சியும் முக்கியமானது. முன்னரெல்லாம் நடந்து சென்ற தூரத்துக்கும் கூட தற்காலத்தில் பலருக்கும் ஓட்டோ தேவைப்படுகிறது. எனது பாட்டி ஒரு காலத்தில் சிலாபத்திலிருக்கும் முன்னேஸ்வரத்துக்கும் கதிர்காமம் செல்லும் வழியில் திஸ்ஸமகராமவிலிருந்து கதிர்காமத்துக்கும் நடந்து சென்று திரும்பிய கதைகளை சொல்லியிருக்கிறார்.

நானும் 1963 இல் கதிர்காமத்திலிருந்து செல்லக்கதிர்காமத்திற்கு பாட்டியுடன் நடந்து சென்றிருக்கின்றேன்.

பண்டத்தரிப்பில் வடலியடைப்பில் இப்பொழுதும் ஒரு பழைய காலத்து கதை சொல்வார்கள்.

அந்தக்கதையின் தலைப்பு உமையர் கதிரேசர் இளநி காவிய கதை.

ஒருநாள் உமையர் கதிரேசர் என்பவர் வடலியடைப்பிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் பட்டினத்திற்கு நடந்து சென்றாராம். வழியில் அருந்துவதற்காக கையில் ஒரு இளநியும் எடுத்துக் கொண்டுதான் புறப்பட்டாராம். வழியில் பல இடங்களில் அவர் இளைப்பாறியபோதும் பிறகு இளநி அருந்துவோம், அடுத்த ஊர் வந்தவுடன் அருந்துவோம், யாழ்ப்பாணம் சென்ற பின்னர் அருந்துவோம் என்று நினைத்துக்கொண்டு நடந்தாரே யன்றி அந்த இளநியை வெட்டி தாகசாந்தி செய்யவில்லை.

மீண்டும் மாலையில் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வடலியடைப்புக்கு திரும்புகையிலும் மனதிற்குள் அதேபல்லவிதான். தாகத்திற்காக எடுத்துச்சென்ற இளநியை மீண்டும் காவிக் கொண்டு அவர் வீடு திரும்பிய கதைதான் உமையர் கதிரேசர் இளநி காவிய கதை.

இதில் உண்மை இருந்ததா என்பது தெரியாது. ஆனால் எமது முன்னோர்கள் நடந்து நடந்தே தமது கடமைகளை தொடர்ந்தார்கள் என்பதில் பெரிய உண்மை இருக்கிறது.

இந்தியாவிலிருந்து தோட்டக் கூலிகளாக அழைத்து வரப்பட்ட தமிழ் மக்கள் மலையகத்தில் காடு மேடெல்லாம் ஏறிக்கடந்து நடந்துவந்துதான் இறப்பரும் தேயிலையும்

கொக்கோவும் பயிரிட்டார்கள் என்பது வரலாறு.

காலப்போக்கில் எம்மவருக்கு மட்டுமல்ல உலகடங்கிலும் வாழும் மக்களுக்கு நடைப்பயிற்சி படிப்படியாக குறைந்து தான் விட்டது.

அதனால் ஆயுளும் குறைந்துவிட்டது.

முன்னர் தேவைகளின் நிமித்தமே நடந்தார்கள். ஆனால், இன்றோ தேகாரோக்கியத்திற்காகவே நடைப் பயிற்சியில் ஈடுபடுகிறார்கள்.

நடைப்பயிற்சி ஆரோக்கியத்திற்கு உகந்தது என்று தெரிந்திருந்தாலும் நடப்பதற்கு ஏனோ பஞ்சிப்படுகின்றோம். ராமகிருஷ்ணன் நடைப்பயிற்சி பற்றி மிகவும் சிறப்பாக தீராந்தியில் பதிவு செய்திருக்கிறார்.

அவர் - கௌதம புத்தர். - மகாத்மா காந்தி - தத்துவ ஆசான் ஜிட்டு கிருஷ்ணமூர்த்தி மற்றும் தோரு என்ற அறிஞரின் நடைப்பயிற்சி அனுபவங்களையும் அழகாக விபரிக்கின்றார்.

கடந்த சில வருடங்களில் நான் இலங்கைக்கு பல முறை வந்திருந்தபொழுது நான் கண்ட அற்புதமான காட்சி - பலர் காலையிலேயே நடைப்பயிற்சியில் ஈடுபடுவதுதான். எங்கள் ஊர் நீர்கொழும்பில் கடற்கரைக்கு (பீச்) அருகாமையிலிருக்கும் மைதானத்தில் நானும் மைத்துனரும் காலை 5 மணிக்கே நடைப்பயிற்சியை ஆரம்பித்துவிடுவோம்.

ஒரு நாள் மைதானத்தை சுற்றுவோம். மற்றுமொரு நாள் கொழும்பு வீதி வரையில் சென்று ஊரைச்சுற்றிக் கொண்டு வருவோம். இப்படி பலநாட்கள் அங்கே நடைப் பயிற்சியில் ஈடுபட்டேன். இலங்கையில் வாழ்ந்த காலத்தில் நான் அபூர்வமாகக் காணும் இந்த நடைப்பயிற்சிக் காட்சியை தற்காலத்தில் வெகு சாதாரணமாகவே கண்டேன்.

1972 காலப்பகுதியில் காலிமுகத்திடலில் வீதி நிர்மாணிப்பு பணியில் ஒரு சப் - ஓவசீயராக பணியாற்றிய வேளையில் அங்கு தந்தை செல்வநாயகம், தபால் அமைச்சர் செல்லையா குமாரகுரியர் உட்பட பல அரசியல் தலைவர்கள்

நடைப்பயிற்சிக்கு வருதைக்கண்டிருக்கின்றேன்.

சில வருடங்களுக்கு முன்னர் முல்லைத்தீவு முள்ளியா வளை வித்தியானந்தாக்கல்லூரியில் ஒரு நாள் இரவு தங்க நேரிட்டது. மறுநாள் காலை சிலர் அங்குள்ள மைதானத்தில் நடைப்பயிற்சியில் ஈடுபட்டதைக்கண்டேன். இவ்வாறு எம்மவர்கள் நாடெங்கும் நடைப்பயிற்சியில் ஈடுபடுகிறார்கள் என்றால் ஜிம்முக்கும் செல்கிறார்கள் என்றால் அவர்களையும் இனிப்பும் - கொழுப்பும் ஆக்கிரமித்து விட்டது என்பது தான் காரணம்.

இரத்தத்தில் சுவர்ந்திருக்கும் இனிப்பை தொலைத்துக் கட்ட கொழுப்பை விரட்டியடிக்க நடைப்பயிற்சி மிகச் சிறந்த நண்பன் அல்லது தோழி. அனுபவத்தில் சொல்கின்றேன்.

மழைநாட்கள்தான் நடைப்பயிற்சிக்கு எதிரி.

அவுஸ்திரேலியாவில் குளிர்காலம்தான் எதிரி.

கனடாவில் ஒரு தமிழ் அன்பர் பனிபெய்யும் காலத்தில் நடைப்பயிற்சிக்குச் சென்று தனது செவிமடல் குளிரில் விறைத்துப்போனதும் அதில் கையை வைக்க செவி மடல் கையோடு வந்துவிட்டதாகவும் அறியக்கிடைத்தது.

நடைப்பயிற்சியை வழக்கமாக்கிக்கொள்ளாதவர்கள் ஜிம்முக்குச் சென்று செலவழித்துக்கொண்டிருக்கும் காட்சி வெளி நாடுகளில் மட்டுமல்ல எமது தாயகத்திலும் தொடருகிறது.

நடைப்பயிற்சிக்கு பணச்செலவுகள் இல்லைத்தானே.

நடா ராஜா நடா....

ஆகா... மெல்ல... நட... மெல்ல... நட....

நடையா... இது நடையா... நாடகம் அன்றோ நடக்குது என்றெல்லாம் திரைப்படப்பாடல்களும் இருக்கின்றன.

தனியே நடக்கும் பொழுது நனைவிடை தோயலாம். எம்மை நாமே புலன் விசாரணைக்குட்படுத்தலாம். சுய விமர்சனமும் செய்துகொள்ளலாம். கடந்துசென்ற காலத்தை நினைத்து அகம் மகிழலாம். அந்த நாள் நெஞ்சிலே வந்ததே --- என்று பரவசப்படலாம். எதிர்காலம் குறித்த திட்டங்களை

மனதிற்குள் தீட்டலாம்.

ஆனால் - கடந்த காலமும் கையில் இல்லை. எதிர் காலமும் எம்மிடமில்லை. இருப்பது நிகழ்காலம். இந்நிகழ் காலத்தில் நடைப்பயிற்சியலாவது ஆரோக்கியத்தை தேடு கின்றோமே என்று ஆறுதல்படலாம்.

இலக்கியப்படைப்பாளிகள் எப்பொழுதும் ஆசனத்தில் அமர்ந்தே பேனையும் பேப்பரும் எடுத்து எழுதுகிறார்கள். அல்லது கணினியின்முன்னமர்ந்து விசைப்பலகையில் தட்டி எழுதுகிறார்கள். அவ்வாறு தொடர்ந்து நீண்ட நேரம் அமர்ந்திருப்பதும் ஆரோக்கியத்திற்கு கேடு என்று அறிந்த தகவலை எழுதியிருந்தேன்.

படைப்பாளிகள் சக படைப்பாளியுடன் நடைப்பயிற்சி யில் ஈடுபடும்பொழுது பிடிக்காத மற்றுமொரு படைப்பாளி பற்றியும் உரையாடலாம். அல்லது குறிப்பிட்ட படைப்பாளி யிடத்திலிருக்கும் குறைகளை பட்டியலிட்டு விமர்சிக்கலாம். ஆனால், இந்த இரண்டுபேருக்கும் இடையில் எப்பொழுது முரண்பாடு வெடிக்கும் என்பது இருவருக்கும் அச்சமயம் தெரியாது.

பிறிதொரு நடைப்பயிற்சியில் இன்னார் இன்னாரைப் பற்றி இப்படி ஒரு நாள் சொன்னார் என்று இன்னொரு புதிய நபருடன் நடைப்பயிற்சியில் ஈடுபடலாம். சில நேரங் களில் சில மனிதர்களைத்தான் இலக்கிய உலகில் அன்றாடம் பார்த்து வருகின்றோமே.

இலக்கியவாதிகள் அவ்வாறு புறம்பேசிக் கொண்டிருப் பதை விட்டு விட்டு - அன்று அல்லது அதற்கு முதல்நாள் வாசித்த இலக்கியப்படைப்பு பற்றி உரையாடிக்கொண்டே நடைப்பயிற்சியில் ஈடுபடலாம்.

அவுஸ்திரேலியா - மெல்பனில் பெரும்பாலும் நான் தினமும் மாலையில் சுமார் ஒன்றரை மணிநேரம் ஒரு அழகிய பூங்காவையும் நீண்ட தடாகத்தையும் சுற்றி நடப்பேன். அந்தத்தடாகத்தில் வாத்துக்கள் எண்ணிறைந்து

நீந்திக்கொண்டிருக்கும் காட்சி அலாதியானது. அந்த வாத்துக்கள் தரைக்கு வந்து நடைப்பயிற்சியில் ஈடுபடும். மனிதர்களின் நடமாட்ட அரவம் தெரிந்ததும் தடாகத் தினுள் இறங்கிவிடும்.

மனிதர்களுக்கு மழையும் குளிரும் நடைப் பயிற்சிக்கு எதிரியாக இருப்பதுபோன்று அந்த வாத்துக்களுக்கு மனிதர்கள்தான் எதிரியோ என்றும் நான் யோசிப்பதுண்டு.

அவ்வாறு நடக்கும் பொழுது அடுத்து எதனைப் படிப்பது எதனை எழுதுவது என்று யோசித்துக் கொண்டு தான் நடைப்பயிற்சியில் ஈடுபடுவேன். மனைவியையும் பேச்சுத் துணைக்கு அழைத்துச் சென்றால் நடைப்பயிற்சி பாதி தூரத்தில் நிறைவு பெற்றுவிடும். ஏன் என்று இங்கு சொல்வது அவசியமில்லை. நடைப்பயிற்சியில் இருவர் உலகமும் வேறு வேறு.

மெல்பனில் எனது நல்ல நண்பர் - தன்னை ஒரு எழுத்தாளன் என்று சொல்லிக்கொள்ளவிரும்பாத ஒருவர் இருக்கிறார். பெயர் நடேசன். அவர் ஒரு மிருகமருத்துவர்.

அவரைச் சந்திக்கச் சென்றால் - அவருக்கு ஓய்வு இருந்தால் நடப்போமா..? என்றுதான் முதலில் கேட்பார். அவருடன் பல நாட்கள் நடந்திருக்கின்றேன். அவர் தான் படித்த ஆங்கில நூல்கள் மற்றும் இலக்கிய விமர்சனங்கள் - உலக விவகாரங்கள், அரசியல் - ஆன்மீகம் பரிசுத்த வேதாகமம் - பகவத்கீதை, இராமாயணம் மகாபாரதம் திரைப் படம், தொலைக்காட்சி நாடகங்கள் பற்றியெல்லாம் பேசிக் கொண்டே வருவார். சுமார் இரண்டு மணிநேரங்கள் நடப்போம். அவர் வளர்க்கும் செல்லப்பிராணி ஷண்டி என்ற நாய் எந்தச் சண்டித்தனமும் இல்லாமல் எம்முடன் நடந்துவரும்.

இந்த நடைப்பயிற்சியில் அந்தப்பிராணியும் நாமும் வேறு வேறு உலகங்களில் இருப்போம்.

மற்றும் ஒருவர் கலைஞர் மாவை நித்தியானந்தன். அவரைச் சந்திக்க நேர்ந்தாலும் நடக்கவருமாறு அழைப்பார்.

அவர் மெல்பனில் பாரதி பள்ளி என்ற பாடசாலையை அமைத்து இரண்டு தசாப்தங்களுக்கும் மேலாக சீராக நடத்தி வருபவர். இலங்கையிலும் போருக்குப்பின்னர் சில பயனுள்ள சமூகப்பணிகளில் ஈடுபடுகிறார். அவருடன் நடக்கும்போதும் எனக்கு பல விடயங்கள் தெரியவருகின்றன.

இவர்களுடனான நடைப்பயிற்சி எனக்கு பலன் தந்திருக்கிறது.

கோயம்புத்தூரில் இலக்கிய விமர்சகர் கோவை ஞானியுடனும் எழுத்தாளர் யுகமாயினி சித்தனுடனும் சுமார் ஒரு மணிநேரம் நடைப்பயிற்சியில் ஈடுபட்டேன். கோவை ஞானிக்கு பார்வை போய்விட்டது. அவர் எனது கரம் பற்றியவாறு நடைப்பயிற்சியில் ஈடுபட்டு இலக்கியம் பேசியதை மறக்க முடியவில்லை.

சில வேளைகளில் நான் நேசிக்கும் இலங்கை எழுத்தாளர்களும் அவ்வாறு நடப்பார்களா...? என்றும் யோசிப்பதுண்டு.

நடைப்பயிற்சியை தொடருங்கள். உங்களை அது புதிய உலகத்திற்கு அழைத்துச்செல்லும்.

கனவுகள் ஆயிரம்

ஒருநாள் குளிர் காலைப்பொழுது. மெல்பன் விமான நிலையத்திற்கு பிரிஸ் பேர்ண் சென்ற மனைவியை அழைத்து வருவ தற்காக பேருந்தில் பயணித்துக்கொண்டிருக் கின்றேன். மனைவி பிரிஸ்பேர்ணிலிருந்து மெல்பனுக்கு புறப்படுவதற்கு முன்னர் எனது கைத்தொலைபேசி இலக்கத்திற்கு தொடர்பு கொண்டாள்.

தான் விமானம் ஏறிவிட்டதாக தகவல் சொன்னாள். நானும் மெல்பன் விமானநிலையத் திற்கு வந்துகொண்டிருப்பதாக சொன்னேன்.

இந்த உரையாடல் சில கணங்களில் முடிந்து எனது கைத் தொலைபேசியை அணைத்தபொழுது எனக்கு முன்னாலிருந்த ஒரு பத்து வயதுச்சிறுமி என்னைப்பார்த்து “நீங்கள் தமிழா...?” எனக்கேட்டாள். நான் திடுக்கிட்டுவிட்டேன். முகத்தில் புன்னகையை உதிரவிட்டவாறு ஓம் என்றேன்.

அவள் அருகில் சுமார் ஏழுவயது மதிக் கத்தக்க ஒரு சிறுவன்தான் அதற்குப்பதில்

சொல்லுமாப்போல் நாங்களும் தமிழ்தான் என்று கீச்சக்குரலில் சொன்னான்.

அந்தக் குழந்தைகளுக்கு என்னுடன் உரையாட வேண்டும் போலிருந்ததை அவர்களின் பரவசமான முகம் காண்பித்தது.

எனக்கு ஓரளவு புரிந்துவிட்டது.

இந்த நேரத்தில் எங்கே போகிறீர்கள்... ? எனக் கேட்டேன்.

ஸ்கூலுக்குப்போகிறோம் என்றும் தாங்கள் தங்களது பெற்றோர்களுடன் அவுஸ்திரேலியாவுக்கு படகில் வந்ததாகவும் சொன்னார்கள்.

அந்தக்குழந்தைகளின் உருவமும் வெளிப்படையான குரலும் என்னை நெகிழ்ச்செய்துவிட்டன.

இலங்கையில் மட்டக்களப்பிலிருந்து வந்திருப்பதாகவும் தாய் தந்தை மூன்று வயதில் ஒரு தம்பி தங்களுடன் சேர்த்து மொத்தம் ஐந்துபேர் என்றும் சிறிதுகாலம் டார்வின் மாநிலத்தில் ஒரு தடுப்புமுகாமில் தங்களை வைத்திருந்ததாகவும் தற்பொழுது வெளியே விட்டிருப்பதாகவும் அருகில் புரோட் மெடோஸ் என்ற நகரத்தில் ஒரு வீட்டில் இருப்பதாகவும் படகுப்பயணத்தில் கடலில் இருபத்தியொரு நாட்கள் கழிந்ததாகவும் அந்தச்சிறுமி அழகிய தமிழில் சொன்னாள்.

எனக்கு அவள் பேசப்பேச மனதுக்குள் இனம்புரியாத கலக்கமும் பச்சாதபமும் ஊறத்தொடங்கியது. தொண்டையும் அடைத்தது.

அவள் - அடுத்து என்னிடம் கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் சொல்லத்தெரியாமல் ஒரு கணம் திணறிப்போனேன்.

“எங்களை இங்கே தொடர்ந்து இருக்க விடுவாங்களா...?” எனக்கேட்டாள்.

“அதைப்பற்றி இப்பொழுது யோசிக்க வேண்டாம் அம்மா. உங்களுக்கு இருப்பதற்கு வீடும் கொடுத்து அம்மா அப்பாவுக்கு செலவுக்கும் பணம் தருகிறார்கள்தானே அதனால்

எந்தக்கவலையும் இல்லாமல் நன்றாகப்படியுங்கள். நீங்கள் நன்றாகப்படித்தால் அதுபோதும்.”

- எனச்சொல்லிவிட்டு அவர்கள் இருவரும் படிக்கும் பாடசாலை பற்றி கேட்டேன். பாடசாலை நன்றாக இருப்பதாகவும். சில சினேகிதர்கள் கிடைத்திருப்பதாகவும். அவர்கள் பேசும் ஆங்கிலத்தை உடனடியாக புரிந்துகொள்வதுதான் சிரமம் என்றும் அந்தச்சிறுமி சொன்னாள்.

எல்லாம் போகப்போக சரியாகிவிடும். நன்றாகப் படியுங்கள். பஸ் பயணங்களில் கவனமாக இருக்க வேண்டும். ஏறும் பொழுதும் இறங்கும்பொழுதும் தெருவைக்கடக்கும் பொழுதும் அவதானம் தேவை - என்று முன்னர் ஒரு காலத்தில் எனது குழந்தைகளுக்குச் சொன்னதைச்சொன்னேன்.

அவர்கள் இறங்கவேண்டிய இடம் வந்ததும் எழுந்து - நாங்க வாரோம் அய்யா எனச்சொல்லிவிட்டு விடை பெற்றார்கள்.

அந்தக்காலைப்பொழுதில் குளிர்காற்றுடன் அந்தக் குழந்தைகள் எனக்கு கையசைத்துக்கொண்டு சென்ற காட்சி இன்னும் மனக்கண்ணில் படிந்திருக்கிறது.

அந்தச்சிறுமி என்னிடம் கேட்ட அந்தக்கேள்விக்கு மாத்திரம் எனக்கு இன்னமும் விடை கிடைக்கவில்லை.

அதே கேள்வியுடன்தான் நானும் என்னைப்போன்று இந்த கடல் சூழ்ந்த கண்டத்துக்கு வந்த ஆயிரமாயிரம் பேரும் ஒரு காலகட்டத்தில் வாழ்ந்தோம்.

எங்களை இங்கே இருக்கவிடுவார்களா...? மில்லியன் டொலர் பெறுமதியான கேள்வி.

ஒரு காலத்தில் இந்தியவம்சாவளி மக்களை “கள்ளத் தோணி” என்று ஏளனம் செய்தவர்கள் இருந்தார்கள். நண்பர் மாத்தளை கார்த்திகேசுவின் ஒரு நாடகத்தில் ஒரு காட்சியில் இப்படி ஒரு வசனம் - “என்னை கள்ளத்தோணி... கள்ளத் தோணி... எண்டு சொல்றாங்க... நான் கடலையே பார்த்த தில்லீங்க”

காலம் சுழன்றது.

இலங்கையில் போரின் உக்கிர தாண்டம் தொடங்கியதும் தமிழ் மக்கள் படகுகளில் இராமேஸ்வரம் தனுஸ்கோடிகீழ்க்கரை மார்க்கமாக தமிழ்நாடு மண்டபம் முகாமுக்கு ஆயிரக்கணக்கில் சென்றார்கள்.

காலம் மீண்டும் சுழன்றது.

முப்பது ஆண்டுகாலப்போர் முடிவுக்கு வந்தபின்னரும் மக்கள் படகுகளில் ஏறினார்கள். இந்தியாவுக்கு அல்ல. அவுஸ்திரேலியாவுக்கு.

படகுகளில் அவர்கள் வந்த மார்க்கம் மலேசியா இந்தோனேசியா.

ஆனால், இவர்களை எம்மவர் போன்று கள்ளத்தோணி என்று சொல்லாமல் Boat People என்று நாகரீகமாக இங்குள்ள வெள்ளை இனத்தவர்களும் இந்நாட்டின் ஊடகங்களில் செய்தி வாசிப்பவர்களும் அழைக்கின்றனர்.

எனது அப்பாவும் ஒரு காலத்தில் அதாவது 1940 களில் தமிழ்நாடு பாளையங்கோட்டையிலிருந்து சில நண்பர்களுடன் “தோணி” ஏறித்தான் புத்தளம் கற்பிட்டியில் கரையொதுங்கினாராம்.

அமெரிக்காவையும் கியூபாவையும் அவுஸ்திரேலியாவையும் கண்டு பிடித்தவர்களும் படகுகளில் வந்தவர்கள் தான். இந்தியாவிலிருந்து தனது தோழர்களுடன் இலங்கை வந்த விஜயனும் படகில்தான் பயணித்தான். கடலோடிகள் கண்டுபிடித்த நாடுகள்தான் அநேகம்.

சுமார் 230 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் கப்டன் குக் என்பவர் படகொன்றில்வந்து கண்டு பிடித்த கண்டம்தான் இந்த அவுஸ்திரேலியா. இங்கிலாந்திலிருந்து குற்றவாளிகளை படகில் ஏற்றிவந்து இறக்கும் தேசமாக இருந்த இந்த கங்காரு நாட்டை கைதிகள் கண்டடைந்த நாடு எனவும் சொல்வார்கள். இன்று இந்தப்பெரிய தேசம் பல் தேசிய இனங்கள் சங்கமித்த பல்லின கலாசார நாடாக மாறிவிட்டது.

நான் அன்று காலைப்பெழுதில் சந்தித்த அந்த இரண்டு குழந்தைகளும் இந்த இனங்களுக்குள் இணைந்துவிட்டார்கள்.

கடந்த சிலவருடங்களுக்குள் நூற்றுக்கணக்கான படகுகள் அவுஸ்திரேலிய கடல் பிராந்தியத்துக்குள் அத்துமீறி பிரவேசித்து பதவியிலிருந்த அரசுக்கும் தற்பொழுது பதவியிலிருக்கும் லிபரல் அரசுக்கும் பெரிய தலையிடியாகிவிட்டது. இங்கு அனைத்து ஊடகங்களிலும் மிக முக்கிய செய்தியாகி விட்டது இந்த படகு மக்கள் விவகாரம்.

தேர்தல் காலத்தில் பிரசாரத்துக்கும் இந்தப்படகு மக்களின் பிரச்சினையும் பேசுபொருளாகியது. இலங்கைக்கும் மலேசியா இந்தியா இந்தோனேஷியாவுக்கும் இது பாரிய பிரச்சினையாகிவிட்டது. அவுஸ்திரேலியா பாராளுமன்றத்தில் இந்த அகதிகள் விவகாரம் வாதப்பிரதிவாதமாகியுள்ளது.

படகுகளில் வந்தவர்களை தடுப்பு முகாம்களில் வைத்திருந்து அவர்களை விசாரிக்க குடிவரவு - குடியகல்வு அதிகாரிகளை மேலதிகமாக நியமித்துள்ள அவுஸ்திரேலியா அரசு, நாட்டுக்குள் ஏராளமான இலங்கைத் தமிழர்கள் வந்தமையினால் தமிழ்-ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பாளர்களையும் அதிகாரிகளுடன் அந்த முகாம்களுக்கு அழைத்துச் செல்கிறது.

சில வருடங்களுக்கு முன்னரும் இப்படித்தான் ஒரு படகில் சுமார் 83 இலங்கைத் தமிழ் இளைஞர்கள் வந்து விட்டார்கள். அவர்களும் கிறிஸ்மஸ் தீவில் தடுத்து வைக்கப்பட்டார்கள். நான் வசிக்கும் மெல்பனிலிருக்கும் சில மனித உரிமை அமைப்புகள், இங்குள்ள குடிவரவு திணைக்கள வாயிலில் ஒரு அமைதி ஆர்ப்பாட்டத்தில் ஈடுபட்டார்கள். அந்த இளைஞர்களுக்கு இந்த நாட்டிற்குள் வருவதற்கு அரசு அனுமதிக்கவேண்டும் என்பதுதான் அந்த ஆர்ப்பாட்டத்தில் முன்வைக்கப்பட்ட கோரிக்கை. அதில் நானும் பல சிங்கள தமிழ் அன்பர்களும் கலந்துகொண்டோம். தடுத்துவைக்கப்பட்ட அந்த இளைஞர்களுக்காக தமிழ்த்திரைப்பட சி.டி.க்களும் தமிழ் பத்திரிகை, இதழ்கள், புத்தகங்களும் ஒரு

மொழிபெயர்ப்பாளர் ஊடாக கொடுத்து அனுப்பினேன்.

அரசுக்கு பலதரப்பிலும் விடுக்கப்பட்ட அழுத்தத் தினால் அந்த இளைஞர்களுக்கு இந்த நாட்டுக்குள் வருவதற்கும் இந்த நாட்டு வதிவிட உரிமை கிடைப்பதற்கும் அனுமதி கிடைத்தது.

அவர்களில் சிலரைச்சந்தித்துமிருக்கின்றேன். நான் அங்கம் வகிக்கும் ஒரு மனித உரிமைகள் அமைப்பு சர்வதேச அகதிகள் வாரம் ஒன்றில் அந்த இளைஞர்களுக்காக, ஒரு வரவேற்பு இராப்போசன விருந்தையும் இசை நிகழ்ச்சியையும் ஒழுங்கு செய்தது. ஆனால் - விரல் விட்டு எண்ணக் கூடிய இளைஞர்கள்தான் வந்தார்கள்.

வராதவர்கள் சொன்ன காரணம் “நாம் இப்போது அகதிகள் இல்லை” - “ஆறு கடக்கும் வரைதான் அண்ணன், தம்பி கதை” தான் ஞாபகத்துக்கு வந்தது. குறிப்பிட்ட 83 தமிழ் இளைஞர்களுக்கும் இந்த நாடு அகதி அந்தஸ்து கொடுத்து இங்கு வாழ்வதற்கும் அனுமதித்தபின்னர், ஆட்களை படகுகளில் கடத்தும் வியாபாரிகள் அதிகரித்தனர்.

இலங்கை - இந்தியா உட்பட சில நாடுகளிலிருந்தும் உயிரைப்பணயம்வைத்து வந்தவர்களில் நான் அன்று சந்தித்த இரண்டு குழந்தைகளும் அடக்கம்.

கொலம்பஸ்ஸும் வாஸ்கொட காமாவும் இடிண்பட்டு டாவும் கப்டன் குக்கும் இப்படித்தான் ஒரு காலத்தில் உயிரைப் பணயம் வைத்து வந்து நாடுகளை கண்டு பிடித்திருப்பார்கள்.

அவர்கள் காட்டிய வழியில் வந்தவர்கள் நடந்து உருவாக்கிய ஒற்றையடிப்பாதைகள்தான் இன்று பெரிய வீதிகளாகவும் அகலப்பாதைகளாகவும் துரிதகதி ஓட்டத்துக்குரிய Free Way களாகவும் எமது பயணத்திற்கு உதவுகின்றன.

அவ்வாறு முன்னொரு காலத்தில் இந்தக் கண்டத்துக்குள் வந்தவர்கள் சுமந்து வந்த கனவுகள் ஆயிரம். அவற்றில் எத்தனை நனவாகின என்பது அவரவர்க்கே

வெளிச்சம்.

எங்களை இங்கே இருக்க விடுவாங்களா...? என்ற அந்தக் குழந்தைகளின் அந்தப்பெறுமதியான ஆயிரம் கனவுகளுடன் இணைந்த கேள்வியைத்தான் தடுப்பு முகாம்களுக்குள் இருப்பவர்களும் தற்காலிக விசா அடிப்படையில் வெளியே விடப்பட்டு அரசு உதவியுடன் பராமரிக்கப்படுபவர்களும் தினம் தினம் பொழுது விடிந்ததும் தமக்குத்தாமே கேட்டுக் கொள்வதுடன் பிறரைச்சந்திக்கும் பொழுதும் கேட்டுக்கொள்கிறார்கள்.

பல நாட்கள் உப்புக்காற்றை சுவாசித்தவாறு உயிரைப் பணயம் வைத்து அரைகுறை உணவுடன் உறக்கம் இன்றி படகிலே வாந்தியும் எடுத்து கரையை தொடுவோமா என்று ஏக்கப்பெருமூச்சுவிட்டவாறு கடவுளே எங்களை காப்பாற்று என்ற ஓயாத ஓலத்துடன் வந்து சேர்ந்தவர்களின் கனவுகள் ஆயிரம்தான்.

அந்தக்காலைப்பொழுதில் பாடசாலைக்குச் செல்லும் பொழுதும் அந்தக்குழந்தையிடம் கல்வி பற்றிய சிந்தனையை விட தொடர்ந்தும் இங்கே இருக்கமுடியுமா என்ற சிந்தனை தான் அதிகமாக இருந்தது. விடைதெரியாத அந்தக் கேள்வியை நானும் ஒரு காலத்தில் ஆயிரம் கனவுகளுடன் கடந்து வந்திருக்கின்றேன்.

அதுபோன்று அந்தக்குழந்தைகளும் அந்தக்கனவுகளைக் கடந்து வேறு கனவுகளை சுமக்கும் காலம் வர வேண்டும்.

அந்தக்குழந்தைகள் தமது பெற்றோருடன் படகில் வந்த பாதையை மறக்க மாட்டார்கள். அதனால் அவர்கள் செல்லும் பாதை இருட்டாக இருக்கமாட்டாது எனத்திடமாக நம்புகின்றேன்.

நம்பிக்கை

சக மனிதர்களிடத்தில் ஒருவருக்கு நம்பிக்கை குறையும்பொழுது, அவர் புதிய நம்பிக்கையைத் தேடிச்செல்வது இயல்பு. நானறிந்தமட்டில் இவ்வாறு நம்பிக்கை இழந்த பல பெண்கள், பெண்ணிலைவாதி களாகவும் விரக்தியின் விளிம்புக்குச்சென்று மன அழுத்த நோயாளிகளாகவும் மதம் மாறிய வர்களாகவும் பொதுநலப்பணிகளில் ஈடுபடு பவர்களாகவும் தங்களை மாற்றிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இதுவிடயத்தில் ஆண்கள் சற்று வித்தி யாசமானவர்கள். ஒரு பஸ் இல்லையென்றால் மற்றுமொரு பஸ்ஸில் தொற்றி ஏறி பயணத்தை தொடருவார்கள். ஒரு நட்பை இழந்தால், புதிய சிநேகிதம் தேடிக்கொள்வார்கள்.

குடும்பம், தொழில், இலக்கியம் மற்றும் பொதுப்பணிகளில் எவருக்கும் எதிர் பாராத சம்பவங்கள் பல நிகழ்ந்திருக்கலாம். அவ்வாறு நடந்த ஒரு சம்பவம்தான் இந்த அங்கம் எழுதுவதற்கும் அடிப்படை.

நான் சம்பந்தப்பட்ட இலங்கை மாணவர் கல்வி நிதியத்தின் ஆண்டுப் பொதுக்கூட்டத்திற்கான அழைப்பிதழ்களை உறுப்பினர்களுக்கு தபாலில் அனுப்பிவிட்டு, ஆண்டறிக்கையை தயார் செய்தேன். 50 பக்கங்கள் வந்து விட்டன.

பல உதவி பெற்ற மாணவர்கள் பல்கலைக்கழக பட்டப் படிப்பை பூர்த்திசெய்து வேலைவாய்ப்புகளை பெற்றிருந்த தனாலும் அறிக்கையில் குறிப்பிட்ட தகவல்களை பதிவு செய்ய நேர்ந்தமையால் இந்தப் பக்க அதிகரிப்பு நேர்ந்துவிட்டது.

வழக்கமாக அறிக்கை அச்சிடும் Office Works என்ற நிறுவனத்திற்குச்சென்றேன். அந்த நிறுவனம் சில மாதங்களுக்கு முன்னர் மூடப்பட்டிருந்தது தெரியவந்தது. பின்னர் கணினியில் ஆராய்ந்து எமது ஊருக்கு சமீபமான மற்றுமொரு Office Works நிறுவனத்திற்குச்சென்று பிரதிகளை அச்சிடுவதற்கு மூலப் பிரதியையும் அது எவ்வாறு பைண்ட் செய்யப்பட வேண்டும் என்பதற்கு ஆதாரமாக கடந்த ஆண்டின் ஆண்டறிக்கையையும் அறிக்கையின் முகப்பு - பின்புற அட்டைக்கு பிறிதொரு வண்ணத்தில் காகிதமும் தெரிவு செய்து கொடுத்து விட்டு வீடு திரும்பியிருந்தேன்.

இரண்டு நாட்களில் அச்சிடும் வேலை முடியும் என்று சொன்ன அச்சகத்தினர், எனது கைத்தொலைபேசி எண்களையும் பெற்றுக்கொண்டு அனுப்பிவிட்டனர். இரண்டு நாட்களின் பின்னர் ஒரு காலைப்பொழுதில் “பிரதிகள் தயார்” என்று அழைப்பு வந்தது. பஸ் ஏறி, ரயில் ஏறி மீண்டும் பஸ் ஏறி குறிப்பிட்ட பொதுநலப்பணிக்காக பயணித்தேன்.

குறிப்பிட்ட Office Works சென்றால் எனக்கு ஏமாற்றமே மிஞ்சியது. அவர்கள் புதிய ஆண்டறிக்கையை அச்சிடாமல், முன்னுதாரணத்திற்கு வழங்கியிருந்த பழைய அறிக்கையையே மீண்டும் நான் தெரிவுசெய்துகொடுத்த புதிய வண்ணக் காகிதத்தை அறிக்கையின் அட்டையாக்கி அச்சிட்டிருந்தனர். பணமும் செலுத்தி பற்றுச்சீட்டும் பெற்றதன் பின்னரே தவறைக்

கண்டுபிடித்தேன்.

நான் சொன்னது ஒன்று. நடந்திருப்பதோ வேறு ஒன்று.

குறிப்பிட்ட அச்சப்பணியை செய்திருந்த பெண் ஊழியர் அன்றையதினம் பணிக்கு வந்திருக்கவில்லை. தங்களது தவறை ஒப்புக்கொண்ட அச்சகத்தினர், மீண்டும் சரியாக அனைத்து பிரதிகளையும் அச்சிட்டுத் தருவதாகச் சொன்னார்கள்.

மீண்டும் இதற்காக தொலைவிலிருந்து வந்து அலைய முடியாது, எனக்கு இரண்டு மணிநேரங்களில் தரவேண்டும், அதுவரையில் இங்கேயே நிற்கிறேன் எனச்சொன்னேன்.

என்னை விருந்தினர் அறையில் அமரச்செய்து, தேநீரும் தந்து உபசரித்துவிட்டு மீண்டும் ஆண்டறிக்கையை அச்சிடும் பணியை ஆரம்பித்தார்கள்.

பாவி போகும் இடமெல்லாம் பள்ளமும் திட்டியும் என்று ஊரில் சிலர் சொல்வதுதான் எனக்கு நினைவுக்கு வந்தது. ஏன் இப்படியெல்லாம் எனது வாழ்வில் வீண் அலைச்சல்கள் வருகின்றன...? என்ன பாவம் செய்தேன்...? என்று என்னை நானே சுயவிமர்சனம் செய்துகொண்டேன்.

அந்த பிரம்மாண்டமான Office Works இன் ஏனைய பகுதிகளை சுற்றிப்பார்த்து பொழுதைப்போக்கினேன். நவீன மேசைகள், கணினிகள், காகிதாதிகள் அலுவலகங்களில் பயன்படுத்தப்படும் சாதாரண அழி இரப்பர் முதல் போட்டோ கொப்பி இயந்திரங்கள், படங்கள் பிரிண்ட் செய்யும் கணினிகள் உட்பட எண்ணிறைந்த உபகரணங்கள், கருவிகள் அங்கே விற்பனைக்கு இருக்கின்றன. அனைத்தையும் வேடிக்கை பார்த்து பொழுதை போக்கினேன்.

இரண்டு மணிநேரத்தின் பின்னர் அச்சகப்பிரிவுக்கு வந்து பார்த்தேன் எனது ஓடர் முடிந்திருக்கவில்லை. அருகே ஒரு ஆசனத்தில் அமர்ந்தேன்.

குறிப்பிட்ட பிரிவில் ஏற்கனவே என்னைப்போன்று

தமது அச்சிடும் ஓடர்களை கொடுத்திருந்த சில வாடிக்கை யாளர்கள் வரிசையில் நின்றார்கள்.

அதில் நடுத்தரவயது பெண்ணொருவர், அடிக்கடி என்னைப்பார்த்து புன்முறுவல் சிந்தினார். இலங்கையர்தான் என்ற தோற்றம். நானும் பதிலுக்கு முகத்தில் புன்னகையை வரச்செய்துவிட்டு முகத்தை திருப்பிக்கொண்டேன்.

அந்தப்பெண், வரிசையிலிருந்து விலகி என்னருகே வந்து, ஆங்கிலத்தில் “ஸ்ரீலங்காவா...?” எனக்கேட்டார்.

ஆம் என்றேன். “சிங்களம் பேச முடியுமா?” என்றார். அதற்கும் நான் ஆம் என்றேன்.

“உங்களை எங்கோ பார்த்தமாதிரி இருக்கிறது. முதலில் உடனடியாக எங்கே என்பது தெரியாவிட்டாலும் தற் பொழுது அருகிலிருந்து பார்த்ததும் நினைவுக்கு வந்துவிட்டது.” என்றார்.

“எங்கே பார்த்தீர்கள்?”

“இங்கு வெளியாகும் சிங்கள இதழ்களில் உங்கள் படமும் உங்கள் எழுத்துக்களும் பார்த்திருக்கின்றேன். நீங்கள் தானே முருகபூபதி என்றார்”

இதற்கும் நான் ஆம் என்று தலையாட்டினேன்.

“உங்களிடம் தமிழ் மொழி கற்ற ஒரு பெளத்த பிக்குவைப் பற்றி எழுதியிருந்தீர்கள். ஆங்கிலத்திலும் சிங்களத்திலும் அந்தக்கட்டுரை வெளியாகியிருந்தது உங்கள் படத்துடன். அது நல்ல கட்டுரை. உங்களதும் மற்றும் ஒருவர தும் சிங்கள மொழிபெயர்ப்பு புத்தகங்களின் வெளியீட்டுச் செய்திகளையும் அந்த சிங்கள இதழ்களில் படித்திருக்கிறேன். மற்றவர் நடேசன்தானே...? அவரது சமணலவெவ (வண்ணாத்திக்குளம்) தொடர்கதையை பஹண என்ற இதழில் படித்துவருகின்றேன்.” என்றார் அந்த முன்பின்தெரியாத சிங்களப்பெண்.

பின்னர் தனது பெயரையும் சொல்லிவிட்டு, தனது அப்பா ஒரு காலத்தில் கிழக்கு இலங்கை காகித ஆலைக் கூட்டுத்

தாபனத்தில் அதன் தலைவர் கே. சி. தங்கராசா என்பவரின் கீழே பணியாற்றியவர். அந்தப்பெரியவர் மிகவும் நல்ல மனிதர் என்று அப்பா அடிக்கடி சொல்வார். அவருடன் பேசிப்பழகி எங்கள் அப்பாவும் நன்றாக தமிழ் பேசக்கற்றுக்கொண்டார். எனக்கும் கொஞ்சங் கொஞ்சங் தமிழ் தெரியும்” என்று சொல்லி சிரித்தார்.

பின்னர் அந்தப்பெண் சொன்ன தகவல்கள்தான் எனக்கு வியப்பைத்தந்தன.

கொழும்பில் மாநகர சபையின் நிருவாகத்தின் கீழ் இருந்த ஒரு அநாதைகள் இல்லத்தில் தாதியாக பணியாற்றியவர். பௌத்த மதம். சிவபெருமானில் ஆழ்ந்த நம்பிக்கை. ஈஸ்வர தெய்யோதான் அவரது வாழ்வின் வழிகாட்டி. அவுஸ்திரேலியாவுக்கு வந்து தொழில், வீடு தேடுவதில் பல சிரமங்களை சந்தித்தவர். அடிக்கடி ஈஸ்வரதெய்யோவை கனவில் காண்பவர். டண்டிநொங் என்ற இடத்தில் கணவர் மகளுடன் வாடகை வீட்டில் வாழ்ந்தவர். டண்டிநொங் கிற்கு சமீபமாகவிருக்கும் கரம்டவுண்ஸ் என்ற இடத்தில் அமைந்த சிவா - விஷ்ணு கோயிலுக்கு அடிக்கடி சென்று ஈஸ்வர தெய்யோவை வழிபட்டவர். தனக்கும் கணவருக்கும் நல்ல தொழில் கிடைக்கவேண்டும் வசிப்பதற்கு ஒரு வீடுவாங்க வேண்டும் என்று மனம் உருகி பிரார்த்தனை செய்தவர். ஈஸ்வர தெய்யோவின் கருணையினால் குறிப்பிட்ட சிவா- விஷ்ணு கோயில் அருகிலேயே தமது வசதிக்குத்தகுந்த விலையில் நல்ல வீடும் தொழிலும் கிடைத்துவிட்டது. எல்லாவற்றுக்கும் அந்த ஈஸ்வர தெய்யோதான் காரணம்.

அவர் தனது ஈஸ்வர தெய்யோ நம்பிக்கையை சொன்ன பொழுது உணர்ச்சிவசப்பட்டு கண்ணீரும் சிந்தினார்.

“எதிர்பாராத விதமாக உங்களை நான் இன்று சந்தித்ததற்கும் அந்த ஈஸ்வர தெய்யோதான் காரணம்.” எனச்சொன்னபோது அவரது முகத்தில் தோன்றிய பரவசம் என்னை வியப்படையச்செய்தது.

“உங்களது அமைப்பின் ஆண்டறிக்கை மட்டுமல்ல எனது மகளுடைய கல்வி சார்ந்த ஒப்படை (Assignment) அச்சிடுவதில் ஏற்பட்ட தாமதம்கூட தெய்வ மகிமைதான். அந்தத் தாமதம் நன்மையை செய்திருக்கிறது. சிங்கள இதழ்களில் உங்களது இன நல்லிணக்கம் தொடர்பான கட்டுரைகளை படித்துவிட்டு, எப்படி உங்களை சந்திப்பேன் என்று பலநாட்கள் யோசித்தேன். பாருங்கள் இன்று எதிர் பாராதவிதமாக உங்களை இங்கு சந்திக்கின்றேன். உங்களுடைய மதக்கசெவனெலி மொழிபெயர்ப்பு நூல் ஒன்று வேண்டும்.” எனச்சொல்லிவிட்டு, என்ன விலை...? எனக்கு ஒரு பிரதிதரமுடியுமா...? தபாலில் அனுப்புங்கள்.” என்றார்.

“அதன் விலை ஏழு வெள்ளிகள் ஐம்பது சதம். உங்கள் முகவரி தாருங்கள் அனுப்பிவைக்கின்றேன்.” எனச்சொன்னதும் உடனே பத்துவெள்ளிகள் பச்சைநிற டொலர் நோட்டை நீட்டினார்.

மிகுதிப்பணத்தை நான் கொடுத்ததும், “வேண்டாம் தபாற்செலவுக்கு வைத்திருங்கள். எனச்சொல்லிவிட்டு, எமது கல்வி நிதியத்தின் ஆண்டறிக்கை பிரதியும் கேட்டார். தாமும் அந்த நற்பணிக்கு உதவ விருப்பம். கல்விக்குச்செய்யும் உதவியும் நான் வணங்கும் ஈஸ்வர தெய்யோவின் கருணைதான்.” என்றார்.

விடைபெறும்பொழுது “மீண்டும் சந்திப்போம். இன்றைய நாளை நான் என்றைக்கும் மறக்கமாட்டேன். உங்களுக்காகவும் உங்களது அமைப்பின் பராமரிப்பி லிருக்கும் பிள்ளைகளுக்காகவும் நான் தினமும் ஈஸ்வர தெய்யோவிடம் பிரார்த்திப்பேன்.” என்று கண்கள் மின்னச்சொல்லிவிட்டு அங்கிருந்து அகன்றார்.

தேசிய ஒருமைப்பாடு, இன நல்லிணக்கம் பற்றி யெல்லாம் நான் பேசியும் எழுதியும் வந்தவேளைகளில் குறுகிய தமிழ்த்தேசியவாதமும் இனவாதமும் பேசிவரும் பலரால் கடுமையாக விமர்சிக்கப்பட்டிருக்கின்றேன்.

எனினும் அதற்காக என்றைக்கும் அலட்டிக் கொண்ட
தில்லை.

சுந்தரராமசாமி தனது ஜே.ஜே சில குறிப்புகள் நாவலில்
ஓரிடத்தில் இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறார்:

தனக்கு ஏற்படக்கூடிய பெரும் பாதிப்பைப்பற்றிச்
சிறிதும் கவலைப்படாமல் ஒருவன் எதிர்நிலையிலிருந்து பேச
முற்படும்போது அவன் பேச்சை நாம் கூர்ந்து கவனிக்க
வேண்டும்.

அந்தச்சந்திப்புக்கு முன்னர் எனக்கு அறிமுகமேயற்ற
அந்தப்பெண்ணுக்கு ஈஸ்வர தெய்யோவின் மீது நம்பிக்கை,
எனக்கோ இந்தத்தருணத்தில் சுந்தரராமசாமியின் அந்தக்
கருத்தில் நம்பிக்கை.

வீடு திரும்பியவுடன் அந்தப்பெண்ணுக்கு எனது
மொழி பெயர்ப்பு நூலை தபாலில் அனுப்பிவைத்தேன். நூல்
கிடைத்தமை பற்றி மகிழ்ச்சியுடன் தொலைபேசியில்
சொன்னார்.

எனது சகோதரிகள் வட்டத்தில் தற்பொழுது அந்தப்
பெண்ணும் இணைந்துள்ளார்.

ஸ்கைப்பில் பிள்ளை பராமரிப்பு

மனிதர்கள் பிறந்து வளர்ந்து முதுமையடைவதற்குள் அவர்களின் உடலில் உணர்வில் சிந்தனையில் மாற்றங்கள் தோன்றுவது இயல்பு. இந்த 21 ஆம் நூற்றாண்டு கணினியில் புதிய பாய்ச்சல்களை அறிமுகப்படுத்தி விட்ட தனால் உலகம் நன்றாகச்சுருங்கி விட்டது.

தங்கள் வாரிசுகளை புலம்பெயரச் செய்து விட்டு அவர்களையும் அவர்கள் பெற்றெடுத்த பேரப்பிள்ளைகளையும் ஸ்கைப்பில் பார்த்து உரையாடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

பேரன் பேத்திகளின் படங்களையும் பிறந்தநாள் கொண்டாட்டங்களை ஒளிப்படமாகவும் இறுவட்டுகளாகவும் எடுத்து புலம்பெயர்ந்த வாரிசுகள் அனுப்பிய காலம் ஓடி விட்டது. தற்போது குறிப்பிட்ட ஒளிப்படங்களும் இறுவட்டுகளும் முகப்புத்தகங்களில் உடனுக்குடன் ஏற்றப்படுகிறது.

கணினி வசதியுள்ள முதிய தலைமுறை பார்த்து பரவசமடைகிறது.

1990 ஆம் ஆண்டில் மல்லிகை 25

ஆவது ஆண்டுமலரில் தலைமுறைகள் என்ற தலைப்பில் நான் எழுதிய கட்டுரை தற்போது நினைவுக்கு வருகிறது.

இலங்கையில் நீர்கொழும்பில் எங்கள் வீட்டு முற்றத் திற்கு மேயவந்த பன்றி ஒன்றை கல்லால் அடித்து விரட்டும்படி எனது மனைவி மூத்த மகளுக்குச்சொன்னாள். அப்போது அவளுக்கு பத்து வயது. அவள் மறுத்துவிட்டாள். காரணம் கேட்டதற்கு அவள் சொன்ன பதில் வித்தியாசமானது.

“பன்றி எங்கள் சிவபெருமான். அவர் பன்றிக் குட்டி களுக்கு பால் கொடுத்திருக்கிறார்.” என்று சொன்ன மகள் 1991 ஆம் ஆண்டு அவுஸ்திரேலியாவுக்கு வந்து தற்பொழுது திருமணமும் முடித்து குழந்தைகளுக்கும் தாயாகிவிட்டாள். தலைமுறைகள் கட்டுரையில் நான் பதிவுசெய்த அவளது இளமைப்பருவத்து சிந்தனை பற்றி நினைவுபடுத்தியபோது அவளுக்கு சிரிப்பு வந்தது.

1991 இல் அவளுடன் வந்த எனது மகனுக்கு அப்பொழுது நான்கு வயது.

திருஞானசம்பந்தருக்கு, சீர்காழியில் தேவலோகத்தி லிருந்து வந்த சிவபெருமான் மனைவி உமாதேவியார் பால் கொடுத்தகதையை சொல்லி தோடுடைய செவியன் தேவாரமும் மனப்பாடம் செய்ய பயிற்சி அளித்த மனைவியிடம், “அம்மா அந்த உமாதேவியார் அதாவது மிஸிஸ் சிவபெருமான் சோமாலியாவுக்கும் எதியோப்பியாவுக்கும் சென்று அங்கு பால் இல்லாமல் வாடும் குழந்தைகளுக்கு பால் கொடுக்க மாட்டார்களா?” - என்று கேட்டான்.

அவனுக்கு தற்போது 30 வயது. அவுஸ்திரேலியாவில் பாதுகாப்புச்சேவையில் பணியிலிருக்கின்றான். அவனிடம் அந்த சம்பவத்தை நினைவுபடுத்தியபோது அவனும் சிரித்தான்

இப்படி ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும் சுவாரஸ்யமான சம்பவங்கள் ஏராளமாக நிரம்பியிருக்கலாம்.

மனித நாகரீகம் தோன்றியபோது உருவான அல்லது மக்களினால் உருவாக்கப்பட்ட தெய்வங்கள் இன்றும்

அப்படியே இருக்கிறார்கள். அதே சமயம் இந்த நூற்றாண்டில் அவர்களின் எண்ணிக்கையும் பல்கிப்பெருகிவிட்டது. நோய்களின் பெயர்கள் அதிகரித்திருப்பதுபோன்று தெய்வங்கள் மற்றும் சாமியார்களும் அதிகரித்துவிட்டனர்.

கடந்த நூற்றாண்டில் எமக்குத்தெரிந்தது, காசநோய். புற்றுநோய், எயிட்ஸ்.

இப்பொழுது டெங்கு, சிக்கன்குனியா, பன்றிக்காய்ச்சல், பறவைக்காய்ச்சல், வைரஸ் காய்ச்சல்.

இவற்றுக்கு மத்தியில் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் யாராவது ஒருவருக்கு நீரிழிவு, கொலஸ்ரோல், இரத்த அழுத்தம். ஆத்ரைட்டிஸ்... இத்தியாதி. வீட்டுக்கு வரும் விருந்தினர்களிடம் தேநீர். கோப்பிக்கு எத்தனை கரண்டி சீனி....? என்பதுதான் முதலாவது கேள்வி. தொடர்ந்து நோய்நொடிகளைப்பற்றியே பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒவ்வொருவரும் தத்தமது மாத்திரைகளின் பட்டியலை விபரிக்கிறார்கள். அந்த சந்திப்பில் ஒன்றுகூடலில் டொக்டர், தாதியர் வேடம் தரிக்கிறார்கள்.

இந்தச்சுவாரஸ்யங்களின் பின்னணியில்தான் மக்களின் மத நம்பிக்கைகளையும் பார்க்கிறேன்.

எங்கள் ஊரில் நான் பிறந்த 1951 ஆண்டு காலத்தில் கடற்கரைவீதியில் மூன்று கோயில்கள்தான் இருந்தன. அவை சித்திவிநாயகர், சிங்கமாகாளியம்பாள், முத்துமாரியம்மன் முதலான தெய்வங்கள் மூலமூர்த்திகளாக எழுந்தருளியிருப்பவை.

1987 இல் அவுஸ்திரேலியாவுக்கு புலம்பெயர்ந்து சென்று பதினொரு வருடங்களின் பின்னர் திரும்பியிருந்தேன். புதிதாக கருமாரியம்மன் கோயில் உருவாகியிருப்பதாக அம்மா சொன்னார்கள். அழைத்துச்சென்று காட்டினார்கள்.

பின்னர் சிலவருடங்கள் கழித்துச்சென்றபோது அக்கா வீட்டுக்குச்சமீபமாக காமாச்சோடை என்ற இடத்தில் ஒரு புதிய கோயில் ஆலமரநிழலில் உருவாகியிருப்பதைக்கண்டேன். அதன் தோற்றத்தின் பின்னணி கதையை கேட்டேன்.

அந்தப்பிரதேசம் மீன்கடைகள், இறைச்சிக்கடைகள்.

கருவாட்டுக்கடைகள் மற்றும் ஒரு கள்ளுத்தவறணை இருந்த இடம். என்னை அந்தக்கோயில் ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்தியது.

ஒரு கத்தோலிக்க மீனவரின் கனவில் காமாட்சி அம்மன் தோன்றியதாகவும். முன்னொருகாலத்தில் அங்கு ஒரு காமாட்சி அம்மன் கோயில் இருந்ததாகவும் அதனால் தனக்கு ஒரு கோயிலை அங்கே உருவாக்குமாறும் அம்மன் கேட்டதையடுத்து அந்த மீனவர் துரிதமாக இயங்கி கோயில் கட்டி விட்டார்.

எங்கள் இளமைப்பருவத்து கனவுக்கன்னிகள் பெரும் பாலும் நடிகைகள்தான். அந்த மீனவர் கனவில் அம்மன் வந்து அந்தப்பிரதேச மக்களுக்கு கோயிலாகி விட்டார். தமிழ் நாட்டில் குஷ்புவக்கு கோயில் கட்டியவர்களை நினைத்துக் கொள்ளுங்கள்.

அந்தத்தடவை அக்கா அந்த புதிய அம்மன்கோயிலுக்கு அழைத்துச்சென்றார்.

மீண்டும் தாயகம் சென்று ஊரில் நின்றபோது, எங்கள் பூர்வீகவீட்டிலிருந்து சுமார் ஐந்து கிலோ மீற்றர் தூரத்தில் வசிக்கும் தம்பியின் வீட்டுக்குச்சென்றேன். அந்தப் பிரதேசத்தில் தான் நீர்கொழும்பு திறந்த சிறைச்சாலை (சிறுகுற்றங்களுக்காக தண்டனை அனுபவிக்கும் கைதிகள் தடுத்துவைக்கப்பட்டுள்ள முகாம்) அமைந்துள்ளது.

அந்தப்பிரதேசத்தில் இராணுவ அதிகாரிகள் சிலர் பங்களாக்கள் அமைத்திருக்கிறார்கள்.

அங்கும் ஒரு முருகன் கோயில் அமைந்துவிட்டது. இனிவரும் காலங்களில் இந்த எண்ணிக்கை கூடலாம்.

அவுஸ்திரேலியாவுக்கு நான் சென்ற 1987 ஆம் ஆண்டு காலத்தில் அத்திவாரம் இடப்பட்ட சிவா-விஷ்ணு கோயில் இந்த நாட்டில் பிரம்மாண்டமானது. அந்தக்கோயில் நிருவாகத்தில் குழப்பம் வந்தபின்னர் அங்கிருந்து வெளியேறியவர்கள், முன்னொரு காலத்தில் ஸ்கொட்டிஷ் இனத்தவர் களினால் பராமரிப்பின்றி கைவிடப்பட்ட ஒரு தேவாலயத்தை

அகற்றிவிட்டு பூமி பூஜை செய்து வக்ரதுண்ட விநாயகர் கோயிலை எழுப்பிவிட்டார்கள்.

சிறிது காலத்தில் அங்கும் நிருவாகத்தில் குழப்பம் வந்தது. பலன் ஒரு முருகன் கோயில் மற்றுமொரு பிரதேசத்தில் உருவாகியது. அங்கும் குழப்பம். நிருவாகத்தில் அங்கம் வகித்த சுமார் 30 குடும்பங்கள் கோபித்துக்கொண்டு வெளியேறி, வேறு ஒரு இடத்தில் நிலம் வாங்கி குன்றத்துக்குமரன் கோயில் எழுப்பி கும்பாபிஷேகமும் நடத்திவிட்டார்கள்.

அதாவது கால்நூற்றாண்டு காலத்துக்குள் அடுத்தடுத்து நான்கு கோயில்கள். தவிர பல பஜனை மடங்கள். கத்தோலிக் கர்களை எடுத்துக்கொண்டால் அவர்களிடையேயும் பல மதப்பிரிவுகள். தமிழ்நாட்டிலிருந்து அடிக்கடி மதபோதகர்கள் வந்து அற்புதங்கள் காட்டி சொற்பொழிவு செய்கின்றனர்.

இலங்கையிலிருந்து வந்த சிங்களபௌத்த மக்களும் நான் முன்புவசித்த பிரதேசத்தில் ஒரு பெரிய புத்த விகாரையை நிர்மாணித்து அரசமரமும் கொண்டுவந்து பக்குவமாக வளர்க்கிறார்கள்.

“கோயில் இல்லா ஊரில் குடியிருக்கவேண்டாம்” என்று யாரோ சொன்னதன் விளைவோ என்னவோ, தமிழர்கள் புலம் பெயர்நாடுகள் அனைத்திலும் கோயில்கள் பெருகிக் கொண்டு தான் இருக்கின்றன.

சில நாடுகளில் ஊர்ச்சங்கங்கள், பழைய மாணவர் சங்கங்கள் அதிகரித்துவிட்டன. இந்த பழைய மாணவர் சங்கங்களினால் பல நன்மைகள் இருக்கத்தான் செய்கிறது என்பதை ஒப்புக் கொள்ளவேண்டும்.

தாம் முன்பு கற்ற பாடசாலைகளின் அபிவிருத்திக்கு, குறிப்பாக மதில் கட்டுதல், நூலகம் அமைத்தல், கட்டிடங்கள் எழுப்புதல், காணிவாங்கிக்கொடுத்தல், போரில் பாதிக்கப்பட்ட மாணவர்களின் கல்விவளர்ச்சிக்கு உதவுதல் முதலான அர்த்தமுள்ள பணிகளை செய்துவருகிறார்கள். இவர்கள் பாராட்டப்படவேண்டியவர்கள்.

அதேவேளை ஊரில் கோயில் கும்பாபிஷேகங்களுக்கும் சொல்ல வேண்டிய கதைகள்/104

தாராளமாக பணத்தை செலவிடுகின்றனர்.

போரை முடிவுக்கு கொண்டுவந்த அரசின் மறைமுக ஆதரவோடு தமிழ்ப்பிரதேசங்களில் பௌத்தவிகாரைகள் தோன்றுகின்றன. அரசமரம் கண்ட இடத்தில் ஒரு புத்தர் சிலையும் தோன்றிவிடும். வடக்கு, கிழக்கில் வேப்பமரத்தடியில் சூலாயுதமோ அல்லது ஒரு கருங்கல்லோ தோன்றி அதன் முன்பாக சூடம் கொழுத்தப்படுகிறது.

சின்னரோமாபுரி என்று அழைக்கப்படும் எங்கள் ஊரில் சந்திக்குச்சந்தி யேசுநாதர் அல்லது அந்தோனியார், செபஸ்தியார், மடுமாதா, தேவமாதா மின்விளக்கு அலங்காரங்களுடன் காட்சி அளிக்கிறார்கள்.

இஸ்லாமியர்களுக்குச் சொந்தமான மசூதிகளுக்கு பேரினவாதிகளினாலும் பௌத்த மேலாதிக்கவுணர்வுகொண்ட பிக்குகளினாலும் ஆபத்து தோன்றியிருக்கிறது. இஸ்லாமிய அரசியல் கட்சித்தலைமைகள் அறிக்கை விட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. சில தமிழ்ப்பிரதேசங்கள் சிங்களமயமாவதற்கு முதலில் தேவைப்படுவது அங்கு ஒரு புத்தர் சிலை. இலங்கையில் தாராளமாக கிடைக்கிறது.

இந்தியாவையும் பாக்கிஸ்தானையும் எடுத்துக் கொண்டால் அங்கு மதப்பிரச்சினைகள் அதிகரித்துள்ளன.

தமிழ்நாட்டில் கமலின் விஸ்வரூபம் படத்துக்கு வந்த தடை பின்னர் 7 காட்சிகள் நீக்கப்படுவதாக கமலை ஒத்துக் கொள்ளச் செய்து தடைநீங்கிய கதையை இந்தப்பின்னணிகளுடன்தான் பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது.

வெளியே இத்தனை சமயசமாச்சாரங்கள் நடந்து கொண்டிருந்தபோதிலும் விஞ்ஞான தொழில் நுட்பம் இவற்றைக்கண்டுகொள்ளாமல் தனது பணிகளை வேகமாக தொடருகின்றது. இந்த ஆக்கத்தின் இறுதியில் ஒரு உண்மைச் சம்பவத்தையும் சொல்லிவிடுகின்றேன்.

நீர்கொழும்பில் வதியும் எனது தங்கைக்கு லண்டனில் ஒருமகள் தனது கணவன் குழந்தையுடன் இருக்கிறாள். தாய்க்கும் மகளுக்கும் இடையே தடிதத்தொடர்புகள் என்றைக் முருகபூதி/105

கும் இல்லை. தொலைபேசி தொடர்புகள்தான். குழந்தை பிறந்ததும் குழந்தையின் தோற்றம் வளர்ச்சியை காண்பிப்பதற்காக மகளின் உபயத்தில் தங்கைவீட்டில் கணினியும் ஸ்கைப்பும் வந்துவிட்டது. தற்போது தினமும் ஸ்கைப்பில் உரையாடுகிறார்கள்.

ஒரு நாள் லண்டனில் மகள் தனது குழந்தையை கையில் வைத்துக்கொண்டு தாயுடன் உரையாடுகிறாள். குழந்தைக்கு பசிவந்து அழுகிறது. ஸ்கைப்பை நிறுத்தாமலேயே “ அம்மா பிள்ளையுடன் பேசிக்கொண்டிருங்கள். விளையாட்டுக் காண்பியுங்கள். நான் பால்கரைத்துக்கொண்டு வருகிறேன்.” எனச் சொல்லிவிட்டு, எழுந்துசெல்கிறாள். குழந்தையும் பேத்தியாரும் ஸ்கைப்பில் கொஞ்சிவிளையாடுகின்றனர். மகள் பால்கரைத்து எடுத்து வரும்வரையில் இந்தக்காட்சி தொடருகிறது. பின்னர் குழந்தைக்கு அந்த புட்டிப்பாலை புகட்டிய வாறே தாயுடன் மகள் உரையாடலை தொடருகிறாள்.

வருங்காலத்தில் இந்த குழந்தை பராமரிப்பைக்கூட (Child Care) ஸ்கைப்பின் ஊடாக மேற்கொள்ளலாம். ஏற்கனவே ஸ்கைப்பில் இசை, நடனம் உட்பட பல பயிற்சி வகுப்புகள் நடக்கின்றன.

தெய்வங்கள் குடியிருக்கும் கோயில்கள் எதிர்காலத்தில் மேலும் பல்கிப்பெருகலாம். சாமியார்களின் எண்ணிக்கையும் அதிகரிக்கலாம். ஐயப்ப பக்தர்கள், சாயிபக்தர்களின் எண்ணிக்கையும் கூடலாம். இலங்கையில் புத்தர் சிலைகள் பல்கிப்பெருகலாம்.

கணினியில் புதிய பாய்ச்சல்களும் தொடரலாம். இந்தப் பின்னணிகளுடன்தான் இந்தப்பூமியும் வெப்பமடைந்து கொண்டிருக்கிறது.

பூமி மட்டுமா...? மனித மனங்களும்தான்.

துண்டு கொடுக்கும் துன்பியல்

காலம் காலமாகவே எங்கள் தமிழ் சமூகத்தில் கலை - இலக்கியம் மற்றும் தமிழர் சார்ந்த நிகழ்ச்சிகளில் விழாக்களில் கூட்டங்களில் ஒரு துன்பியல் நாடகம் அரங்கேறி வருகிறது.

இலக்கியப்பிரவேசம் செய்த காலம் முதலாய் தொடர்ச்சியாக இந்தத்துன்பியலை என்னைப்போன்று சகித்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் ஏராளம்.

குறிப்பாக தமிழர் சம்பந்தப்பட்ட நிகழ்ச்சிகள் உரிய நேரத்தில் தொடங்காது. ஆனால் - தமிழர் தங்கள் திருமண நிகழ்வுகளில் மாத்திரம் சுபமுகூர்த்தம் தப்பி விடலாகாது என்பதில் மிகவும் கவனமாகவும் எச்சரிக்கையாகவும் இருப்பார்கள். சோதிடர் சொல்லும் திருமண நாள் சுபமுகூர்த்தம் குறித்து விட்டால் எப்பாடுபட்டாவது மணமகன், மணமகளை உரிய நேரத்திற்கு முன்பாகவே அலங்கரித்து மணவறைக்கு அழைத்து வந்து விடுவார்கள்.

இந்த வீடியோக்காரர்கள் இருக்கிறார்களே... அவர்களின் லூட்டி தாங்க முடியாது. அதிகாலையே எழுந்து குளித்து தோய்ந்து அலங்கரிக்கப்பட்ட மணமகளையும் மணமகளையும் பல்வேறு கோணங்களில் பதிவுசெய்வதிலும் தமது வித்துவங்களைக் காட்டுவதிலும் மணமக்களை களைத்து விடச் செய்துவிடுவார்கள். அதனாலும் ஏற்படும் கால தாமதங்களினால் மணமக்கள் திருமண மண்டபத்திற்கு வந்து சேர்வதற்கு தாமதமாகிவிடும்.

அய்யர் தனது கைக்கடிகாரத்தை அடிக்கடி பார்த்து அவசரப்படுத்திக் கொண்டிருப்பார். அவருக்கு அந்த முகூர்த்தம் தப்பிவிட்டால் அந்தப்பாவமும் தம்மைச் சூழ்ந்து விடுமே என்ற பயம்.

எம்மவர்கள் நல்ல புத்திசாலிகள். முகூர்த்த நேரம் ஓடுவதற்கு முன்னர் கூறைச்சேலையை மணமகள் கையில் கொடுத்து தாலி கட்டச்செய்துவிடுவார்கள். அதன் பிறகு மணமகளை உள்ளே அனுப்பி சாவகாசமாக கூறையுடுத்தி அழைத்து வந்து இதர சடங்குகளை தொடருவார்கள். அதற்குள் சாப்பாட்டுப்பந்தி ஆரம்பமாகிவிடும்.

உங்களில் பலர் இந்தக்கண்கொள்ளாக்காட்சியை கண்டு களித்திருப்பீர்கள்.

தமிழர் திருமணங்களில்தான் அப்படியென்றால் தமிழர் சம்பந்தப்பட்ட இலக்கியக் கூட்டங்கள், நூல் வெளியீடுகள், விழாக்கள் மற்றும் பொதுக்கூட்டங்களில் அந்தக்காட்சியை வேறு ஒரு கோணத்தில் பார்த்து ரசிப்பீர்கள். அல்லது சினம் கொள்வீர்கள். அல்லது சகித்துக்கொண்டு மனதிற்குள் நிகழ்ச்சி ஏற்பாட்டாளர்களை திட்டுவீர்கள்.

இங்கு நான் சொல்லவேண்டிய கதை இந்த துண்டு கொடுக்கும் துன்பியல் பற்றித்தான். உரியநேரத்திற்கு நிகழ்ச்சி ஆரம்பிக்காது. பின்னர் நேரத்தை மிச்சம்பிடிக்க ஒரு தந்தி ரோபாயத்தை பின்பற்றுவார்கள்.

ஏற்கனவே பேச்சாளருக்கு எத்தனை நிமிடங்கள் பேச

வேண்டும் எனச் சொல்லியிருப்பார்கள். அவரும் இராப் பகலாக யோசித்து குறிப்பிட்ட நேரத்துக்குள் பேசத்தக்கதாக குறிப்புகளுடன் வருவார். சபையைப்பார்த்ததும் அவருக்குத் தெரிந்தவர்கள் இருந்தால் அவரைத்திருப்திப்படுத்துவதற்கு மேலும் சில வார்த்தைகளை அந்தக்கணம் யோசித்து உதிர்ப்பார். தனக்குப்பிடிக்காதவர்கள் இருந்தால் அவரை சூடேற்றுவதற்காக இடக்கர் அடக்கராக அங்கதம் பேசுவார். அதனால் பேச்சு திசை மாறும். நேரமும் கடக்கும்.

இவ்வாறு ஒவ்வொரு பேச்சாளரும் நேரத்தை எடுத்து விடும்பொழுது நிகழ்ச்சிக்குத் தலைமை ஏற்பவரும் நிகழ்ச்சியை ஒழுங்கு செய்தவர்களும் துண்டு எழுதிக்கொடுக்கும் காரியத்தில் இறங்குவார்கள். அப்படித்தான் துண்டு எழுதி பேச்சாளரிடம் கொடுத்தாலும் பேச்சாளர் அதனை அசட்டை செய்து விட்டு தனது வித்துவத்தை தொடருவார்.

நிகழ்ச்சியை நடத்தும் தலைவரிடம் நேரக்கட்டுப்பாடுகளை கவனியுங்கள் எனச்சொன்னாலும் ஓம் என்று ஏற்றுக் கொண்டு தனது உரைகளை நீட்டி முழக்குவார்.

நிகழ்ச்சி ஏற்பாட்டாளர்கள் நெளிய வேண்டியது தான்.

அவுஸ்திரேலியா மெல்பனில் சில வருடங்களுக்கு முன்னர் தமிழ் ஆய்வு ஆர்வலர் மருத்துவக்கலாநிதி பொன். சத்தியநாதன் அவர்கள் ஒரு தமிழ் மாநாடு நடத்தினார். தமிழ் நாடு, சிங்கப்பூர், ஆபிரிக்கா, மலேசியா முதலான நாடுகளிலிருந்தெல்லாம் பேராளர்கள் வந்து பேசினார்கள். சிட்னியிலிருந்தும் தமிழ் அன்பர்கள் வந்தனர். அவர்களில் கவிஞர் அம்பியும் வந்து மாநாட்டில் உரையாற்றினார்.

ஏற்கனவே மாநாட்டின் மாலை அமர்வு சற்று தாமதமாகத்தொடங்கியிருந்தது. நேரக்கட்டுப்பாடு தேவையாக விருந்தது.

அம்பி தனது உரையை ஆரம்பித்து தொடரவும் அவருக்கு ஒரு துண்டு அனுப்பப்பட்டது. அதில் நேரம் போகிறது என்று எழுதப்பட்டிருந்தது.

அம்பி அதனைப்பார்த்துவிட்டு அமைதியாக “நேரம் போகும் தானே...?” என்றார். சபையில் அட்டகாசமான சிரிப்பொலியும் கரவொலியும் எழுந்தது.

நான் 2001 இல் ஒழுங்கு செய்திருந்த எழுத்தாளர் விழாவில் சிட்னியிலிருந்து வருகை தந்து பேசிய பேராசிரியர் பொன். பூலோகசிங்கம் அவர்களுக்கும் அவ்வாறு துண்டு வழங்கப்பட்டபொழுது அது அவருக்கு கடுப்பேற்றிவிட்டது.

தான் பல நாட்களாக மினக்கெட்டு ஒரு ஆய்வுக் கட்டுரையை எழுதிக்கொண்டு வருகின்றேன். அத்துடன் உரிய நேரத்துக்கும் மண்டபத்திற்கு வந்துவிட்டேன். நான் எனது பேச்சை முடிக்கும் முன்னர் துண்டு அனுப்புவது என்னை அவமதிக்கும் செயல் என்றார். ஒருவகையில் அவரது வாதமும் சரிதான்.

நான் சம்பந்தப்பட்ட மற்றும் ஒரு கலை இலக்கிய விழாவிலும் உரிய நேரத்தில் நிகழ்ச்சி தொடங்கவில்லை.

பலர் ஆடி அமாவாசை நாளில் நாம் நிகழ்ச்சி நடத்துவதாக குறைப்பட்டார்கள். முஸ்லிம் சகோதரர்கள் தங்களுக்கு நோன்பு காலம் என்றார்கள். ஆடி அமாவாசை விரதமிருப்பவர்கள் கோயிலுக்குச் சென்று பிரார்த்தனை முடித்துக் கொண்டு அங்கு தரப்படும் அன்னதானத்திலும் விரதப்பசி போக்கிய பின்னர் வரட்டும் என்று காத்திருந்து தாமதமாகவே நிகழ்ச்சிகளை தொடங்கினோம்.

எதிர்காலத்தில் நாம் ஆங்கிலக் கலண்டர் பார்த்து நிகழ்ச்சிக்கு நாள் குறிக்க முடியாது. பஞ்சாங்கம் பார்த்துத் தான் இலக்கியக்கூட்டத்துக்கும் நாள் தெரிவு செய்ய வேண்டும் என்பதை புத்திக்கொள்முதலாக்கிக்கொண்டோம்.

நிகழ்ச்சி தாமதமாகத்தொடங்கப்பட்டதனால் துண்டு எழுதும் படலத்தில் ஈடுபட்டேன். மண்டப வாசலில் நூல்களின் விற்பனைக்குப்பொறுப்பாக இருந்தமையினால் அந்த மேசையில் இருந்த காகிதங்களும் பேனையும் துண்டுகளில் குறும்செய்தி அனுப்புவதற்கு பயன்பட்டது. மேடைக்குச்

சென்று பேச்சாளரிடமோ நிகழ்ச்சிக்குத்தலைமை தாங்கு பவரிடமோ துண்டை எடுத்துச்சென்று கொடுப்பதற்கு சிலர் தயங்கினார்கள். சங்கடப்பட்டார்கள். எனினும் ஒரு அன்பர் அதற்கு முன்வந்தார். தொடர்ந்தும் அந்த அன்பரையே துண்டு கொடுப்பதற்கு நான் அனுப்பத்தொடங்கியதும் அவர் சிரிப்பு கலந்த எரிச்சலுடன் - என்ன... எனக்கு இந்த விழாவில் இந்தவேலையையே தந்துவிட்டீர்களே... என்றார்.

வருங்காலத்தில் நிகழ்ச்சிகள் நடத்தும்பொழுது அந்த பொறுப்பான(?)வேலைக்கும் ஒருவரை உத்தியோகபூர்வமாக நாம் நியமிக்கவேண்டும் என்று செயற்குழுவிடம் சொன்னேன்.

தமிழர்களின் விழாக்களில் பொன்னாடை - சால்வைத் துண்டு போர்த்தல் மரபாகி விட்டமைபோன்று மேடையி லிருக்கும் மேசைக்கு துண்டு கொடுத்தனுப்பும் துன்பியல் மரபும் தொடர்ந்துகொண்டுதானிருக்கிறது.

சரி... பிரச்சினையை சொல்லிவிட்டேன். அப்படியென்றால் தீர்வுதான் என்ன...? தீர்வு இருக்கிறது.

நிகழ்ச்சிகளை உரியநேரத்தில் தொடங்கவேண்டும். தொடங்கும் முன்னர் பேசவிருப்பவர்களை மண்டபத்தின் ஒரு மூலைப்பகுதிக்கு அழைத்து நேரக்கட்டுப்பாடு பற்றிய தெளிவு களை வலியுறுத்தல் வேண்டும். குறுகிய நேர பயிலரங்காக அந்த ஆலோசனைகள் பகிரப்படல் வேண்டும்.

அவ்வாறு நேரக்கட்டுப்பாட்டை உதாசீனம் செய்பவர் களை அடுத்த நிகழ்ச்சிகளில் பேசுவதற்கு சந்தர்ப்பம் கொடுக் காமல் தவிர்க்க வேண்டும்.

மற்றுமொரு முக்கியமான சிந்தனையும் எமது தமிழர் களுக்கு இருக்கவேண்டும். தங்களுக்குத்தரப்படும் அழைப்பித ழில் என்ன நேரத்தில் நிகழ்ச்சி தொடங்குகிறது எனக் குறிக்கப்பட்டிருக்கும். எனவே நிகழ்ச்சி ஆரம்பிப்பதற்கு ஐந்து நிமிடங்களுக்கு முன்பே மண்டபத்திற்கு சென்றுவிடல் வேண்டும்.

அவ்வாறு அனைவரும் சென்றும் நிகழ்ச்சி உரிய

நேரத்தில் ஆரம்பிக்கவில்லை யென்றால் ஏற்பாட்டாளர்கள் என்ன சமாதானம் சொன்னாலும் அவர்களிடம் தமது கண்டனங்களை அழுத்தமாகவே சொல்லவேண்டும். அது அவர்களுக்கு எச்சரிக்கையாக இருக்கும்.

நிகழ்ச்சிகளை உரியநேரத்தில் தொடங்கும் மரபை பின்பற்றுவோமேயானல் தாமதங்கள் தவிர்க்கப்படும். துண்டு கொடுக்கும் துன்பியல் நாடகங்கள் மீண்டும் மீண்டும் அரங்கேறுவதையும் தவிர்த்துக்கொள்ள முடியும். ஆனால் இது வெல்லாம் சாத்தியமா...?

எங்கட ஆட்களின் நிகழ்ச்சிதானே நிச்சயமாகத் தாமதமாகத்தானே தொடங்கும் என்ற அனுபவத்தில் பெற்றுக் கொண்ட பழக்கதோஷமும் எமது தமிழ் சமூகத்தில் மற்றுமொரு துன்பியல்தான். இது பற்றியும் தான் சற்று யோசிப்போமே....

பேனைகளின் மகத்மியம்

நான் வெளியே செல்லும்பொழுது கைவசம் இரண்டு அல்லது மூன்று பேனைகளை எடுத்துச்செல்வது வழக்கமாகி விட்டது. கலை - இலக்கியம் - கல்வி சார்ந்த சில பொது வேலைகளில் ஈடுபடுவதனால் மாத்திரமல்ல பொது நிகழ்ச்சிகளில் கலந்து கொள்வதனாலும் என்னுடன் மூன்று பேனைகளும் பயணிக்கும்.

ஒரு பேனையில் கறுப்புநிறமை மற்றொரு பேனையில் நீல நிறமை. மூன்றாவது பேனையில் கறுப்பு - நீலம் - சிவப்பு - பச்சை நிற மையிருக்கும். அந்த நான்கு வர்ணப்பேனையில் விரைவில் தீர்ந்துவிடும் நிறங்கள் கறுப்பு - நீலம்.

எமது ஈழத்து இலக்கிய நண்பர் பல்கலைவேந்தன் சில்லையூர் செல்வராசன் சிறந்த குரல்வளம் மிக்கவர். இலங்கை வானொலியில் வர்த்தக விளம்பரங்களை அறிவிக்கும் பணியிலுமிருந்தவர்.

போல்பொய்ன்ட் பேனைக்கு அவர்

வழங்கிய தமிழ் வடிவம் குமிழ் முனைப்பேனா. ஒரு காலத்தில் எமது தமிழ் மொழி மாத்திரமல்ல ஏனைய பல மொழிகளும், வழக்கொழிந்துபோன பல மொழிகளும் கல்லிலே பொழியப்பட்டன. கல்வெட்டுகள் அவற்றின் சரித்திரத்தைச் சொல்கின்றன.

காளிதாசர் - வள்ளுவர் - கம்பர் - இளங்கோ - கபிலர் - அவ்வையார் - தொல்காப்பியர் - புகழேந்தி - ஒட்டக்கூத்தர் - சீத்தளைச்சாத்தனார் உட்பட பல முன்னோர்கள் பனையோலை ஏட்டிலே எழுதிய காலத்தில் மின்சாரம் இல்லை. தொட்டெழுதும் பேனை அறிமுகமான காலத்தில் மன்னர் ஆட்சிக்காலம் முடிவுக்கு வந்து காலனி ஆதிக்கம் உருவாகி விட்டது.

பிற்காலத்தில் தொட்டெழுதும் பேனை தனது ஆயுளை நிறைவு செய்த பொழுது மைநிறப்பிய பவுண்டன் பேனைகள் - பாக்கர் பேனைகள் - பைலட் பேனைகள் வரவாகின. காலப் போக்கில் குமிழ்முனைப்பேனை பாவனைக்கு வந்துவிட்டது.

இலங்கைப்பேனைகளுக்கு இந்தியாவில் நல்ல மரியாதை. 1984 இல் தலைமன்னாரிலிருந்து இராமேஸ்வரம் ஊடாக தமிழகம் சென்றேன்.

என்னுடன் வந்த நண்பர்தனது பேக்கில் சுமார் 10 குமிழ் முனைப்பேனைகள் வைத்திருந்தார். தமிழ்நாட்டிலிருக்கும் தனது நண்பர்களுக்கு கொடுப்பதற்காகவே அவற்றையும் எடுத்துவந்தார்.

சுங்கத்தில் நடந்த சோதனையின்பொழுது ஒரு அதிகாரி உமக்கு எழுதுவதற்கு ஒரு பேனை மாத்திரம் போதும் எனச் சொல்லி அத்தனைபேனைகளையும் அள்ளி கப்ளீகரம் செய்துவிட்டதை அவதானித்தேன்.

சென்னையில் சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் தங்கியிருக்கும் விடுதியில் அச்சமயம் இலங்கை எதிர்க்கட்சித்தலைவர் அமிர்தலிங்கம் தமது குடும்பத்தினருடன் தங்கியிருந்தார். 1983 இல் இலங்கையில் நடந்த இனச்சங்காரத்தையடுத்து

அவரும் தமிழர் விடுதலைக்கூட்டணி எம்.பி.க்களும் தமிழகத் திலேயே முகாமிட்டிருந்தனர்.

அமிர்தலிங்கத்தை சந்திக்க சட்டமன்ற உறுப்பினர் களின் விடுதிக்குச் சென்ற பொழுது அங்கிருந்த வாயில் காப் போர் என்னை வேண்டுமென்றே உள்ளே விடாது தாமதித் தார். அடிக்கடி எனது சேர்ட் பொக்கட்டிலிருந்த குழும் முனைப்பேனையை அவர் கடைக்கண்ணால் பார்ப்பதை தெரிந்து கொண்டேன்.

பாதுகாப்பு காரணங்களினால் எவரையும் கண்டபடி அனுமதிக்கமுடியாது எனச்சொல்லி விட்டு சார்... நீங்க சிலோனிலிருந்து வர்ரீங்க. அந்தப்பேனையை உங்கள் ஞாபக மாக எனக்குத்தரமுடியுமா எனக்கேட்டார்.

பரவாயில்லை... உள்ளே செல்லுவதற்கு ஒரு சாதாரண பேனையை கொடுப்பதினால் குடியொன்றும் முழுகிவிடப் போவதில்லை என நினைத்து அதனைக் கொடுத்து விட்டேன். நான் அண்ணாநகரில் தங்கியிருந்த வீட்டிலிருந்த பேக்கில் மேலதிகமாக ஒரு பேனை இருக்கிறது என்ற எண்ணத்தில் தான் அதனை அன்று அந்த வாயில்காப்போருக்கு எடுத்துக் கொடுத்தேன்.

எஞ்சியிருந்த மற்றப்பேனையையும் தமிழகத்தை விட்டு விடைபெறும் பொழுது இழந்துவிடுவேன் என்று அச்சமயம் நான்கனவிலும் நினைத்திருக்கமாட்டேன்.

தமிழகப்பயணங்களை முடிக்கும் வரையில் என்னிட மிருந்த மற்றப்பேனையை வெளியே தெரியாமலேயே காற் சட்டை பொக்கட்டுக்குள் மறைத்து வைத்திருந்தேன்.

மீண்டும் இலங்கை திரும்புவதற்கு இராமேஸ்வரம் துறைமுகத்திற்கு வந்தபொழுது அங்கு குடியகல்வு பிரிவில் வரிசையில் நின்றேன். சிலவேளை ஏதும் படிவங்களில் ஒப்பமிட நேரிடலாம்என நினைத்தமையினால் காற்சட்டைப் பொக் கட்டிலிருந்து அந்தப் பேனை சேர்ட் பொக்கட்டுக்குள் இடம் பெயர்ந்தது.

இப்போது குடியகல்வு அதிகாரியின் முன்னால் எனது கடவுச்சீட்டையும் கப்பல் பயண அனுமதிச்சீட்டையும் காண்பிக்கின்றேன்.

“சார்... அந்தப்பேனையை கொஞ்சம் தாருங்கள்” - என்றார் அந்த அதிகாரி. எடுத்துக்கொடுத்தேன். எனது கடவுச்சீட்டில் சீல் அடித்து ஒரு படிவத்தில் ஏதோ எழுதிவிட்டு, என்னிடம் கடவுச்சீட்டையும் கப்பல் பயண அனுமதிச்சீட்டையும் நீட்டிவிட்டு, வரிசையில் எனக்குப்பின்னால் நின்றவரை அழைத்தார்.

நான் நகராமல் நிற்குகொண்டிருந்தேன்.

“என்ன சார் நிக்கிறீங்க? இனி நீங்கள் போகலாம்.” எனச் சொல்லிவிட்டு எனக்குப்பின்னால் நின்றவரை அழைத்தார்.

“சார் எனது பேனை...” என்று இழுத்தேன்.

“என்ன சார் இந்தப்பேனைக்காக நிற்கிறீங்க. சிலோன்ல இப்படி எவ்வளவோ வாங்கலாம் சார். போங்க சார்” - என்று சொல்லிவிட்டு மற்றவரைக்கவனித்தார்.

அவர் எனது பேனையை இவ்வாறு எடுத்துக் கொண்டது எனக்கு கவலை இல்லை. குறைந்த பட்சம் அதற்கு நன்றி கூட அவர் தெரிவிக்காததுதான் வருத்தமாக இருந்தது.

அபகரிப்பு எதற்கு நன்றி சொல்லவேண்டும்...? என என்னை நானே தேற்றிக் கொண்டேன்.

எழுத்தாளனாகவும் பத்திரிகையாளனாகவும் பயணிக்கும் என்போன்றவர்களிடம் எப்பொழுதும் பேனை இருத்தல் அவசியம்தான். ஆனால், மடிக்கணினியும் கைத்தொலை பேசியும் ஐபேர்ட்டும் பாவனைக்கு வந்த பின்னர் பேனையின் பாவனையும் குறைந்து வருவதாகத்தான் தெரிகிறது.

அவுஸ்திரேலியாவில் மட்டுமல்ல உலகில் தொலை பேசி பாவனையுள்ள அனைத்து வீடுகளிலும் தொலைபேசிக்கு அருகில் ஒரு பேனை நிச்சயம் இருக்கும். சில சமயங்களில் அந்தப்பேனைகள் எழுதாமல் காலை வாரிவிட்டுவிடும்.

ஏனோ தெரியவில்லை தற்காலத்தில் பல வீடுகளில் பேனைகள் உரியவேளையில் இயங்காமல் அசௌகரியங்களை கொடுத்துவிடுகின்றன.

“இந்த வீட்டில் அவசரத்திற்கு ஒரு பேனை கிடைக்காது. இருந்தாலும் சில வேளை எழுதாது.” - என்று மறுமுனையிலிருந்து புலம்பும் குடும்பத்தலைவர் தலைவிகளை பார்த்திருக்கின்றேன்.

அவுஸ்திரேலியாவில் சில வங்கிகள் - தபால் நிலையங்களில் இலவசமாக குழும்முனைப்பேனைகளை வழங்குகிறார்கள். தமது வாடிக்கையாளர்களை திருப்திப்படுத்துவதற்காகவும் விளம்பரத்திற்காகவும் மாத்திரமல்ல மக்கள் தொடர்ந்தும் பேனைகளை புழக்கத்தில் வைத்திருக்கவேண்டும் என்பதற்காகவுமே அவ்வாறு இலவசமாக வழங்குகிறார்களோ என்றும் யோசிக்கின்றேன்.

பெரும்பாலானவர்களிடம் தற்காலத்தில் பேனை இல்லை.

ஒரு நாள் எனது இரண்டாவது மகளின் வீட்டில் ஒரு காலை வேளையில் நின்றேன். எனது மகள் தனது கணவனின் (மருமகன்) கைத்தொலைபேசியில் என்னமோ தட்டிக்கொண்டிருந்தாள்.

“எதுவும் பேசாமல் என்ன தட்டுகிறாய்...” எனக் கேட்டேன்.

“அவர் வேலைக்குப்புறப்படுகிறார். வேலை முடிந்து திரும்பி வரும்பொழுது வீட்டுக்கு என்ன என்ன வாங்கிவர வேண்டும் என்ற லிஸ்டை அதில் பதிவு செய்து கொண்டிருக்கிறேன்.” என்றாள் மகள்.

“ஏன்... ஒரு காகிதத்தில் எழுதிக்கொடுக்க முடியாதா?” எனக்கேட்டேன்.

“இனி அதற்கு பேனையைத்தேட வேண்டும். எழுதிக்கொடுத்தாலும் வேலை அவசரங்களில் அவர் தொலைத்து விடுவார். கைத்தொலைபேசி எப்பொழுதும் அவருடன்

இருக்கும் தானே. இப்பொழுது எல்லாமே கைத்தொலை பேசிக்குள் அடக்கம் அப்பா” என்றாள்.

ஆமாம்... கெமரா முதற்கொண்டு பலதும் அதற்குள் அடக்கம்தான்.

குவின்ஸ்லாந்து மாநிலத்தில் ஒரு இலக்கியச் சந்திப்புக்கு சென்றிருந்தேன். காலை கருத்தரங்கு அமர்வு எனது தலைமையில் நடந்தது. அங்கு இயங்கும் தமிழ்ப்பாடசாலை ஆசிரியை ஒருவரின் தலைமையில் பிற்பகல் இரண்டாவது அமர்வு நடக்கவிருந்தது.

மதிய உணவுவேளையில் நான் அந்தச்சகோதரியை அவதானித்தேன். அவர் நிகழ்ச்சி ஏற்பாட்டாளரின் முன்னால் நின்றுகொண்டு தமது கைத்தொலைபேசியில் என்னவோ பதிவு செய்துகொண்டிருந்தார்.

பிற்பகல் அமர்வு அந்தச்சகோதரியின் தலைமையில் ஆரம்பமாகியது. அவர் வசம் பேனையும் இல்லை. பேப்பரும் இல்லை. கைத்தொலைபேசியை பார்த்தவாறே உரையாற்றினார். பேச்சாளர்களையும் அதனைப் பார்த்து விட்டே அழைத்தார்.

இவ்வளவு காலமும் மேடைகளின் மேசைகளிலிருந்த பேனைகளுக்கும் காகிதங்களுக்கும் படிப்படியாக விடை கொடுக்கப்படுகிறது என்பது அவரது செயல் மூலம்புரிந்து விட்டது.

இந்தப்பத்தியின் தொடக்கத்தில் நான் தற்காலத்தில் என்வசம் மூன்று பேனைகளுடன் அலைந்து கொண்டிருக்கின்றேன் எனச்சொன்னது எனக்காக மாத்திரமில்லை. எனது நண்பர்களுக்காகவும்தான்.

ஏதாவது ஒரு பொது நிகழ்வில் கலந்துகொள்ளும் நண்பர்களுக்கு எவரதும் தொலைபேசி இலக்கம் - மின்னஞ்சல் தேவைப்பட்டால் முதலில் அவர்கள் தேடுவது பேனையும் காகிதமும் தான். என்னிடமிருப்பதை கொடுத்தால் சிலவேளை திரும்பிவரும். வராமலும் மறையலாம். நானும் பொது

நிகழ்வு சந்திப்பு உசாரில் கொடுத்ததை மீளப்பெற மறந்து விடலாம். அதனால்தான் என்வசம் மூன்று பேனைகளை வைத்துக்கொண்டு நடமாடுகின்றேன்.

தற்காலத்தில் பல ஊடகவியலாளர்கள் தமது மடிக்கணினியிலேயே செய்தி - சந்திப்பு - நேர்காணலை எழுதிவிடுகின்றனர். பின்னர் செம்மைப்படுத்தி வெளியிடுகின்றனர்.

சில வருடங்களுக்கு முன்னர் யாழ்ப்பாணத்தில் நல்லூர் நாவலர் மண்டபத்தில் நடந்த எமது இலங்கை மாணவர் கல்வி நிதியத்தின் நிதிக்கொடுப்பனவு நிகழ்ச்சி நடந்தது. அங்கு வருகைதந்திருந்த ஒரு ஊடகவியலாளர் தமது மடிக்கணினியிலேயே செய்தியை எழுதி நிழ்ச்சியை படமும் எடுத்து மின்னல் வேகத்தில் கொழும்பு பத்திரிகைக்கு அனுப்பிவிட்டார். மறுநாள் யாழ்ப்பாணத்தில் அந்தச் செய்தியை படங்களுடன் குறிப்பிட்ட பத்திரிகையில் பார்த்தேன். அந்த ஊடகவியலாளரிடம் பேனை இருக்கவில்லை.

சிங்கப்பூரில் வெளியாகும் தமிழ்முரசு நாளிதழிலிருந்து ஒரு பெண் ஊடகவியலாளர் என்னைச்சந்தித்து நேர்காணலை பதிவுசெய்தபொழுதும் அவரிடம் பேனை இருக்கவில்லை. மடிக்கணினியில்தான் தட்டித்தட்டி எழுதினார்.

கல்லில் பொழியப்பட்ட தமிழ் இன்று வேறு வடிவம் கொண்டுவிட்டது.

நான் வசிக்கும் மெல்பனில் ஒரு தொலைக்காட்சியில் தினமும் மாலையில் மில்லியன் டொலர் பரிசுக்குரிய பொது அறிவுப்போட்டி நிகழ்ச்சி அரைமணிநேரம் ஒளிபரப்பாகும். அதனை பெரும்பாலும் பார்க்கத் தவறமாட்டேன்.

ஒரு நாள் நிகழ்ச்சியில் பார்க்கர் பேனை எங்கே யாரால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது என்ற கேள்வியும் கேட்கப்பட்டது. பதிலுக்கு தயாரான ஒரு இளம் யுவதி (25 வயதிருக்கலாம்.) அந்தப்பெயரில் ஒரு பேனை இருக்கிறது என்பதே தனக்குத் தெரியவில்லை எனச்சொல்லிக்கொண்டு போட்டியிலிருந்து

பின்வாங்கினார்.

அமெரிக்காவில் 1888 இல் George Safford Parker என்பவரால் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட உலகப்பிரசித்தம் வாய்ந்த பாக்கர் பேனைபற்றி எதுவுமே தெரியாது என்று இன்றைய கணினியுகத்தில் ஒரு பெண் சொன்னதைக்கேட்டபொழுது ஆச்சரியமாக இருந்தது.

ஒரு காலத்தில் எங்கள்முன்னோர்கள் பனையோலையில் எழுதினார்கள் என்று எனது பேரக்குழந்தைகளுக்குச் சொன்னால் அவர்களும் ஆச்சரியப்படுவார்கள்.

அவர்களுக்கு பனைமரத்தைக்காண்பிக்க அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு ஒரு நாள் இலங்கையின் வடபகுதிக்கு வரத்தான் வேண்டும்.

இயற்கையுடன் இணைதல்

நாடுகளுக்கும் மனிதர்களுக்கும் இனங்
களுக்கும் மொழிகளுக்கும் வரலாறு இருப்பது
போன்று இயற்கை தந்த கொடைகளான
தாவரங்கள் மரங்கள் செடி கொடி மலர்
களுக்கும் அவற்றின் அழகை நாம் ரசிக்கும்
பூங்காக்களுக்கும் வரலாறுகள் இருக்கின்றன.

உலக நாடுகளில் பெருநகரங்களில்
எங்காவது ஒரு புறநகர் பிரதேசத்தில் தாவர
வியல் பூங்காக்களை பார்த்திருப்பீர்கள். தாவர
வியல் ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடும் மாணவர்
களுக்கும் அந்தத்துறை பேராசிரியர்கள் விரிவு
ரையாளர்கள் சுற்றுச்சூழல் குறித்து அக்கறை
செலுத்தும் சமூக நலன் விரும்பிகள் யாவரும்
பூங்காக்களை நேசிப்பது இயல்பு.

எம்மவர்கள் இலங்கையில் பெரும்
பாலும் விடுமுறைக்கால உலாத்தலுக்கும்
தங்கள் குழந்தைகளுக்கு வேடிக்கை காட்டுவ
தற்காகவும் பூங்காக்களுக்கு செல்வார்கள்.

கொழும்பிலிருக்கும் விஹாரமாதேவி
பூங்கா, நுவரேலியாவிலிருக்கும் ஹக்கல

பூங்கா, (இந்தப்பிரதேசத்தில்தான் இராவணன் சீதையை சிறை வைத்த அசோகவனம் இருந்ததாக ஐதீக கதைகள் இருக்கின்றன.) பேராதனை பூங்கா, யாழ்ப்பாணம் சுப்பிரமணியம் பூங்கா (இந்தப்பூங்கா பற்றி இயக்குநர் மணிரத்தினத்தின் கன்னத்தில் முத்தமிட்டால் படத்தில் சுஜாதா ஒரு வசனமும் எழுதியிருக்கிறார்) எனது பூர்வீக ஊர் நீர்கொழும்பிலிருக்கும் ராஜபக்சு பூங்கா முதலானவற்றுக்கெல்லாம் சென்றிருக்கின்றேன்.

ஆனால் - அந்தப்பூங்காக்களினுள் பிரவேசித்த பொழுது கிட்டாத புதிய அனுபவம் எனக்கு அவுஸ்திரேலியாவில் சில மாநிலங்களிலிருக்கும் பூங்காக்களுக்குள் பிரவேசித்த பின்னர் கிட்டியது.

இந்நாட்டில் பூங்காக்களில் கோடைகாலத்தில் பாபர் கியூ எனப்படும் திறந்த வெளி குடும்ப - நண்பர்கள் ஒன்று கூடும் விருந்துக்கொண்டாட்டங்கள் நடக்கின்றன. திருமணங்கள் பிறந்த நாள் கொண்டாட்டங்களும் இடம்பெறுகின்றன. அதற்காக எந்தக்கட்டணமும் இல்லை. ஒன்று கூடல் விருந்து முடிந்ததும் அவ்விடத்தை சுத்தப்படுத்திச் செல்வதுதான் முக்கியமான கடமை. அதனைச் சரிவரச்செய்துவிட்டால் அதன்பிறகு அவ்விடத்திற்கு வந்து தங்கள் ஒன்று கூடல்களை நடத்த விருப்பவர்களுக்கு சௌகரியமாக இருக்கும்.

நான் அவுஸ்திரேலியாவுக்கு வந்த புதிதில் மெல்பனில் சில நண்பர்கள் இணைந்து மக்கள்குரல் என்ற மாதாந்த கையெழுத்து இதழை வெளியிட்டார்கள். அதில் இணைந்து நானும் மக்கள்குரலில் அவ்வப்பொழுது ஆக்கங்கள் எழுதியிருக்கின்றேன்.

பெரும்பாலும் குறிப்பிட்ட இதழ் ஒவ்வொரு மாதமும் முதல் வாரம் வெளிவருமுன்னர் அதற்கு முதல் மாத இறுதி வாரவிடுமுறையில் நாம் எங்காவது ஒரு பூங்காவில் ஒன்று கூடுவோம். நண்பர்களின் மனைவிமார் மற்றும் குழந்தைகளும் வருவார்கள். புத்தரையில் நாம் அமர்ந்து மக்கள்

குரலில் பதிவுசெய்யவேண்டிய படைப்புகள் பற்றி கலந்துரையாடி விவாதிப்போம்.

நண்பர்களின் மனைவிமார் வேறு ஒரு திசையில் அமர்ந்து உரையாடுவார்கள். அவர்களின் குழந்தைகள் குதூ கலத்துடன் விளையாடுவார்கள். இயற்கையை ரசித்தவாறு இதமான தென்றல் காற்று தழுவிச்செல்ல சுவாரஸ்யமான கலந்துரையாடலை நடத்தி விட்டு வீடுகளுக்கு மனநிறைவுடன் திரும்புவோம்.

நாடகக்கலைஞரும் எழுத்தாளருமான நண்பர் மாவை நித்தியானந்தன் மெல்பனுக்கு புலம்பெயர்ந்து வந்தபின்னர் அவர் உருவாக்கிய மெல்பன் கலைவட்டம் என்ற அமைப்பும் இவ்வாறு கோடைகாலங்களில் பூங்காக்களில் இலக்கிய சந்திப்புகளை நடத்தியிருக்கிறது.

1990களில் மெல்பன் தாவரவியல் பூங்காவில் அவ்வாறு ஒரு சந்திப்பில் கலந்துகொண்டபின்னர் வீரகேசரி வார வெளியீட்டில் கோடையில் மலர்ந்த சிந்தனை மலர்கள் என்ற கட்டுரையும் எழுதியிருக்கின்றேன்.

2001 ஆம் ஆண்டு மெல்பனில் முதல் தடவையாக எனது நண்பர்களுடன் இணைந்து முதலாவது எழுத்தாளர் விழாவை ஜனவரி மாதம் கோடைகாலத்தில் இரண்டு நாட்கள் நடத்தினேன். முதல் நாள் முழு நிகழ்ச்சியும் ஒரு மண்டபத்தில் காலை முதல் இரவு வரையில் நடைபெற்றது. மறுநாள் மெல்பனில் பிரசித்திபெற்ற பண்டுரா என்ற இடத்தில் அமைந்த பெரிய பூங்காவில் ஒன்று கூடல் கலந்துரையாடலுடன் ஒடியல்கூழ் விருந்தும் வழங்கி விழாவை இனிதே நிறைவு செய்தோம்.

மிகவும் உற்சாகமான நாளாக அந்தத் திறந்தவெளி பூங்கா ஒன்று கூடல் இன்றுவரையில் பேசப்படும் நிகழ்வாகக் கருதப்படுகிறது. அதன்பின்னர் அடுத்துவந்த சில எழுத்தாளர் விழாக்களின் இரண்டாம் நாள் நிகழ்வு அதே பூங்காவில் கவியரங்குடன் இனிது நிறைவெய்தியது. ஒரு தடவை

கவிஞர் அம்பியின் தலைமையிலும் மற்றுமொரு தடவை கவிஞர் பாடும் மீன் சு. ஸ்ரீகந்தராசா தலைமையிலும் அந்தப் பூங்காவில் கவியரங்குகள் நடந்துள்ளன.

சிட்னியில் சில வருடங்களாக இயங்கும் உயர்திணை சந்திப்பு நிகழ்வொன்றுக்கு என்னையும் சமீபத்தில் அழைத்திருந்தார்கள். இதனை சரியாக நெறிப்படுத்தி நடத்தி வருபவர் செல்வி யசோதாபத்மநாதன். இலக்கிய ஆர்வலர். தேர்ந்த வாசகர். ஒவ்வொரு மாதமும் இறுதியில் வரும் ஞாயிற்றுக் கிழமையன்று அவர்கள் சிட்னியிலிருக்கும் பிரசித்திபெற்ற பரமட்டாபூங்காவில் ஒன்று கூடுகிறார்கள். ஒருவரை விசேட பிரதிநிதியாக அழைத்து கலை, இலக்கியத்தலைப்பொன்றில் பேசவைத்து அதன்பின்னர் கலந்துரையாடுகிறார்கள். சிட்னி உயர்திணை அமைப்பு சில வருடங்களுக்கு முன்னர் ஜீவநதி அவுஸ்திரேலியா சிறப்புமலருக்கெனவும் ஒரு விமர்சன அரங்கை நடத்தியது என்பதை இங்கு நினைவூட்டுகின்றேன்.

வழக்கமாக மண்டபங்களில் அல்லது வீடுகளில்தான் இலக்கியச்சந்திப்புகள் நடக்கும். சற்றுவித்தியாசமாக திறந்த வெளிகளில் பூங்காக்களில் - கடற்கரைகளில் அவற்றை நடத்திப் பாருங்கள். உங்களை அறியாமலேயே உற்சாகம் பிறக்கும். மண்டபங்களுக்குள் நெருக்கியடித்துக்கொண்டு இருக்கும்பொழுது ஒருவகையான இறுக்கம் அங்கு தவிர்க்க முடியாததாயிருக்கும்.

ஆனால் - பூங்காக்களில் கடற்கரையோரங்களில் அத்தகைய சந்திப்புகளை நடத்தும் பொழுது இயற்கையின் எழிலையும் பருகி உள்வாங்கியவாறு வித்தியாசமான அனுபவங்களுடன் வீடு திரும்புவீர்கள்.

அண்ணாத்துரை தமிழகத்தின் முதலமைச்சரான 1967 காலப்பகுதியில் தனது அமைச்சரவைக்கூட்டத்தை சிறிது காலம் மெரீனா பீச்சில்தான் நடத்தியிருக்கிறார்.

எங்கள் ஈழத்தின் மூத்த எழுத்தாளர்களான டொமினிக் ஜீவா, டானியல், எஸ்.பொ., ரகுநாதன், பசுபதி உட்பட பலர்

258579

சொல்ல வேண்டிய கதைகள்/124

யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு காலத்தில் யாழ்ப்பாணம் முற்றவெளியிலும் கடலேரிக்கு சமீபமாகவும் இலக்கியசந்திப்புகளை நடத்தியிருக்கிறார்கள். மூத்த படைப்பாளிகளை மாதம் ஒரு தடவை யாதல் அழைத்து அவர்களின் எழுத்துலக வாழ்க்கை அனுபவங்களை பகிர்ந்துகொள்ளும் அனுபவப்பகிர்வு நிகழ்ச்சிகளை பூங்காக்களில் அல்லது திறந்தவெளி மைதானங்களில் நடத்திப் பாருங்கள். எங்களை அறியாமலேயே மனமும் விசாலமடையும். புதிய தேடல்களுக்கும் வழிபிறக்கும்.

இயற்கை தந்துள்ள கொடைகளை இலக்கியத்திற்கும் பயன்படுத்துவோம்.

இலக்கியத்தில் கூட்டணி

அரசியலில் கூட்டணி வர்த்தகத்தில் கூட்டணி - தொழிற்சங்கங்களில் கூட்டணி - வெகுஜன அமைப்புகளில் கூட்டணி இலக்கிய இதழ்களில் கூட்டணி... இவ்வாறு எமது வாழ்வில் பல கூட்டணிகளைப் பார்த்திருக்கின்றோம்.

கூட்டணிகள் கூத்தணிகளாகி சந்தி சிரித்த சம்பவங்களும் இருக்கின்றன.

படைப்பு இலக்கியத்தில் - பயண இலக்கியத்தில் - ஆய்வுப்பணிகளில் கூட்டணி பற்றியும் அறிந்திருப்பீர்கள்.

ஆகக் இலக்கியப்படைப்புகளை இருவர் அல்லது மூவர் அல்லது நால்வர் அல்லது அதற்கும் மேற்பட்டவர்கள் இணைந்து எழுத முடியுமா...? இம்முயற்சியை பரிசோதனையாகவே மேற்கொண்ட சிலரின் படைப்புகள் குறித்து அறிந்திருக்கின்றோம்.

பல வருடங்களுக்கு முன்னர் எஸ். பொன்னுத் துரை - இ.நாகராஜன் “குறமகள்” வள்ளிநாயகி இராமலிங்கம் - சு.வேலுப்

பிள்ளை, கனகசெந்திநாதன் - முதலானோர் இணைந்து மத்தாப்பு என்ற நாவலை படைத்தனர். பின்னர் எஸ். பொன்னுத்துரை - வ. அ. இராசரத்தினம் - எம். ஏ. ரஹ்மான் - சாலை இளந்திரையன் ஆகியோர் இணைந்து சதுரங்கம் என்ற நூலை எழுதினார்கள்.

இலங்கை தமிழரசுக்கட்சித்தலைவர் தந்தை செல்வ நாயகம் பல வருடங்களுக்கு முன்னர் கொழும்பிலிருந்து வெளியிட்ட சுதந்திரன் வார இதழில் செங்கை ஆழியானும் செம்பியன் செல்வனும் இணைந்து வாராந்தம் நிழல்கள் என்ற தொடர்கதையை எழுதியிருக்கிறார்கள். ஒரு வாரம் ஒருவர் எழுதினால் அடுத்த வாரம் மற்றவர் அதனைத் தொடருவார்.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளியான ஈழநாடு இதழில் ஸ்ரீரஞ்சனி - கோகிலா மகேந்திரன் - அருண். விஜயராணி - தமிழ்ப்பிரியா - தாமரைச்செல்வி ஆகிய ஐந்து பெண்கள் இணைந்து சிதைவுகளில் ஒரு உதிர்ப்பு என்ற நெடுங்கதையை எழுதியிருக்கிறார்கள்.

1970 களில் வீரகேசரி வாரவெளியீட்டில் அருண். விஜயராணி - தேவமனோகரி - மண்டூர் அசோக்கா - தாமரைச் செல்வி ஆகியோர் இணைந்து நாளைய சூரியன் என்ற தொடர்கதையை எழுதினார்கள். அதேபோன்று புலோலியூர் இரத்தின வேலோனும் கோகிலா மகேந்திரனும் நெடுங்கதையொன்றை எழுதியிருக்கிறார்கள்.

படைப்பு இலக்கியமும் கரு - உருவம் - உள்ளடக்கம் சார்ந்ததுதான். ஒரு குழந்தையை ஒரு பெண்மாத்திரம்தான் கருவில் சுமந்து பெற்றெடுக்கமுடியும். அதுபோன்றதே படைப்பு இலக்கியமும். எனவே இருவரோ பலரோ இணைந்து ஒரு ஆக்க இலக்கியத்தை சிருஷ்டிக்கமுடியாது என்று வாதிடுபவர்களும் இருக்கிறார்கள்.

பேராசிரியர் கைலாசபதியும் அவரது மனைவி சர்வமங்களம் கைலாசபதியும் இணைந்து செஞ்சீனம் பற்றிய ஒரு பயண இலக்கியத்தை எழுதியிருக்கிறார்கள்.

தமிழகத்தின் முக்கியமான விமர்சகர் எஸ். வி. ராஜ
துரையும் வ. கீதாவும் இணைந்து சில விமர்சன நூல்களை
எழுதியுள்ளனர். பேராசிரியர் கைலாசபதியும் கவிஞர் முருகை
யனும் இணைந்து கவிதை நயம் என்ற நூலை எழுதினார்கள்.

தனது இலக்கிய சகாக்களுடன் இணைந்து சில
நூல்களை எழுதியிருக்கிறார் சிட்டி பெ. கோ. சுந்தரராஜன்.
இவர் - கு.ப.ரா.வுடன் இணைந்து எழுதிய - பாரதியை மகாகவி
யாக நிரூபிக்க முயலும் கட்டுரைகள் கொடை - கண்ணன்
என்கவி - தி.ஞானகிராமனுடன் இணைந்து எழுதி நடந்தாய்
வாழி காவேரி - சோ.சிவபாத சுந்தரத்துடன் இணைந்து
எழுதிய தமிழ் சிறுகதை வரலாறும் வளர்ச்சியும் தமிழ்
நாவல் வளர்ச்சி ஆகியனவும் பெ.சு.மணியுடன் இணைந்து
எழுதிய அதிசயப்பிறவி வ.ரா. என்பனவும் நினைவுக்கு
வருகின்றன.

ஐரோப்பா - கனடா - அவுஸ்திரேலியா - முதலான
நாடுகளைச்சேர்ந்த பல எழுத்தாளர்கள் இணைந்து ஒரு
தொடர்கதையை எழுதத்தொடங்கினார்கள்.

அவுஸ்திரேலியாவிலிருந்து வெளியாகும் அக்கினிக்
குஞ்சு என்ற இணைய இதழில் குறிப்பிட்ட விழுதல்
என்பது எழுகையே... தொடர்கதை வெளியாகியது.

அக்கினிக்குஞ்சு பல வருடங்களுக்கு முன்னர் மாத
இதழாக அச்சில் வெளியானது. யாழ்.பாஸ்கர் இதன் ஆசிரியர்.
கௌரவ ஆசிரியராகவிருந்தார் மூத்த எழுத்தாளர் எஸ்.பொ.

அவரது சென்னை மித்ர பதிப்பகம் முன்னர்
அக்கினிக்குஞ்சுவை அச்சிட்டு விநியோகித்தது. இந்த இதழ்
ஏனைய பல இதழ்களைப்போன்று தனது வாழ்வை முடித்துக்
கொண்டது.

சிறிதுகாலம் மௌனமாகவிருந்த யாழ். பாஸ்கர்
இணையங்களின் வருகைக்குப் பின்னர் அக்கினிக்குஞ்சுவை
இணைய இதழாக நடத்தத்தொடங்கிவிட்டார். இதில்
நிறைய செளகரியங்கள் இருக்கின்றன.

இந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கும் பிஜித்தீவுக்கும் தமிழ்மக்கள் புலம்பெயர்ந்து நூற்றாண்டுகள் ஆகியிருந்தாலும் - இலங்கை, இந்தியாவிலிருந்து சிங்கப்பூர் - மலேசியா முதலான நாடுகளுக்கு பல்லாண்டுகளுக்கு முன்னரே தமிழர்கள் சென்றிருந்தாலும் - தொழில் நிமித்தம் இலங்கையர்களும் இந்தியர்களும் மத்திய கிழக்கு நாடுகளுக்குள் பிரவேசித்திருந்தாலும் இவ்வாறு புலம்பெயர்ந்த மக்களிடமிருந்து இலக்கியம் பிறந்திருந்தாலும் ஈழத்தமிழர்களின் பாரிய புலப்பெயர்வின் பின்னரே புலம்பெயர் இலக்கியம் பேசுபொருளானது.

பாரதியார் பிஜித்தீவில் சொல்லொணா துயரங்களை சுமந்த இந்தியர்களை நினைத்து கண்ணீர் சிந்தி கேட்டிருப்பாய் காற்றே.... என்ற கவிதையை இயற்றினார். புதுமைப் பித்தன் இலங்கை வந்த இந்திய தோட்டத்தொழிலாளர் குறித்து துன்பக்கேணியில் எழுதினார்.

நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் இலங்கை வந்த இந்திய மக்களின் மலையக வாழ்வு பற்றி தூரத்துப்பச்சை எழுதினார் கோகிலம் சுப்பையா.

இந்தப் பின்னணிகளுடன் தான் ஈழத்தமிழர்களின் புலப்பெயர்வையும் அவர்களினால் படைக்கப்பட்ட புலம்பெயர் இலக்கியத்தையும் - புகலிட இலக்கியத்தையும் அவதானிக்க முடிகிறது. தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியில் புலம்பெயர் இலக்கியம் - புகலிட இலக்கியம் முக்கிய ஆய்வுக்குட்பட்டிருக்கிறது.

உள்ளார்ந்த படைப்பிலக்கிய ஆற்றல் மிக்க நூற்றுக் கணக்கானோரும் ஏற்கனவே இலங்கையில் வாழ்ந்த காலப் பகுதியில் பத்திரிகைகள் - இதழ்களில் - வானொலி - தொலைக்காட்சி ஊடகங்களில் பணியிலிருந்தவர்களும் மேற் கொண்ட அயராத முயற்சிதான் இதனையெல்லாம் சாத்தியமாக்கி இருக்கின்றது.

தனிப்பட்ட அல்லது கூட்டு முயற்சிகளினாலும் ஐரோப்பா - கனடா - அவுஸ்திரேலியா - நியூசிலாந்து -

சீசெல்ஸ் - உட்பட பல நாடுகளிலிருந்து ஏராளமானோர் எழுதிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களின் பெயர்ப்பட்டியல் நீளமானது.

நாட்டை விட்டுப்பிரிந்த ஏக்கம். எதிர்காலம் குறித்த கவலை. நிரந்தர வதிவிட அனுமதியில்லாமல் நாடு விட்டு நாடு ஓடி பனியிலும் கோடையிலும் கடுமையாக உழைத்து இயந்திர வாழ்வைத் தொடர்ந்தபொழுது அதனால் பெற்ற அனுபவங்களை கதைகளாக பதிவேற்றம் செய்தமையினால் புலம்பெயர் இலக்கியத்திற்கு புலம்பல் இலக்கியம் என்ற வசையும் கிட்டியது.

எனினும் - அதனால் சோர்வுற்றுவிடாமல் தாம் வாழும் நாடுகளின் பிரதான மொழிகளைக்கற்றுத்தேர்ந்து அந்த மொழிகளிலும் எழுதியவாறு தமது படைப்புகளை தாம் புகலிடம்பெற்ற நாடுகளின் பிரதான மொழிகளுக்கும் பெயர்த்து தமது ஆற்றலையும் ஆளுமையையும் வளர்த்துக் கொண்ட பலர் அயராமல் இயங்கிவருகிறார்கள்.

ஒருநாள் எனக்கு ஜேர்மனியிலிருந்து ஏலையா முருக தாசன் என்பவர் தொடர்புகொண்டு ஐரோப்பிய நாடுகள் மற்றும் கனடா - அவுஸ்திரேலியாவில் வதியும் பல படைப்பாளிகள் இணைந்து ஒரு தொடர்நவீனம் எழுதுவதற்கு ஆலோசிப்பதாகவும் அதில் என்னையும் இணைந்து கொள்ளுமாறு கேட்டிருந்தார்.

முதலில் அதில் இணைவதற்கு எனக்கு தயக்கமாக இருந்தது. குறிப்பிட்ட தொடரில் எழுதவிருப்பவர்கள் வாழும் நாடுகளின் அனுபவம் மற்றும் அவர்கள் ஒவ்வொரு வரினதும் அரசியல், கலை, இலக்கிய கோட்பாட்டுச் சிந்தனைகள் பற்றி எதுவுமே தெரியாமல் எவ்வாறு அதில் இணைவது என்பதே எனக்கிருந்த ஆரம்பகட்ட தயக்கம். முருகதாசனுக்கும் எனக்கும் இடையே தொடர்ந்த மின்னஞ்சல் கருத்தாடலையடுத்து அதில் இணைந்து எழுதுவதற்கு சம்மதித்தேன்.

அந்த நீண்ட தொடர் கதையின் தலைப்பு: விழுதல்

என்பது எழுகையே...

முதலில் சுவிட்சர்லாந்திலிருக்கும் கல்லாறு சதீஸ் முதல் அத்தியாயத்தை எழுதியிருந்தார். அதில் அறிமுகப் படுத்தப்பட்ட களம் சுவிட்சர்லாந்து. இலங்கையிலிருந்து அந்த நாட்டுக்கு வந்து புகலிடம் பெற்ற சீலன் என்ற இளைஞனின் கதை.

தொடர்ந்து எழுதவிருப்பவர்கள் கனடா, ஜெர்மனி, நோர்வே, டென்மார்க், ஜெர்மனி, அவுஸ்திரேலியா, சுவிட்சர்லாந்து, இங்கிலாந்து... நாடுகளில் வதியும் எழுத்தாளர்கள் என்பதை அறிந்துகொள்ள முடிந்தது.

அவர்களின் கதையோட்டத்தை உள்வாங்கிக் கொண்டு எழுதினேன். மற்றவர்களும் அவ்வாறே தொடருகிறார்கள்.

கல்லாறு சதீஸ் - விக்ரி நவரட்ணம் (சுவிட்சர்லாந்து) முருகதாசன் - கிருட்ணமூர்த்தி (ஜெர்மனி) வண்ணை தெய்வம் (பிரான்ஸ்) கே.எஸ். துரை (டென்மார்க்) குரு. அரவிந்தன் (கனடா) நிவேதா உதயராயர் (இங்கிலாந்து) நோர்வே நக்கீரா (நோர்வே) கே.எஸ். சுதாகரன் - முருகபூபதி (அவுஸ்திரேலியா) சசிகரன் பசுபதி (இலண்டன்) ஸ்ரீரஞ்சனி விஜேந்திரா (கனடா) நயினை விஜயன் (ஜெர்மனி) பன்னிருகரம் ஜெயகொடி (பொலிகை ஜெயா) (சுவிற்சலாந்து) எம்என்எம். அனஸ் (இளையஅப்துல்லா) (இலண்டன்) ஆதவன் கதிரேசர்பிள்ளை (டென்மார்க்) ஜெயராமசர்மா (அவுஸ்திரேலியா) இணுவை யூர் சக்திதாசன் டென்மார்க் காசி.வி.நாகலிங்கம் (ஜெர்மனி) யோகராஜா (டென்மார்க்) சகாதேவதுரை நித்தியானந்தன் (யாழ்ப்பாணம் - இலங்கை) அருண் விஜயராணி (அவுஸ்திரேலியா) ஆகியோர் எழுதியிருக்கிறார்கள்.

இதனை ஒரு வகை மரதன் ஓட்டம் என்பதா அல்லது சுழற்சியாக மீண்டும் தொடங்கிய புள்ளிக்கே வந்து சேருமா...? என்பது தெரியவில்லை. வாசகர்கள்தான் தீர்மானிக்கப்போகிறார்கள்.

இந்த நெடிய தொடரில் எழுதியவர்களில் எத்தனை

பேருக்கு எத்தனைபேரை நேரடியாகத்தெரியும்...? இலக்கியம் தான் அவர்களை இந்தக்கூட்டணியில் இணைத்திருக்கிறது. புரிந்துணர்வும் எட்டப்படுகிறது. இணையத்தளங்கள் இணைத்தல் வேண்டும்.

முகநூல்கள் நன்மையையும் அதே சமயம் விபரீதங்களையும் ஏற்படுத்திக்கொண்டிருக்கும் இக்காலகட்டத்தில் ஈழத்தமிழர்கள் புலம்பெயர்ந்து வாழும் தேசங்களில் பனிக் குள்ளிருந்து தீயையும் தீக்குள்ளிருந்து பனியையும் தீண்டிக் கொண்டிருக்கும் எம்மவர்களின் ஆத்மாவை படைப்பு இலக்கியத்தில் பிரதிபலிக்கும் பல படைப்பாளிகள் மேற்கொண்டுள்ள பரீட்சார்த்தமான இந்த தொடர் முயற்சியைப்பற்றி ஈழத்து வாசகர்களுக்கு தெரியப்படுத்துவதற்காகவே இந்தப்பதிவை இங்கு எழுதுகின்றேன்.

இந்தப்பத்தியின் ஆரம்பத்தில் எத்தனை மூத்த படைப்பாளிகள் இவ்வாறு இணைந்துகூட்டணி அமைத்து எழுதியிருக்கிறார்கள் என்ற விபரத்தை பகிர்ந்துகொண்டேன். அவர்கள் செப்பனிட்டுச்சென்ற பாதையில் புகலிட தேசங்களிலிருந்து இலக்கியத்தால் இணைந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

“புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியம்” பேசுபொருளான தற்கு வித்திட்டவர் மூத்த படைப்பாளி எஸ்.பொன்னுத்துரை. காலத்தால் அழியாத அக்கருத்தினை 1989 ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 25 ஆம் திகதி மெல்பனில் நடந்த எனது சமாந்தரங்கள் கதைத்தொகுதியின் வெளியீட்டு அரங்கில்தான் அவர் முதல் முதலில் முன்வைத்தார்.

முருகபூபதியின் பிற நூல்கள்

சிறுகதை

சுமையின் பாங்காளிகள்
(தேசிய சாகித்திய விருதுபெற்றது -1976)

சமாந்தராங்கள்
வெளிச்சம்
எங்கள் தேசம்
கங்கை மகள்
நினைவுக்கோலங்கள்

பறவைகள் நாவல்
(தேசிய சாகித்திய விருது பெற்றது - 2003)

சமதர்மப்பூங்காவில் - பயண இலக்கியம்
கட்டுரை

நெஞ்சில் நிலைத்த நெஞ்சங்கள்
இலக்கிய மடல்

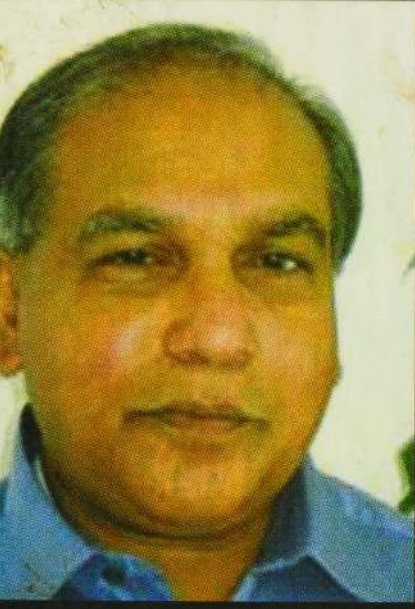
எம்மவர்
மல்லிகை ஜீவா நினைவுகள்
ராஜபூத்காந்தன் நினைவுகள்
அம்பி வாழ்வும் பணியும்

உள்ளும் புறமும்
பாட்டி சொன்ன கதைகள் - சிறுவர் இலக்கியம்

சந்திப்பு கடிதங்கள் சொல்ல மறந்த கதைகள் மதக்க செவனெலி - சிறுகதைகள் (சிங்கள மொழிபெயர்ப்பு)	நேர்காணல் கடித இலக்கியம் புனைவு சாராத இலக்கியம்
---	---



Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org



இந்தத்தொகுப்பில் எனது குடும்பத்தில்,
சுற்றத்தில், நட்புகளில் ஆழ்ந்து நேசிக்கின்ற
குழந்தைகளில், மற்றும் நான் அங்கம்
வகிக்கும் அமைப்புகளில் சுற்றதையும்
பெற்றதையும்தான் பதிவுசெய்துள்ளேன்.
2014 ஆம் ஆண்டில் எழுதப்பட்ட தொடர்
என்பதனால் இந்தப்பதிவுகளின் காலத்
தையும் அவதானித்துக்கொள்ளவும்.



விலை: 300/-

ஜீவநதி வெளியீடு - 82

